

R M K L

1441

~~3241~~

Box VI

1441. ("st." - varidans.)

1. ped. (tulja)

✓ 2 Even

Even level

$$\begin{array}{r} 29 \\ 0 \overline{) 187} \\ 18 \\ \hline 7 \\ 0 \overline{) 71} \\ 71 \\ \hline 0 \\ 0 \overline{) 04} \\ 04 \\ \hline 0 \\ 0 \overline{) 14} \\ 14 \\ \hline 0 \end{array}$$

Even level

$$\begin{array}{r} 0 \overline{) 0010} \\ 00 \\ \hline 0004 \\ 0004 \\ \hline 0 \\ 0 \overline{) 14} \\ 14 \\ \hline 0 \end{array}$$

$$\begin{array}{r} 08 \\ 08 \\ \hline 08 \\ 08 \overline{) 11012} \\ 110 \\ \hline 12 \end{array}$$

Johannes Senne
vitz
1799

23867

5 Porábúl meg-éledett
P H O E N I X,

Avagy

A Néhai Gyerő Monostori

KEMÉNY
JANOS,

Erdéli FEJEDELEMNEK
LONYAI ANNA Afzszonnyallé-
vő házasságának, Tatár Országi rab-
ságának, az Törökellenvifelt Hadi
dolgainak, és végre, Hazája mel-
lett Vitezül le-tett életének, halála
utánis élő emlékezete,

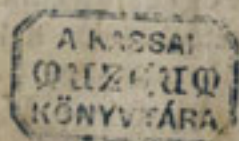
Az Mellyet a' Magyar Versek-
ben gyönyörködőknek kedvért ke-
ugyan Magyar Versekkel ennek előtte egy-
nehány Esztendővel irt vólt, és el rongyollott
első írásinak töredékiből most ujab le
írással kissé rendben vett

Nemes Gömör Varmegye Vice Ispánnya

GYÓNGYÓSI ISTVÁN.

ÖTSÉNY, BREWER SAMUEL által 1693. Esztendő;

Bm 1729

М. И. МУЗЕУМ КНИГОВЕДЕНИЯ

И. И. МУЗЕУМ КНИГОВЕДЕНИЯ

1934

62

Az Tekéntetes, és NAGYSAGOS
Alfo Torjai

Apor István Urnak, Ne-
mes Czik, Györgyó, és Kaszon
Székek Fő-Király Birájának, és az Er-
déli Harmintz-Adóknak Fő-Administratora-
nak, &c. Bizodalmas, nagy jó Uramnak
ajánlom köteles szolgálatomat.

JO hírét nevét ősmérem, de sze-
mélyével ésméretlen, vagyok
Nagyságodnak, tartanám nagy
ízerentsémnek, ha annak-is ősmé-
rségében juthatnék, de tsak reménsé-
get sem vehetek arrúl, nem hogy
meglételéhez bizhatnám; Mert

jam felictor atas

Terga dedit, tremuloq, gradu venit agra senectus:

El-repültek már azok a' jó űdők, az
mellyek szárnyain kellene ahoz jut-
nom, és a' tantorgó őregség állott
helyekben. Az miolta pedig szép
emlekezető jó hírével nevével ősmér

kezni kezdtem; nagy Kévánfágom
vált szüntelen arra, miképpen adhat-
nam valamelly jelét szolgálattýára
való készségemnek: És midőn érte-
ném: több betsületes dolgokbéli fog-
lalatosági között az Könyveknek,
s'-nevezet szerént az Verses íráfok-
nak-is olvasása, gyönyörköttető-
munkája volna Nagyságodnak, jutott
onnét eszemben, hogy volnának né-
kem az fellyeb már régen el-múlt,
esztendőben KEMÉNY JÁNOS dolgai-
ról írott valamelly verseim, az mel-
lyek jöllehet el-idegenitetvén tőlem
olly helyre kerültek vólt, az honnét
nehezen lehetet megént kezemhez
szerzenem; mind-azon-által, mint
hogy sokankévánták nagy Emberek-
is azokat, addig szorgalmatoskot-
tam vizfíza vételében, hogy azt
végre végben-is vittem, noha igen
el-rongyollottann, és némelly részé-
nek valahol el-maradással-is törtélt.

meg oda, az honnét el-vitettek volt.
Arra ugyan nem érkezhettem, hogy
mindenestül előbbi épségére hozhat-
tam volna, más-féle töredékiből
mindazonáltal a' mint lehetett, rend-
ben vettem, és nem lévén mással
mivel contestálnom szolgálattyára
való helyeb említett készségemet,
leg-alább azokat akartam annak bi-
zonyosságára Nagyságodnak bé-mu-
tatnom. Meg-vallom nemezekkel,
hanem egyenesen magát, s'-dit firetes
Familiáját illető dolgokról írott Ver-
seimmel kellene Nagyságod eleibe
mennem, az mint hogy volna-is
ahoz mezőm, az hol ha PEGASUS szár-
nyán járhatná-is elmém, meg-pro-
bálhatná tehetségét: Mert akar,
régí Nemzetének dűtsőséges voltá-
ról, akar maga Tekéntetes állapot-
tyáról gondolkodgyam, Seregekkel
győnek előmben azok az érdeemes
dolgok, a' kiknek le-írása nem tsak

az én edgyűgyő és már faradékony
Pennámnak, de akar melly tanult
Historia író gyors kezének-is farad-
fágos munkát adhatnának. Meg-
mutattyák azt fok hiteles régi Leve-
lek: a' Névnek származattya pedig
ugyan magával hozza, hogy Ar-
padtúl az nagy Attila vérségéből
való Almus Hertzeg Fiatúl az Sci-
thiabúl másod izben ki győtt Ma-
gyarság Fő-Kapitányátúl győn le-
egyenes Linéan az Apor Nemzet,
ugy mint az Nagyságod régi Tő-
gyökeres Familiája: És az Erdéli Vaj-
dának Lajstroma-is bizonyfágot té-
szzen arról, hogy Apor László azok-
nak egyike, nem tsak Erdélnek, ha-
nem az egész Magyar Hazának di-
tűretes Őr állója vőlt, tudni-illik
amaz nagy emlékezetű László Vajda
az ki az Bavariai Ottho Hertzegnek
mint arra nem érdemesnek az Ma-
gyar Ország Szent Koronát le-von-

ván tejéről, attá azt annak - utanna
az első Károly Királynak koronázat-
tyára: Voltak pedig mafok-is dűtső-
féges Antecessori közűl, a' kik in
Toga & Sago, Arte & Marte, mind
békeségben mind haboruságban,
mind törrel mind fővel nagy dolgo-
kat vitték végben, és Méltóságos
Tiszteket viseltek hazájok szolgál-
tyán, a' mellyekről-is, a' ki abban
foglalná magát, egész Historiakat
irhatná érdemefen. Adna pedig a-
zokhoz alkalmatoságot ez-is: hogy
a' mint Attya Neméről Arpad után
(ha csak itt akadok-is meg tovab ter-
jedő Nemzete Méltóságán) Hertze-
gi Nemből veszen ízármazatot,
ugy az Anyai Agon Királyi vérsé-
gre mégyen eredeti: Mert édes
Annya Öreg Annyárúl Báthori Bor-
bálárúl, Báthori Miklos Leányárúl,
az nagy híró névő Bathori István,
Lengyel Országi Királynak ágazik

Nemzetségéből. Kérdésben veszi
 némelylek azé dicsőségesebb, ha ki
 nagy Agyból születik, avagy alatto-
 nyan születve, maga viszi nagyra
 állapotját? és vannak olyak, a' kik
 nagy Nemzetbéli születésekre nézve
 igen a' fő helyre vágnak; de az ma-
 ga tselekedetivel dicsőült emberek
 sem utób való azoknál; sőt elébe
 mosdást érdemel ez, ha amazoknak
 magok virtusitúl, és azok által szer-
 zet dicsőségektől üres ölli híres
 Nemzetek.

*Nam quid Imaginibus, quid avitis fulta triumphis
 Atria, quid pleni numeroso Consule Fasti
 Praefuerint? si vita labat, perit omnis in illo
 Gentis honos, cujus laus est in Origine tota.*
 Ovid: ad Pis.

Mit használ a' régi Nemes Vér, és
 Eleink nagy állapotja, ha magunk
 cselekedete távol esik azok dicsőse-
 gétől, és el-vész abban Nemzetének
 minden fényesége, a' ki csak eredeti-
 től

tól veszen ditsiretet; És a' mint
azon Poëta tovább-is ír arról:

Et genus, & Proavos, & quæ non fe-
cimus ipsi, Vixeanostraputo: ibid:
Akarminémő Méltóságokban lőtte-
nek Őseink és akar mit cselekette-
nek azok, de nincs azokhoz magunk
érdeme kívül semmiközűnk. A' ki-
ket pedig mind régi Nemzeteknek
dúcsósége, mind magok dúcsóséges
cselekedetinek érdemi ékesítenek,
azokéitten az első Palma. Ha hize-
kedésre nem magyarázná valamely
irigység, merném bizvást monda-
nom, hogy Nagyságod ennek mind
a' kettőnek tűndőklik fényével: mert
mi lehet nagyobb Nem az Hertzegi
és Királyi Vérségnél, az honnét,
Nagyságod eredetét veszen? mi hja
lehet pedig maga érdeme által ragya-
gó dútsóságének-is? holott valami
Jóságok kívántatnak edgy Uri sze-
mélyben, mind meg-vannak azok

tetézet mértékkel Nagyságodban.
ugy-mint, *Genus clarum, Corpus ap-
tum, Forma evidens, Ingenium velox,
Eruditionis utilitas, Morum honestas,*
&c. Bernard: in Epist: Azokon kívül
*Amor patriæ, Dilectio proximi, Pietas
in Deum, Misericordia in egenos, &c.*
Az mellyek magyarázásához igen
jól illenek egy magyar Verificator-
nak ilyen Versei:

Gyűlt ide egy testben minden-féle jószág,
Deli termet, Uri tekintet, Méltóság,
Nemes Erkölt, nag' Szű, nag' Elme, okosság,
Szép érték, jó hir, Név, Nemzetbeli nagyság.
Jozan Esz, ért Tanács igaz itilettel,
Nemtsak hon, de kin-is szerzet becsülettel,
Hitbeli buzgoság, Istenes étellel,
Mindenhez kegyesség, tiszta szeretettel.
Látás, hallás, derék dolgokban forgással,
Mind két szerentsének izét kóstolással,
Azokban nagy szűve meg nem változással,
Sőt mint erős kö-szál helyben maradással.
Igaz házai vér, s' abban buzgó készség,
Viselet dolgaiért méltó érdemesség,
Mind ősi, mind maga kereste dűtsőség,
Es más minden-féle jókból álló bőség.

Az s

Az illyetén dolgokon azért, ugymint
dicsóséges Elei, és maga Virtusinak
szép érdemin nem málok tselekedetin
épült versekkel kellene, a' mint fellyeb
íram az Nagyfagod szolgálattyára,
magamat bé-mutatnom, az kihez
vólna-is nagy kedvem, de mint hogy
törődöt öregseggemben erőtlen ke-
zem-is keveset győzi már, és elmém-
is fáradékony, sőt elégtelen az olyan
nagy dolgok fáradságos munkájához:
Más pedig az, hogy ha szintén tehet-
seggemben vólna-is ez egyéb képpen,
de az mostani ujab ujab terheket te-
nyésző időben gondos Tisztemre
nézve reám óránként suportosantó-
duló dolgaim szorgos vólta nem en-
gedne ahoz sendes és víg elmét: Az
versek mive pedig ollyat kíván, amaz
Ovidius Verse fzerint:

Carmina proveniunt animo deducta sereno.

Abbā añakokáért nékem sem telhetik
kedvem és Nagyfagodhoz való köte-
lese.

lefejem hivatallyanak sem tehetek
eleget. Az fellyeb említet Versekbeli
dolgok-is mindazonáltal, ha egyene-
sen nem illetik-is Nagyságodat, de
mint hogy nagyobb részében Erdél-
renézők, és annak akkori állapotját
adgyák elé Kemény János dolgaival,
anyiban, a' menyibē Nagyságod azon
haza Fia, lehet azokhoz közli Nagysá-
godnak-is: És én-is minderre, mind
az Versek Olvasását örömeit gyakor-
ló ditsíretes szokására nézve, remén-
lem meg-tekinti örömeit, és ugy-is
mint az én Nagyságod szolgálattya-
ra való kötelesegemnek, és készsé-
gemnek jelét, nem vészí unalmasan
azon Verseket, eddig ősméretlē, most
azok által ősmérekedni kíváno, magát
Uri jó akarattyan ajánló, és szolgál-
lattyara kötelező szolgájátúl.

GYÖNGYÖSI ISTVANTUL.

Költ Krasznahorka Varályán

Szent Iván Havának 20. napján

1693- Esztendőben.

ELSŐ KÖNYV.

ELSŐ RÉSZ.

MUSAM, a' Murányi hegyek tetejéről,
Az hol VESELINI FERENTZ szerelméről,
SZÉTSI MARIÁVAL lett végezéséről,
Szóllottál a' Várnak meg is veteléről.

Szály-le, csefzkedgyél a' tágas térségre,
Menny által a' Tiszán a' dinnyés nyírségre,
A' Szilágyra onnét, és az Erdélységre,
Lengyel, Tatár, Oláh Országokra végre.

Nézd-el mind ezekben KEMÉNYNEK dolgait
Szerető szívének állandó lángait,
Házassága módgyát, rabságát, hádait,
Hazája szerelmét, s'-azért nagy gondgyait.

Kezdette ANNÁVAL mint ősmérettségét,
Ki viselte, s'-miként ahoz követségét,
Mennyi ellenkezés érte reménségét,
Mig vele köthette kedves szövetségét.

Váltott gyűrőjének lévén meg-adása,
Melly sok bal szerencsén volt addig forgása,
A' mig kedveséhez lehetett jutása,
Nehéz pályájának végzödvén futása.

A' Rab

A' rabság egy-mástúl öket el-szakasztván, (ván,
 Melly gondos vólt szívek, azt sok bú fáraszt-
 Abbúl, a' jó Isten várt napot virrasztván,
 Melly kedvesen éltek egy-mást né aggaszt-
 Edes hazájának mint fáratt dolgában, (ván.
 Hogy elő viheffe azt kívánt javában,
 Végre a' szerencse bal fordulásában
 Mint leve eleste hadakozásában.

Fel-jegyezvén vegyed ezeket versekre,
 De nem az CIRRHAI fabulás hegyekre,
 Hanem vesd elmédet a' magos Égekre,
 Mondván: Mennyei Ur te segíts ezekre.

A' LÓNYAI háznak választot virági,
 Mint tavaszszal újult fengéknek ujsági,
 Kikre sok szíveknek égne kívánsági,
 Mert fűrtösök rajtok a' jóknak foksági.

Kedves erkölcsökben hárman nevelkettek,
 Szemeknek tegzében nyilakot viseltek,
 Menyi tekintetet, annyi lövést tettek,
 A' nézőknek szívéen sok sebet ejtettek.

Leg-inkáb négy dolgot vizsgál a' szeretet
 Erkölcset, értéket, szépséget, nemzetet,
 Ezekkel mind három fel-ékesítettet,
 Mellyekért mindenik méltán-is te czhetet.

Három Isten Aszfzont látnál itt rendében,
 Ha mikor tekétnél ezek seregében,
 Mint mikor PÁRISNAK az IDA hegyében
 JÚNÓ, PALLAS, VENUS jöttek elejében.

Szemed cirkalmával ha ököd fel-vennéd,
Első tekintettel meg-ütközne elméd,
Itt az arany almát mellyiknek ítelnéd,
Arra érdemesnek mind az hármát vélnéd.
Ha sok kincsel JUNÓ PÁRIST hitegette,
Elmés tudománnyal PALLÁS édesgette,
HELÉNA szerelmét VÉNUS igirgette
Hogy az arany alma tartatnék érte.
Ez három NIMPHÁNAK nézd-el nemességét,
Találod ezeknek ő benne bővségét,
Értékét JUNÓNAK, PALLÁS eszeségét,
HELÉNAT alánló VENUSNAK szépségét.
E' mellett szemérmét a' Szűz DIÁNÁNAK,
Eletét, erkölcsét szerzetes VESTÁNAK,
Maga viselését gyors ATHALÁNTANAK,
Szép keze munkáját elmés ARACHNÁNAK,
Szép ez mind az három, s' dicsiretes sokban,
Ezek közt magad-is esnél PÁRIS gondban,
Mellyet itellenéd érdemesnek jobban,
De ANNA nyerné el az almát azomban.
Ez a' középsőnek neve, kit mindenben,
Aldott a' természet a' többinél többen,
Nem csak mint CYPRIÁT ábrázolta szebben,
Hanem MINERVA ként áldotta-is ézben.
Mint csendes idején a' vak sötétségnek,
Barmokat nyugtató eji csendességnek,
Jollehet tűzei a' magos kék égnek
Minnyájan csillagzó fenyeccséggel égnek.
Meg-is

Még-is a' PHOSPHORUS az hajnal emelő,
 A' többinél bőveb ragyogvánt viselő,
 Így a' víg tavasz-is fok virág nevelő,
 De kösztők a' RÓSA kedvesb, s'-eléb kelő.
 A' vadakkal gazdag DÉLOS szigetében,
 DRIADES Szűzeknek nyájas seregében,
 Szép CLIO, s'-THALIA ékes természetben,
 Méltó hogy PHŒBUS-is vegye szerezelmében.
 Nyilas DIANÁNAK még-is ídelisége
 Fel-múllyá ezeket termeti s'-szépsége,
 Miként az Ezúttót Arany kedvessége,
 Mindeneknél drágab ará s'-bócsóflége.
 A' SMARAGD s' RUBINT-is fénlík a' gyűrőkben,
 Napkeleti gyöngy-is, az arany függőkben,
 Olly bócsós ragyogvány nincs meg is ezeken,
 Mint fényével jád czó ADAMASKÓVEKBÉ. (bő)
 A' LÓNYAI Szűzek hasonlatos képpen,
 Jollehet mind hárman termettenek szépen,
 De győzi az ANNA a' többit fok-képpen
 Mint a' NYMPHÁK között DIANA, olly éppen.
 SIGMOND VOLT az Attyok Nagyságos Nemében,
 Sokat látott, hallot, s'-tanúlt életében,
 Törvény illet inkább mint fegyver kezében,
 Tanácsal fokát ért honnya szűkségében.
 Származott az Anyok VARKUCZ Nemzetségből,
 MARGITNAK nevezték ezt a' Keresztiségből,
 Nagy Nemzet mind kettő, s' álló régiségből,
 Ahoz gazdag, s'réfzes fok szép örökségből.
 Mellye-

Mellyeket az halál noha le-ontott már,
 S' testből ki költ lelkek az egek között jár,
 De szép hírek nevek (mel' bē nints vallot kár)
 El mostan-is köztünk, s' tőlünk-is áldást vár.
 Kiknek a' Leányi gazdag értékekért,
 Jó pálcza alatt nőtt kegyes erkölcsökért,
 Idejek, elméjek, nemek s' szépségekért
 Kedvesek, s' fők szívek lángolnak ezekért,
 A' mikor serdültek arra az időre,
 A' melly alkalmas már a' jegy gyűrőre,
 Mint az éh madarak a' szemei szérőre,
 Ugy járnak az Iffiak ezekhez kérőre.
 Hő! a' testek vadnak sálók oda gyűlnek,
 Szapora sürgéssel ott járnak s' kerülnek,
 A' melly helyek pedig azoktól órulnak,
 Oda vagy soha sem, vagy ritkán rópulnek.
 Ezek háza körül méltán sereglettek,
 Mivel hogy ennyi fők jóval bővöltek.
 Azért jó eleve el-is jegyeztettek,
 Hajadonságokban fóká nem lehettek.
 Csudálatos Fárum ritka fők ezekben,
 Mit Isten ez iránt rendelt az egekben:
 Mertez három Szűzek férhez menésékben,
 A' Völegények mindegyenlők neveken.
 Az első, a' mellyet hittak SUSÁNNÁNAK,
 Kőti az házasság BOCSKAI ISTVÁNNAK,
 A' Kezepsőt a' kit neveztek ANNÁNAK,
 VESELENYI ISTVÁN jedczi el-magának.

MARGIT, ki közöttök Iffiabnak tartatott,
 TELEGDI ISTVÁNNAK elsőben adatott,
 Az meghalván, soká gyászban né hagyatott
 Groff Csáki ISTVÁNNAK az után hozatott.
 Mikor azért ki ki kívánt társát leli,
 S'-azzal az HYMENNEK magát befzenteli,
 A' VESELENYIS ANNÁT el-emeli,
 Kedves személyével örömet neveli.
 Zászlós Uri Nemzet, ez-é HADAD Vára,
 Igen szép Uraság s'-nagy ennek az ára,
 Maga-is jó Iffjú, ahoz jól-is jára,
 Segitvén az Egek illy kegyes társára.
 Szűk a' jó Feleség, nehéz szerit tenni,
 Hogy sem pedig roszszat kárhozatra veñi,
 CAUCASUS hegyén túl job szaladva menni,
 Ott a' Tigrisekkel egy barlangban leoni.
 Gazdagság és érték vagyon az Atyáktúl,
 De a' jó Feleség Istentúl magátúl,
 Bóldognak mondatik SALAMON szájátúl,
 A' kinek jó Afzszony adatik sajátúl.
 Vagyon VESELENYI néked refzed ebben,
 Szerencsés napjaid folynak életedben,
 Szép Afzszony társoddal van szíved öröme
 Étek-is egymáshoz igaz szeretetben. (ben m
 De nézd a' mulandó örömnnek hivságát,
 Melly hamar el-óltya vig napja világát,
 Alig mutattya-meg fengeje ujságát,
 Véle termett férge hogy rágja virágát.

A' mi-i

A' mikor kedvesen egy-mással élnének,
S'-továb-is hasonló napokat vélnének,
A' kegyetlen Párkák imé érkezének,
Nem reméllet írást Meggyesen szerzének.
Van ezek kezében gúsllya az életnek,
Annak fonal száli onnét eresztetnek,
Ők nyújtják azokat s'tulók-is mettetnek,
S'-általok fők árvák, s'-Őzvegyek tétetnek.
VESELENINEK is ollojok élével
El mettzik napjait, edgyütt életével,
Arván hadgyák házát gyászos Őzvegyével,
Ki vizeket áraszt mint BIBLIS Könyvével.
Kesereg halálán szerelmes férjének,
Követvén példáját árva gerliczének,
Egy órát sem enged kedves örömének,
Lévén hű gyászlója társa el-estének.
Szép szemöldökének, szemeinek ija,
Most vig mosolygással a' szívet nem vija,
Hanem szomorító siralomra hja,
Szerelme elestét keserve sen sija.
A' piros klarifok kik ajakán ültek,
Előbbi mosolygó színekben kékültek,
Orczáján a' Rosák, kik minap örültek,
Szomorún csüggőnek, s'hervadáfra dültek.
Kövekkel csillagzó gazdag öltözete,
Fodorúlt hajának gyöngyös fűrtözete,
Sok egyéb czifrának munkás készülete
Le tetetett, s'-nincs most azoknak kelete.

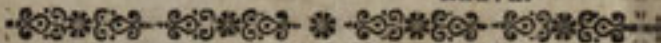
Kedves állapottya költ kedvetlen gyászra,
 Nyugodalmas szive gondos óhajtásra,
 Vigságos betzéde keserves sirásra,
 Csendes elméje-is habzó búsúlásra.

Társa melegévelc fült nyofzolyájának
 Elalutt a' szene, nincs tűze magának,
 Hogy örömet gyújcsa bús állapottyának
 Mord tele érkezet vigságos nyarának.

De a' jó erkölcsök kedves ruházattya,
 A' melly hírét s'-nevét szépen ragyogtattya,
 A' gyászfizal sokáig nem aggostaltattya,
 Most bé-borúlt napját megint fel-hozattya.

Az HADADI testnek szomorú torábúl
 GYERŐ MONOSTORI Phcenix kél porábúl
 Melly VESELENINÉT bús állapottyábúl
 Vig napokra hozza, s'-gyászos siralmábúl.

Noha ez-is a' mint felkél mosolyodva,
 Ugy el-fog enyészni megint szomorodva,
 Lész ugy is élete sok búval rakodva,
 A' ködből fény s'-abbúl meg-int kőd fa-
 kadva.

MASODIK RÉSZ.

A Zon közben az hir, ki mindenkor kél s'-jár,
 Ki nyílt füllel s'-szemmel ujságokat les s'-vár,
 Mellyre álmodt soha az éczaka sem zár,
 Vísál mindeneket, tüle titkollyák bár.

Olál-

Olálkodik, vigyáz, nézi a' dolgokat,

Gyön s'-még, nincs nyugalma, keres ujsá-

Ha miket találhat, fel-vészi azokat, (gokat,

Tölt velek csak hamar sok tartományokat.

Függesztvén nyelvének azt-is harangjára,

Mint az nyargaló szél kél azzal szárnyára,

Siet, s'-kezdi adni mindennek tuttára:

Hogy árván maradott ANNA, s'HADAD vára.

GERENDRE-IS bé tér Erdélyi uttyában,

Aranyas vizének fekszik ez folytában,

Ez KEMÉNY JÉNOŚNAK van birodalmában,

Melly-is özvegységnek borúlt homáll yábā.

A' le szálló naptúl pirúl vala az Ég,

El halada az-is, s'-leve fenyében vég,

De a' vak éczaka Sátort nem emelt még,

Csillagok tüze-is csak imit s'- amot ég.

A' mives el-hatta jollehet munkáját,

Aklában vezette a' pásztor-is nyáját,

Szakács-is fel-atta immár vocsoráját,

De még nem ágyazza egy-is nyoszolyáját.

A' munkátúl űrült test magát nyugtattya,

Setálgat KEMÉNY-is az időt mulattya,

Özvegyi voltát-is, nem kétlem, forgattya,

Hogy véle így szólván, az hir, meg-állattya.

Meg-holt VESELÉNI társa annak Arva,

Kinél nem lelsz jobbat sok földet-is járva,

El vagy on ugyā most minden kedve zárva,

De meg ujúl megént, nem sok űdöt várva.

Meg-pirosúl nyakán a' fekete CLARIS,
 Mert őtet sok helyen emlegetik már is,
 Ohajtván nemellyek mint HELÉNÁT PARIS,
 Sokat özvegyleni ennek bizony kár-is.
 Kinek kedve hozzá véle bár ne késsék,
 Hogy az eléb járok túle el nevéssék,
 A' míg ő kősz örül, mások meg ne nyessék,
 Szép-is, jó is, van-is, az miért ez tessék.
 El tűn ezzel az hir, vég lesz beszédében,
 Jút a' gyors szerelem a' mellynek helyében,
 Új tüzet kezd rakni KEMÉNYNEK mellyében,
 VESELÉNINÉRE gerjesztvén szívében.
 De hamar jót lángja nem bírhattya könnyen,
 Mert az okos elme, a' ki röpűl fennyen,
 Jontossan vizsgálja heve mire mennyen,
 Hogy veszedelmes irt szívére ne kennyen.
 Jádznak ragyagváni a' csillagoknak már,
 Meg-fűnt minden munka, az utazó sem jár,
 Őszve ölelkezve nyugszik sok kedves pár,
 Tégedet-is KEMÉNY nyoszolyád kézen vár.
 Sétál vala még-is a' víz mellett járván,
 A' mulató údot a' sötét el-zárván, (vannak
 Bé-méggyen azomban, nyugodalmat vár-
 Le-fekszik ágyában, de mint özvegy árván.
 Halgat a' sötét éj csendes fűleléssel,
 Nugosznak az alvók lassú pihegéssel,
 Még a' furcsa hir-is jár gyengeb lépéssel,
 Mint nappali údön s'-lassúb csevegéssel.

Ha más-képpen álma nem lehet kedvesse,
 Bár csak nyugodhatnék KEMÉNYIS csendes-
 Nem engedi a' gond, hog' ez-is lehessé, (sen,
 Nyugodalmas álmot szemére vehessen.

Alkalmatoslág túl ered a' szeretet,
 Az hir az Özvegyről tén emlékezetet:
 Tetczék a' KEMÉNYNEK: VENUS sem késhet
 Hogy bővicse tűzét szívére fíttet.

A' mikor fel lobban lángja a' szalmának,
 Ha fíetve ahoz többet nem adnának,
 Hirtelen szikrái gyorsan aludnának,
 Hamva szélre kelvén, semmiben múlnának.

A' szerelem a' ki ez köze tűzének,
 Egy tűkört függesztet elméje szemének
 A' mel' megmutattya rend szerént KEMÉNY-
 Minden állapottját VESELENINÉNEK. (NEK,

Mellyből most személyét nézi gondolattya,
 Mosolyog előtte most szép ábrázattya,
 Húségét, joságát eszét most mutattya,
 Egyéb dolgait is ebből meg láthattya.

A' melyekről mennél többet gondolkodik,
 Szíve tűze annál jobban gyarapodik,
 A' mellett gondgya-is bővül s'-szaporodik,
 Minthabok közt hajó nyughatatlankodik.

Nehezedett teste új gondgya terhével,
 Hogy álmot vehessen búskodik szemével,
 Erótteti s'-ugyan földi-is kezével:
 Szeretni, alunni, de nehéz erővel.

Sem alszók, sem vigyáz, csak fetreng ágyában
 Ide, s'-oda fordul, törődik magában.
 Szeretis-meg, nem-is, ketséges dolgában,
 Noha szíve immár forr kezdet lángjában.
 Mindazáltal sokat kúszkodik tűzével,
 Sok képpen forgattya a' dolgot ezével,
 Itt VENUSnak dolga nincs furcsa elmével,
 Fontollya a' dolgok kezdetit végével.
 Az éji homályok azomban le-húlnak,
 Mosolygó orczái hajnalnak újúlnak,
 Mint Pünkösdi kertek rosákkal pirúlnak,
 De KEMÉNY gondgyai ezekkel sem múlnak.
 Zeng már minden liget a' sok madár szókkal,
 Nyögnek a' gerliczék örvös galambokkal,
 Csácsognak a' szajkók süvöltő rigókkal
 A' KEMÉNY-is fel kell ágyából azokkal.
 Vadá szafra készül gondgyát felejtetni,
 Fút a' vadász Mester ezt meg-jelenteni,
 S'-annak eszközeit elől készíteni,
 Akar kedve szerént Urának tettzeni.
 Mint hogy még este-is volt ki adott jele,
 Ki-ki rendi szerént idején fel-kele,
 Kinek úgy volt hagyva, az megis nyergele
 A' szaglobeknek Ébész-is kúrtele.
 Azért mindeneket hamar el-készítnek,
 A' ki hozott lovak kapálnak s'-nyeritnek,
 Mig meg indul az Ur, nag'udvart keritnek
 Az Iffják, egy más közt sok tréfát említnek.

SIMON-S'-FERENCZ (ezek Fiai KEMÉNYNEK)

Jó napot mondani Attyokhoz menének:

De útban találák, azért meg-térének,

S'-vele edgyütt ők-is lovakra ülének.

Keménynek csendesen ballag paripája,

Két sűtéssel jegyes a' jobbik posája,

Oláh Országi ló, a' mint van formája,

Játékos zabláját rágdogallya szája.

Meg-vonittya szarát néha Kantárának,

Helyét sem talállya tánczoló lábának,

Engedvén azomban vonított szájának,

Ugy lép, valamiként kell akarattyának.

Bal felől *Simon* vans'-mendegél mellette,

Portán tanúlt lova egy lábát fel-vette,

Mint a' könnyű lejtős azt megént le-tette,

Változtató kényen, úgy ugrál előtte.

Jobb oldala felét Fia Ferencz tartya,

Ez-is Attya előtt jó lovát ugrattya,

Szarvas módon szökik, mosolog az Attya,

Hogy erőss ugrását nehezen állhattya.

A' vadászó helyhez azomban jutának,

Jelül a' kopóknak kúrtókat fúvának,

Szűj, s'-Selyem porázra ebeket fogának,

Elsőben-is egy párt FERENCZNEK hozának.

DERVIS egyik, farka nagy lompot eresztet,

Török Országi faj, visel kővér testet,

Társas-is illy: hiják BESLIÁNAK esztet:

Igen szép mind kettő, úszóvan-is festet.

Kit SIMON fel fogott nevezik DELPHINDEK,
 TIGRIS, egy porázon lévő társa ennek,
 Szelektül fájzottak a' mintezek mennek,
 A' mikor Nyúl, avagy Őz úzéfre kelnek.
 HYLÁXOT, PHILÁXOT maga fogja KEMÉNY,
 Kólyók még mind kettő, van rúlok nagy
 remény,
 Dicsirettel hozta csak minap egy Örmény,
 Párducz Korcsa lehet, mint ólmérni Kór-
 mény.

DORCSÉVAL az AGRÉT egy porázra fogták,
 Ezeknek az Annyát farkassal forgatták,
 Havas al földéből nagy hirrel hozatták,
 Hogy kezére fogja DECSEINEK atták.
 Kivel Ásztalnokja rendelt helyét állya,
 Annak háta holló, Párducz pedig mállya,
 Csonkák a' fülei, az hajtást vizsgállya,
 Ha mi reáfordúl, azt meg- is próbállya.
 LICISKÁNAK hiják: KURTA ennek társa,
 De az ebek között alig vagyon málla,
 Moldvából költ, ot- is hires volt fútása,
 A' ki ebben kétes, jóságát majd lálla.
 A' szuszogó DROMÁST Vadász Mester fogta,
 A' minap edgy Oláh ezt VÁRADON lopta,
 Nagy hiru eb vala, de már aláb hatta,
 Mielta a' Róka az orrat meg- kapta.

Ennek pórázosa amaz Török Taúz,
 Melly, ha csak gyengén ülsz, lovadrúl-is
 le húz,
 Seb hely van a' nyakán, karczolta vólt he-
 júz,

Ez után a' szakács fok nyulat, s' őzet nyúz,
 Mopsust és Coridont adgyák egy Inasnak,
 Ez daru, azt pedig mondhatni ordasnak,
 Szeb az első, láttzik a' másik korcsasnak,
 Erőss-is, meg felel bizvást egy farkasnak.

A' Szalkás Hattyu, a' kopar Szárcsával,
 Babos Leopardnak egy feszkú társával,
 Fejér Hattyu amaz fekete Csokával,
 A' melly mint edgy visla annyit ér orrával.

Edgyütt a' kopókkal szabadon járnak,
 Az agár viselők azért rendet álnak,
 Az hajtó ebeknek jeleitül várnak,
 Ha mi vad el menne, tartanák azt kárnak.

Vigyázz am rád a' Nyúlazomban kiáltyák,
 Kergetik a' Kopok, Decseire hajtyák,
 De csalt vét ott nekik, más felé szalajtyák,
 Az Asztalnokra tér, ott jól meg ingattyák.

Haj Kurta, haj Csodka, közel van a' csere,
 Térengetik, foly itt egy kis viznek ere,
 El érik a' mellett, dicsíretet nyere
 A' Kurta, tegnap-is a' ki négyet vere.

Fel sem köthetik azt, megént mást találnak,
 Az hol az Ur Fiak vigyázással álnak,
 Melly után a' TIGRIS és a' DELPHIN válnak,
 Sebes futásokban úgy tettzik hogy szálnak.
 El-útik csak hamar, mellyse nem űzhetik,
 Hogy vigyazzon minden ujoñan hirdetik,
 Egy Őzet vernek fel KEMÉNYRE kergetik,
 Hol az Hilax s' Filax sűrön terengetik.
 Mint a' szarvas után a' melly nyilatlónek,
 Ollyan gyorsasága ennek mind kettőnek,
 Azért noha az őz liet az erdőnek,
 De hamar el-érvén térítik mezőnek.
 De minthogy még gyengék vele nem bírának,
 Hogy réá vigyázzon kiáltya Fiának,
 A' ki eleiben adgya BESLIÁNAK
 Amaz könyű DERVIS pórázos társának.
 Tűd ez vele bánni, mert sokszor próbálta,
 Azért gyorsasággal eleiben váltta,
 Fordúltában (mellyre FERENCZ-is kiálta)
 Hozzáfaldok, kapni az inát találta.
 El-is veri ottan edgyütt a' kőlykőkkel,
 Zeng megént az erdő új czihelésekkel,
 Egy rokát hajtatnak a' szagló ebekkel,
 Honnét vetődik ki vigyázzák szemekkel.
 De ezt a' sűrőből ki nem tudgyák venni,
 Kezd azomban nem várt ég ropogás lenni,
 Mellyre nézve ők is lietnek el-menni,
 A' kezdett vadászást más űdőre tenni.

Éri sűrű zápor induló úttjában,
 Melly meg-tartóztattya haza jutásában:
 Bokros ott egy nagy fa bőv ágozattjában,
 Az alá áll Kemény, s' ily sohajt magában.
 Szerencsésebb vala Æneásnak dolga,
 Mikor Chartágónal vadászaton forga,
 Noha ő reá is sűrű zápor csorga,
 De semmi az, mert szép Dinó ott mosolyga.
 Ha a' nap bé-borúlt, ez ott oly éketség,
 Melly a' vig napnál is ragyagóbb fényesség,
 A' jeges záportúl ha érné hidegség,
 Ennek szereteti kedves tűz s' melegség.
 Saját kezén vagyon nem félti ezt mástól,
 Nyugott, szíve üres minden búsulástól,
 Tagúlván az údó a' zápor hullástól,
 Bé-mennek, és ott sem válnak el egymástól.
 Az én dolgom pedig reménség, s' félelem,
 A' kiért sok gondal szívemet terhelem,
 Esmeretsége sincs mint kellene velem,
 Nem hogy volna tőle bizonyosab jelem.
 Meg-vagyon a' szándék, mert bizony szeretem,
 S' nyughatatlankodik érette életem,
 Mások szeme előtt noha nem tettetem,
 De nem léz egyébe, ha szerit tehetem.
 Azomban magamot amig itt mulattam,
 Az ócsó nyulakot és őzet fogattam,
 A' dragáb Dámvadat nem de el-mulattam?
 A' kinek árára a' szívemet attam.

Az Ha-

Az HADADI erdőt nem de meg-hajtatták?
 Vadak Királynéját belőle ki-fogták?
 Tudom az ideget arra fókán vonták,
 De a' jó Istenek talám nekem hatták.

A' gyors szeretnek hirtelen tűzével
 Volt mind eddig KEMÉNY habozó elmével,
 Akarta-is, nem-is, kűszködött szívével,
 El-kezdgyeje dolgát VESELENINÉVEL.

Hanem, látván hogy ez Isten sugallása,
 A' mint vagyon hozzá szívének vágyása,
 El-tekelli magát, ne kétsék meg-lálása,
 Miképpen indulhat dolgának folyása.

Haza jutván azért külön helyre megyen,
 Elmélkedik ebben már többet mit tegyen,
 Titkos tanácsfósnak, titkához kit vegyen,
 ANNA hoz küldendő követet ki legyen.

Nem jó czégért kőtni titkos szandékokban,
 Mert kisdolog is nagy akadály azokban,
 Fedezik a' titkot mennél okosabban,
 Léfzen ki-menéje annál hasznosabban.

Némelynek a' száját meg-lakathatni,
 De más olyan eszközt viszont találhatni,
 Mellyel a'nak zárját könnyen fel-nyithatni,
 S'-az által fok jóbúl fok gonoszt várhatni.

Midőn azért ő-is ezt jól meg-fontollya, (lya,
 Mint kezdgyé dolgához, fok úttját gondol-
 Hogy ne keffék véle magát-is únfzollya,
 Némelly gondolattya megént meg gátollya.

Tud-

Tudgya azt, hogy könyű a' nyilat el-lóni,
De nehéz tegzében annak viszsza jóni,
Jól meg kell elsőben a' dolognak főni,
Ha úgy találják fel, úgy tud haszna nőni.

Azon vala első gondgya el-méjének,
Mi uttyát találja dolga kezdésének:
Nem kis öröme azomban szívének,
Erkezik Levele VESELEDINÉNEK.

Szomorú a' Levél részéről ANNAnak,
Mert temetségére hi meg-hólt Urának,
MEGGYES lészen helye szomorú Torának:
De *Kemény* vig reményt vész ebből magának
Mond: Temetségre hívsz; de életre megyek,
Torra: de olly korra, hogy örömet vegyek
Húnt világod helyet, új napod én légyek,
Te nekem, én néked hóltig kedvet tegyek.

De azt kire bizza még el nem rendelte,
Végre mint hogy annak hivségét ismerte,
Décsel Balintnak ezt meg-jelentette,
Hogy egyéb ne tudgya lelkére kötötte.

Tudván a' nagy elme, ki forgott sokakban,
Az ajándék sokat segít a' dolgokban,
A' kenett kerék-is mert fordul gyorsabban,
Ugy nő a' plánta-is ha öntözik, jobban.

Azért *Décselt*-is eléb mint el-menne
Biztattya a' *Kemény*, jó reménnyel lenne:
Isten haza hozván szép jutalmat vesne,
Ha bizott dolgában kedves véget tenne.

HARMADIK RÉSZ.

A, Mikor így vadnak dolgai *Keménynek*
 A' mint személyeért *Veseleninének*,
 Csendes nyugalma nincs az ő szívének
 Ugy ég ő érette szive egy személynek.
Uri Afzfony, hívom ezt *Censabirának*,
 A' kit fértvén nyila szerelem ijának,
 Orvosolására attúl vett ki nyának,
 Mind tsak *Kemény*. Jánost ohajtja magának
Hizlallya-is szívét nem ősztvér remény
 Hogy szereti őtet, el is veszi *Kemény*,
 Bizik valóság ez nem múló lelemény,
 Noha éri lábát itt sikos esemény.
Órúl s'-ditfekedik dolga jól létével,
 Csinosittya magát tellyes erejével,
 Tart gyakran tanácsot tüköre fényével,
Keménynek miképpentessék személyével.
Vajha mint az *Phoenix* ujultá lehetne,
 Vagy hejábúl mint az *Kigyó* ki-mehetne,
 Verdet *Ortzájára* gyengéb bőrt vehetne,
 Ennél örömeftben ah mit mivelhetne?
Minden a'ki szeret kívánna szép lenni,
 Hogy annyival inkább tudhatna tetzeni,
 De a' múlt szépséget nehéz víszíza venni,
Heléna sem tutta ennek szerit tenni.

Az Űdő tavaszi rózáit el-szette,
Ófzi halován szín az orcáját fette,
Mindazáltal ezt ő kellő rendben vette,
A' mint a' korosság s'-Özvegység engézte.
Ugy várja s'-reméli KEMÉNY jövetelét,
S'-az által gyafzfának vig színné lételét,
Hitet erőssítő szerelem kötelet,
Ha maga nem gyön-is, bizik küldi jelét.
A' KEMÉNY szolgái erre okot adnak,
Kik *Censabrianál* gyakor izben vannak,
Hizelkedvén néki fok biztatást mondnak,
Mellyet hevült szíve remél mind igaznak.
Mint hogy fősvénykedni nem tud a' szeretet,
Eő-is ezek kőzzül foknak jól fizetet,
Meg-ajándékozott majd minden követet,
Noha az mindenik csak csaló lehetet.
A' szeretet mindent könnyen szokot hinni,
Azért gyakran esik meg-csalatást venni,
Vak ő, miként tudgyon vig yázással menni?
Nem csuda, ha néha verme talál lenni.
Amaz szomorú nap elérkezett vőlt már,
Mellyben sirba kelést VESELÉN teste vár,
Kita' nehéz márvány ezennel el-is zár,
Özvegye könyveit bővéti ujab ár.
Sok Uri s'-Fő rendnek ván gyülekezeti,
Kik közt *Decsei* is magát jelengeti,
De a' színt-is színnel színli, s'-fedezgeti,
Vélvén hogy úgy dolgát jobban végezheti.

Azért jött azt mondgya (illy szintád dolgának

Hogy a' melly örökös Jószág *Annának*

Eddig zálog képpen másoknál valának,

A zok kiváltását engedné Urának.

Sokakban jó ezköz, használ-is a' színlés,

Az által megyen jól végben minden kimlé,

El-rontaná uttyát a' kájon irigylés,

Ha szájjal kergetné ki mit szívével lés.

Szin ugyan itten-is a' Jószág záloga,

Palástul dolgának kit DECSEI foga,

Erre tanította okos KEMÉNY maga,

De más-képpen ennek valóság a' dolga.

Mert nem dé záloga vólté VESELENNEK,

Kedves társasága ANNA személyének?

El folyván napjai szabott idejének,

Hogy ki válcsa, Isten rendelte KEMÉNYNEK

Nem mulattya ő-is alkalmatosságát,

Hogy kézhez vehessé illy kedves Jószágát,

Azért fietteteti ezt a' meg-hitt szolgát,

Igaz jussa mellett ne mulassa dolgát.

Ófzol immár a' Tor, vannak csak kevesse,

DECSEI a' dolgot lesi fegyelmessen,

Annak jó folyása miképpen lehessen,

Mi uttyát talállya, kin hozzá kezdheffen.

Böcsületiben jár, hitelét vesztené,

Ha kinek mód nélkül azt meg-jelentené,

Ha lehetne olyan ezközit ejtené:

ANNAnak ezeket maga emlitené.

De nem...

De nem lehetvén ez így: más útat vészen,
 Egy meg hitt szolgálával titkos kötést tézen,
 Jól igérvén neki, ha jó eszköz leszzen,
 Az mellyért tsak hamar vagyő az-is kézen.
 Az haszonról való reménség ősztene
 Keszszétévén azért nagy hiven el-mene,
 S'-Aszfzonya házában egykor bé-köszőne,
 Hogy meg-mondgya a' mit DECSEI űzene
 Miatkódben merült hold éjeli homályban,
 Bánkodik Aszfzonya a' gyászos czéllában,
 Melly a' bődlog idő kedvessén folytábaa,
 Olly vólt, mint a' vig nap virradó korában.
 Itt ALCIONESnek látnad zokogását,
 Ki a' Tengereken kesérgi ő társát,
 Vagy PALATHEának sok köny hullatását,
 Mellyekkel sirattya szép ACHIS romlását.
 Könyöklő kezére fejét eresztette,
 Bánatos orcáját búra csüggesztette,
 Fel néze azomban, s'-szemét meg törölötte,
 Ott álló szolgáját, mitakar kérdette.
 Kinek-is kesérvén gyászos Aszfzonyának
 Szomorodék szive, könyvei hullának,
 A' mellynek árjai mig nem haladának,
 Vala halgatása félben falt szavának.
 Keseredett szivét meg-győzi azomban,
 De nem mered mingyárt a' fel-vettdologbā
 Mástról kezdi szavát, marad az titokban.
 Aszfzonya keserve mig enyhődik jobban.

Egyrűl s'-máfrűl-is kezd köztök a' szó lenni,
 A' szolgálga mind addig akar ebben menni,
 Mig modgyát ejtheffe azt-is elől venni,
 Aszfzonya szivére mennél jobban tenni.

Meg-állott vólt immár zápora szemének,
 De mint mikor szűnik hűllása elsőnek,
 Setéte azomban fel van a' felyhőnek,
 Ollyan állapottya vala személyének.

Mind-az-által immár beszél kedvesfebben,
 Szolgája-is lenni kezdett mérészebben,
 Forgattya beszédét mennél eszezebben,
 Hogy mérgefeb olajt ne öncsön a' sebben.

Hogy szollyon ajakát gyakran fel-emeli,
 S'-ki mondandó szavát már nyelvén viseli,
 Halgat megént, szivét új félelem teli,
 Tart Aszfzonya buát hogy ezzel neveli.

Hozzá fog ujjonnan, szollani most sem mér,
 Mondgya már : de arrűl megént másuva
 tér,

Kezdi, meg el-hadgya, végre vagy veszt,
 vagy nyér,

El-tekélli, fel-vett dolgában véget ér.

Igy szól: kár magadot ennyire fogyatnod,
 Hervásztó Könyvekkel orczadot folytat-
 nod,

Csendes-tűréssel kell ezeket mulatnod,
 A' bús kesergéstől nem léfz semmi hasznod.

Alkal-

Alkalmatlanitod sőt ezzel magadot,
Kérlek mértékellyed szomorúságodot,
Ha most kedvetlen kőd fedí világodot,
A' jövőendő űdö hozza víg napodot.
Nem sokáig fagylal az hideg Özvegység,
El-múlt tűzed helyet hevít más melegség;
Víg felét talállya a' mord feletlenség.
Mellyről házad körül jár már-is követtség.
Itt vagyon DÉCSEI szolgája KEMÉNYNEK,
Rám bizta summáját ez követtségének,
Van ide vont nyíl a' Ura idegének,
Várván biztatását kezdet reményének.
Azt üzente: ne sirj, mivel hogy él Urad,
Mostani gyászodban életed nem marad,
El-húnt napod fénye ezennel fel-virad,
Szomorú teledből léfz vigságos nyarad.
Többet mond vala még: de nem engettették,
Kelletlen követ vólt, jól meg sem hallaték,
El sem végze szavát: válasza adaték.
De ezt nem reménlett erős szok követék.
Jó Ura halála felejtethetlen kár,
Nem kíván ősmérni több férfiat ez már,
Kedves társa után holtig özvegyen jár,
Décsei jó választ azért hijában vár.
Meg-mondván ezt néki kedve háborodik,
Illyen, bal válaszában búsúl s'-gondolkodik,
Tudván azon Ura mint meg-szomorodik,
Ha csallya a' remény, mellyben bizakodik.

Számlállya azomban KEMÉNY a' napokat,
 S'-az temetés körül forgandó dolgokat,
 Forgat elméjében sok gondolatokat,
 Illyen rendre fűzi némellykor azokat,
 Most fogják a' testet, most viszik, s'-követik,
 Most teszik a' sirban, most immár temetik,
 A' gyászos Özvegyet most haza vezetik,
 Most készül az ebéd, az asztalt most vetik,
 Most adgyák az étket, asztalhoz most ülnek,
 Most a' bú felejtő pohárok kerülnek,
 Most az Atyafiak az Özvegyhez gyűlnek,
 Most búczúznak tőle, menni most készülnek
 Most vagyon DÉCSEI talám szemben vele,
 Most emleget engem, most kér választ tőle,
 Most hajt térdet neki, most gyón el előle,
 Reménlem, ma holnap, hó hirt hoz felőle.
 Avagy: mint hog y fókán ohajtyák szépségét,
 Nem de nē most másnak hallya követtséget?
 Sőt talám kőtűs azzal szövetségét,
 Pusztán hadgya az én szivem reménségét.
 Gyűlöl kesedelmet mint hog y a' szeretet,
 Tudom ki-ki féltő dolgával tietet,
 Voltolly, személy szerént ki jelen lehetet,
 Maga, mint a' követ többet végezhetet.
 A' tanácsos elme de nem olyan furcsa,
 Hogy akármi szikra szeretetit gyújcsa,
 Gondolatlan ézfízel ming yárt kezét nyújcsa
 Más job szerencsáját azzal távúl sújcsa.
 Mind-

Mind-az-által a' szű mint száraz pozdorja,
A' fel lobbanáfra néha olly hamarja,
Alig lát valakit, azt már-is akarja,
Hogy meg-ölelésre szorithassa karja.
Az illyekről mennél többet elmélkedik,
Szive gondgya annál jobban nevelkedik,
Hábzó gondolattya jár s'-helytelenkedik,
Bizonyos válaszfízal mig nem csendesedik.
Meg-kellene jöni a' *Decseinek* már,
Kit a' vetett napra nyughatatlanúl vár:
Meg-is gyön azomban s'-az Urához bé-jár:
De kedvessebb választ hozna magával bár.
Külön helyre viszi választathallani,
Félelmes a' követ, alig mér szóllani,
Szépítné örömeit, de meg kell vallani,
Követsége dolgát, mást sem mér mondani.
Mellyet mikor beszél szomorú ajakkal,
Halgattya a' KEMÉNY izzadó homlokkal,
Kezd-is háborodni bús gondolatokkal,
Mind-az-által szive nem csügged azokkal.
Mond: Apadni hadgyák a' Tenger vizeit,
Ugy szedhetik annak választot gyöngyeit,
Ha úzik a' fzelek az ejnek ködeit,
A' csillagoknak-is ugy látni tűzeit.
Fen van még zápora ki áratt Könyvének, !
Nem ofzlott fellyege bé borúlt fényének,
Kénnya sem enyhödöt sebhettett szívének,
Egyéb súllya-is ép keserve terhének.

Nem csuda, ha még most válasza kedvetlen,
 A' bánatos szűnek mert minden kelletlen,
 Az AMBROSIA-is keserű s' izetlen,
 Hogy magaddal nem szolt most, a' sem
 illetlen.

Meg-holt Ura képe forog elméjében,
 S' azzal társalkodott kedve jut eszébe,
 Mellyről hogy el-esett fél holt életében,
 Nincs semmi más kedvnek még helye fzi-
 vében.

Az údó ezeket mind alkalmaztattya,
 Keservének árját naponként fogyattya,
 Bús gyáza homályát a' szerént oszlattya,
 Végre ennyi gondal, nem aggasztaltattya.
 Fáratsággal mennek a' bősős jók végben,
 Nehéz indulattván ne esünk kétségben,
 Csak legyünk DÉCSEI kellő serétségben,
 Meg-nyerjük ezt, vagyok én olly remén-
 ségben.

A' Rósa bokorrúl vegyünk példát ebben
 Melly noha öltözött fertő tövisfeken,
 De mikor ideje el-jön ki-keletben,
 Vallyon mi virágzik ennél kedvesebben?
 Noha tövisszes most ANNA válasza-is,
 De nyilik idővel annak rosája-is, (is
 Meg-lészen munkánknak érdemlethaszná-
 Csak ezt, nem tágitván, üzzük továbbra-is.

A'ki

A' ki tellyes hittel bizik ő dolgában,
 Ritkán csalatik az ő bizodalmaiban,
 De nem kell kiméllést tenni a' munkában,
 Ha akar részt venni remélet hasznában.

Az údó, a' munka segítő mestere
 Minden szerencsének: PARIS-is úgy nyere;
 Hogy kezdett dolgában resten nem hevere;
 Szép HELENA mellett míg ágyat nem vere.

Eregy szolgálga azért pihený meg-utadtúl, (túl
 El kell megént menned egynéhány napon-
 Meg sem szűnöm, hid él a' kezdet dologtúl,
 Mig kívánt válaszom nem lész az Aszfzony-
 Gyűröt, s'-hit levelet ad azért kezében, (túl,
 Hogy annál több hitel lenne beszédében,
 El-jár DICSEIS ő követtségében,
 De csalatik KEMÉNY itt is reményében.

Mert most-is követét bocsáttya üressen,
 Erzi azt DÉCSEI noha keserveffen,
 De maga a' KEMÉNY fzenvedi csendessen,
 Tudván a' szép ROSA, hogy terem tövissen.

❖❖❖❖❖ ❖❖❖❖❖ ❖❖❖❖❖ ❖❖❖❖❖ ❖❖❖❖❖

NEG YEDIK RÉSZ.

Kényes mulatságit nezd a' szerelemnek,
 Amaz szívek vivó tegzes kis lstennek,
 Lángoltattya szívét *Annáért KEMÉNYnek*
Anna szíve pedig idegene ennek.

Így *Censabriával* *KEményt* kedvelteti,
 A' *KEményvel* vizont ezt nem szeretteti,
 A' ki, kinek nem kell azzal sürgetteti,
 A' kinek kellene, azt el-felejteti.
 Mi gyönyörűséged hogy így bánfz raboddal:
 Fordics-meg ijadat, más kent lőjnyiladdal,
 Mit gerjeszted szivét *KEménynek* *Hadaddal*?
 Ha nem töltöd kedvét otvaló vadaddal.
 Niacsén meg ideje szelidülésének,
 Had múllyon csak habja háborúlt kedvének
 Illy kedvetlensége nem léfz személyének,
 Meg-fzelédül s'-tészen jó választ *KEménynek*.
 Az hirtelen dolgok nem igen állandók,
 A' melly hamar léfznek, olly hamar rom-
 Kik illő idővel éréfre jutandók, (landók,
 Azok tartnak, s'-azok végig maradandók.
 A' melly fa, a' Tavasz első nyílására,
 S'-az új verő fénynek muló lűgárára
 Bimbózik, s'virágot véfz mingyárt magára
 El-fagy, s'az gazdának nincs semmi hasznára.
 A' szeretotnek-is így idétlensége
 Hamar romlik, s'meg hűl kezdett melegsé-
 Ha üdős tanácson éppül reménsége, (ge:
 Jól kezdet dolgának ugy léfzen jó vége.
 Noha fokszor megszfe esett már czélljátúl,
 Nem szűnik *DECSEI* még-is pallyájátúl,
 Szorgalmatoskodik, gyón s'megy az *ANNÁ*-
 Az sem olly idegen, mint eddig, Utátúl. (túl,
 Idővel

Idővel keservét kezdi enyhíteni,
Azzal holt Urát-is lassán felejtteni,
A' helett szivében KEMÉNYT emliteni,
S'-rola gondolkodván orákat tölteni,
Minden állapottyát hánnya elmejében,
Láttatik hajolni immár-is szivében,
Mint szomorún űlni a' gyásznak kódében,
Tettzik inkább élni új Társa kedvében.
Csendes vólt elméje már nyúgodni kezdvén,
De habzált vén megént újkérők érkezvén,
ANNÁNAK tettzeni ki-ki igyekeztvén,
Hogy ha a' szerencse szolgálna kedvezvén.
Vólt jó indulattya már KEMÉNY dolgának,
De meg akad itten elméje ANNÁNAK,
Ujab tanácsokat kezd adni magának,
Ezek közzül mellyet válaszfáson Társának,
Ezt talám kedvesse teszi Ifjúága,
Amazt szeretseti pénzé, s'-gazdagsága,
Ennek termete kell, annak okosága,
Némellynek Nemzete, némellynek Jószága.
Ugyan-is csak egyben ritkán találtatik,
Külömb-külömb testben a' melly jó adatik,
Ha ki egy dologbau kellőnek mondatik,
Az gyakorta másban földig aláztatik.
Ő ugyan tovább-is örömeft így lenne,
Elebbi szava ként férhez nem-is menne:
Illy fok jó szerencsét ferre de ki tenne!
Hogy azokból edgyet választva ne venne.

Szüli a' szerencsét az alkalmatosság,

Mellynek a' tarkóján van si na kopasság,
Ha az üstökében nem kápa' gyórsáság,
Nem fogja meg-hátul azt semmi okosság.

De illy nagy személyek Uri seregében,
Holez PARIS, amaz JULUS személyében,
Aeneas némellyik, méltó erdemében
Mindenik, hogy vegye *Didó*-is kedvében.

Kit válaszfzon köztök kétséges az elme,
Ennek, amannak-is ingerli szerelme, (me,
Van itt a' bús szűnek nem csak kis gyótrei-
Mellyiknek leheffen méltó győzödelme.

Mint mezőt ruházó kedves kikeletben,
Mikor a' virágok nyilnak a' kertekben,
S'-a' *DRIADES* szűzek sétálnak ezekben,
Hogy szagló bokréta szedgyenek kezekbő.

A' ki nyílt virágok rendel sereglenek,
Harmatok gyöngyével kedvesen fénlenek,
Mosolygó színekkel ugyan ingerlenek,
S'-majd mint annyi szemek magokhoz in-

VÉNUS véréből nőt ROSA gyengesége, (tenek.
Magadot kedvellő NARCISSUS szépsége,
PHOEBUS miatt veszett HIACINT ékesége,
ADONIS vérén költ TULPÁN kedvesége.

Mind ezeknek kedves színnel virágzása,
Majd mint annyi kedves ajak mosolygása,
S'-az által magához kéztető hívása,
Mint vasat szerető MÁGNESnek vonása.

Fejir és piros színt egyvelitet egyben,
 Szerelmet s'-szemérmét rekesztet a'melybē,
 Ezt vette magára s'-úl a' Rósa ebben.
 Fitogatty a magát lehet mennél szebben.
 Magát az Hyácint kék színnel mutattya,
 Nem várt változásán láttatik bánattya,
 A' Szűzek kedvéért de ezt el-mulattya,
 A' kiknel kedvesé teszi jó illattya.
 Fejir a' Nárcissus, ki veszett magáért,
 Kedves szokot lenni ez-is virágáért,
 Tavaszi fengék közt nyiló újságáért,
 Echo is szenvedet ennek szép voltaért.
 A' tellyes Violák állanak szép rendben,
 Ki Skárlát, ki Bársony, ki Karmafin sinben,
 Nem útólsófények ezek is a' Kertben,
 Színéért, szagokért vannak meltán kedvbē.
 Ezekkel amaz fők színű Tulipányok,
 Mint a' nap keletről fel-jött szivárványok,
 Hízkelkednek, s'-fők máskerti ragyagvány-
 Válaszfűzátok köztők Driades Leányok. ok
 Többel innét egynél nem szabad el-menni,
 A' többit a' eggyért mind félre kell tenni,
 Tettzik ez, tettzik az, mellyet kell el-venni,
 Nehéz azon hamar nyugott szível lenni.
 Nehez egy kedvéért el-hadni főkakat,
 Rosa, avagy másért a' több virágokat,
 Kelletik minnyájan azok is magokat,
 S'-kevánnák örömeft közleni javokat.

Annánál a' Kérők hasonlatos-képpen,
 Miként a' virágok kedveskednek szépen:
 Sziveket-is adnak ez FLORÁNAK épen,
 Kedvét találhatnák csak valami-képpen.

Némelly mint NÁRCISSUS kedves idejével,
 Ekes mint TULIPAN nemely termetével,
 Amaz mint VIOLA szeled erkölcsével,
 Ez mint bimbos ROSA gazdag értékével.
 Van itt jó üdökor, van gyenge lffjúság,
 Van erő, van érték, van esz, van okosság,
 Ván Nemzet, van hir s'-név, van tiszt, ván
 Uraság,

Ván minden, valamit keván az házasság,
 Vagyon ennyi közzül miből választani,
 Nem-is kel továbbra azt már halasztani,
 Ezeknek edgyikét le-kell szakasztani,
 S'-azzal az hűnt napot délre virrasztani.
 Ugyan-is leg-nagyob terhe a' gondgyának,
 Hogy szorgos létéből keröi számának,
 Nem tudgya melyikét választza magának,
 Hideg nyoszolyáját hevitő Tarsának.
 Edgy, vagy kettő között könnyű a' választás:
 De a' szaporúlt szám merő fő aggasztás:
 Nem lehet hirtelen, kell ahhoz hallasztás.
 Mig helyes tanáccsal lépzen vég szakasztás.

De elég vólt eddig: mond ki voxodot már,
A' több követekkel Dicsélt itt jár,
Ennyi várására utolsó választ vár,
Ha üres Kosárral bocsátnád, lenne kár.

Noha el-rendelte már azt elméjében,
Hogy tovább nem borong özvegyfég kódé.
De ez ideig is kétséges szívében, (ben,
KEMÉNYRE, avagy mást fogadgyon kedvé-
Végre mikor ezek mivoltát vizsgálja, (ben.
Egynek-is, másnak-is szép bocsit találja,
Kedvellene ezt-is, amazt sem útálja,
Mindazáltal KEMÉNYT elsőnek számlálja.

Mellyel elméjének kezd lenni nyugalma,
Mint gondos PÁRISNAK szűnik aggodalma
El-vagyon itilve már az arany alma,
KEMÉNY érdemének melly léfzen jutalma.

Meg-van a' választás: már csak alkudni kel,
Magához DECSERT azért hivattya fel,
Végeznek arrul-is: semmi nem múlik-el:
Kél mind a' két részről köztök foglaló jel.

Vigságos óra ez KEMÉNY bús szívenek,
Mint az hives hajnal az új nap fényének,
Ez elől jároja kívánt örömének,
S' kedves bételése hoszszú reményének.

Amaz türkes csipke, az kit emlegetett,
Szép virágzásával noha nem fietett,
Remélt zöldellése, de már el-kezdett,
Virágzásának-is nem sok időt vetett.

A' gon-

A' gondos várásnak jutalmát meg-adgya,
 Kedves virágjából részetlen nem hadgya,
 Sőt hogy épen ővé léfzen azt fogadgya,
 Noha mások előtt ideig tagadgya.

DECSEI ezeket mikor így folytattya,
 A' CENSABRIA-is dolgát nem mulattya,
 Készen várja KEMÉNYT, reményét biztattya,
 Mikor fog eljönni, szaporán tudattya.

Órúl, s' kedves dalat mondgya jó reménnyel:
 Biztattya világát ez után job fénnyel,
 Rendeli magában fog élni mely kénnyel,
 Ha, a' mint reméli, őszve kél KEMÉNNYEL.

Fel-vérfzi mivóltát gyakran személyének,
 Tészti eleiben elméje szemének,
 Nézi minden dolgát minéműségének,
 Ujab, ujab lángot ad ezzel szívének.

Ugy szemléli mostan mint ha vólna hadban,
 Dicfiri személyét a' fel tett fíakban,
 S' mondgya: ACHILLESNEK sem illet ez job.
 Mikor forgolódott a' Görög táborban. (bá,

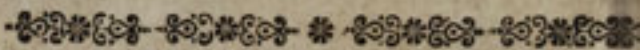
Most mint ha sétálna: tettzik setálása,
 Minden lépéséhez van új új vágyása,
 S' mondgya: APOLLÓNAK ilyen a' járása,
 Mikor a' Musákkal vagyon mulatása.

Ha mikor, nyugodni gondollya ágyában:
 TITONUS személyét ítéli magában,
 Nyughatatlankodik szíve forrójában,
Mig kedve nem telik remélet dolgában.

Erkezik DECSEI azomban Urához :

Szomorú színt véssen titkolt újságához,
 Ohajt s'-mond: ne fárasz már többször AN-
 A' kinek a' szíve fájzott kősziklához. (nához
 ORPHÉUST bocsássad oda követtségben,
 Ki Tigrisét-is hozott szelidségben,
 Ez ha engesztelhetott a' keménységben
 Másképpen nem mégyen dolgoz nála vég-
 Ennek szele KEMÉNYT kezdi halvánitni, (ben.
 Eddig vett reményét kétségre szoritni,
 De siet DECSEI szavát meg-fordítani,
 Ura hervat kedvét jó hírrel újítani.
 Miként a' verő fény változó napokkal,
 Borong néha néha darab homályokkal,
 De jól el sem húnyik némelykor azokkal,
 Hogy már is fel derül újab világokkal.
 Néki-is a' mint jött, bánattya ugy mŭla,
 Meg-értvén válaszáat kedve meg-újúla,
 A' küldött jelekhez nagy kedvessen nyúla,
 Szíve új örömen színe is pirúla.
 Illyen állapottal *Aeneás* lehetett,
 Szép *Lavinia*val mikor köteft vetett,
 Mellyet ő-is noha óhajtva szeretett,
 De sokat fáradott míg kedve telhetett.
 El-felejtett mindent végső válaszával,
 Nem gondol azelőtt viselt munkájával,
 Haragos *Turnus*nak gyakor csatájával,
 Sebes testéből folyt vére patakával.

Sőt nagy örömével említi ezeket,
 Kedveslőn számlállyá az hányot lefeket,
 S' azokban készített titkos veszélyeket,
 Teste rosájának mondgya a' sebeket.
 Mint az ELISÁHOZ, ehez könnyen nem fért,
 Bócsós volt az ara, mint hog' többet-is éret,
 Szerette TURNUS-is, s'-ontot érette vért,
 A' nélkül kezére ÆNEÁSNAK sem tért.
 El-múl a' munkának minden nehézsége,
 A' kezdett dolognak ha nagyon jó vége,
 A' mint ÆNEÁSNAK bá-tólt reménsége,
 Ugy a' KEMÉNNÉK-is nincsen már kétsége.
 A' mit szíve kívánt azzal kedve tele,
 Fáradozásából bócsós hafzon kele:
 Mind addig keresé hog' szép gyöngyöt le-
 Nem leszen az másé, vagyon arról jele. [le-]

ÖTÖDIK RÉSZ.

Beszéli azomban DECSEI a' dolgot,
 Miólta el-kefzte menyi karban forgot,
 Eleint az ANNA mint búsult s'-szolmorgolto
 Végő válafzákor mely víg volt s'mosolygato
 Mint volt szemben vele s'dolgát mint folytattat
 Ki volt ezköz abban, ki által jártatta,
 Mely vad volt elsőb, végre mint birhattat
 Mit üzent, mit küldött, mint vagyon s'minn
 hatta, Mon-n

Mond végre: nem kár volt ezért a' fáradság,
 Mert tetézett abban minden féle jószág,
 Minden állapotta bocsúlet s' méltóság,
 A' földiek között egy Isten Aszfzonyosság.
 Nem csak HADADIG kell az ilyenért menni,
 Hanem méltó érte HADAKNAK-is lenni:
Járást, nem csak *varast* fáradozva tenni
Viván nem csak *biván* másoktól el venni.
 Nagy *Kincs*, jól rátekincs, el nem kel nyeretni:
Vért nem más ocsób *bért* kel ezért fizetni,
Törrel hogy sem *pörrel* érte ellent vetni:
Obajtod: *obatod* hozzá nem sietni?
 A' Tréfas *Decsei* beszélyén ezeket,
 Mint a' mikor éri olaj a' tűzeket,
 Érez *KEmény* buzgób gerjedezéseket,
 Mutat orcája-is lángoló színeket.
 Forr hevült szívében, s'-kész azért mindenre,
Heléna kedveért mint *Paris* tengerre,
 Kedves életét-is jadzató fegyverre,
 Tűz, víz, vás és minden más veszedelemre.
 Az hú szeretettel egyvelült nemes vér,
 Mellynél a' bocsúlet bocsúlhetetlen bér.
 Nem tanúlt rettegni, félve friget sem kér,
 Fel téfzi életét, próbál vagy veszt, vagy nyer.
 Nem fegyver a' bíró mind-az-által ebben,
 Fordúla *KEménynyele* nyert pöre könnyebben
 Van féltet ANNája immár igiretben,
 Tölt reménye mellett vigadhat örömben.

Amaz kedves zálog a' mellynek szinével
 Kezdette vólt dolgát első követével,
 Kezéhez jutand már szép örökségével,
 Mellyen gerjed szive nem köz örömével.
 Meg van már igerve csak kezhez kel venni:
 Hogy a' se haladgyon siet oda menni:
 Az ilyen dologban árt-is reftnek lenni:
 Gyakran az hallasztás nag' kárt szokot tenni.
 De gyűrőt mutata *Decsei* Urának,
 Mellyet másképpé-is mondhatni drágának.
 De mint hogy foglaló jele ez *Annának*
 A zért tartya *KEmény* drágáb zálogának.
 Kúszkódnak kövei az égi tűzekkel,
 Dúllják azokat-is ragyogó fényekkel,
Pompejus ujjai fenlhettek illyekkel,
 Mikor *Cleopatra* tartotta gyöngyökkel.
 A, mint kis abroncsa hajlik a' gyűrőnek,
 Dombocskája körül, kina' kövek ülnek,
 Rosák ábrázoló zománczok kerülnek,
 Mesterseges kézzel a' mellyek készülnek.
 Sir a' jobbik részén kerekdedségének
 Keserves személye bánatos *Tysbének*
 Tör hatotta szivét, vere folyó sebének,
 El-hanyatlott, s' vége vagyon életének.
 Az bús *Ariadna* ohajt a' más részen,
Theseus kesérgi gyakor sírást tészén,
 Kétségben kezd elni, törét tartya kéfzen,
 Halálához készül, ha jelen nem lészén.

Ezek alatt egy-egy Cupressus metczetet,
 Amazok Torának czégérül tétetet:
 A' gyuró kereke így ékesítettet:
 Csudálatos munka, kíván bocsúllettet.
 Vala kéz kenő-is edgyütt a' gyűrővel,
 Ritka munka ez is bocsós érdemével,
 A' ki készítette ezt gyenge kezével,
 Másak seregében illik szép mivével.
 Tyrsi cfinalmány ennek patyolattya,
 Mellynek egy szeglete *Diánát* mutattya,
 Fordó *Nymphával* magát mint mulattya,
 A' szegeny *Aëteont* ízarvasként marattya.
 Olly elmés munkával formálta ezeket,
 Hogy majd folyani vélnéd a' varrot vizeket,
 Görgéni *Diánna* testén a' csöppeket,
 Veizet *Aëteonon* nyilni a' sebeket.
 A' mint meg varratott a' másik szegleti,
 A' tegzes *Apolló*, ott *Daphnét* kergeti,
 Szaporán inallya. de későn érheti,
 Megcsallja a' remény, kedvét nem töltheti.
 Az melly por ütődik kőztök a' futásban,
 Azt-is le képzették ebbén a' munkában,
 A' mint ingott hajok a' szelek folyában,
 Láttzik itt is lenni olly ingadozásban.
 Az harmadik szeglet *Jupitert* viseli,
 Bikává változván, a' ki modgyát leli,
 Hogy *Agenor* Lyanyát lopva el-eme li,
 Régen várt öröme ezzel kedvét teli,

A' mint a' tengeren szalad prädájával
 Az hol az habokot érdekli lábával,
 Csak annak helye sincs semmi hibájával,
 Ugy le ábrázolta gyenge aranyával.
 Negyedik szegletén *Adonis* varratott,
 Kit vadászattyában vad kan el-szaggatott,
 Az hol azt formálták *Venus*-is jajgat ott,
 Húllatván szemei keserves harmatot-
 Ennek mestersége nem csak azt mutattya
Adonis-ért *Venus* könyvét mint húllattya,
 Hanem gondos szive mint érzi s'-sohajtja,
 Annak mozgását-is elődben ad attya.
 Virágok sok neme keriti ezeket,
 Mesterséges munka osztja leveleket,
Minerva ha mivelte ezeknél szebbeket,
 Mikor *Arachnával* próbálták kezeket.
 Foglалó jelei ezek az ANNÁNAK,
 Kiket bé-mutatván *Décsi* Urának,
 Mindē egyéb terhe könyhűle gondgyának-
 Csak a' szemben létel hítja még dolgának.
 Hogy az-is meg legyen tellyes örömevel,
 Fel-kezd s'-meg indul egynehány hivével,
 És szaporán menvén poszta szekerevel,
 Csak hamar kezet fog *SIBON*, kedvesével.
 Mint tűzektől pirúlt éjeli údónek,
 Vagy nap Sugaritól sebesült főlhónek,
 Személyre olyan színt vészen mind kettő-
 Az mikor egy málnak ellenében jönnek. (nek
 Ked-

Kedvesen köszönnék meg-hajlott térdekkel,
Szájhoz emelt, s' onét vízfíza vett kezekkel,
Házban meñek, vañak kedves beszédekkel,
Lopogattyák egy mált oldalló szemekkel.
Végre addig mennek azál pillogásban,
Két titkostekintet ütközik egy-másban,
Hol az szem a' szemet talállya lopásban,
A NNA gyenge színe kin len pirulásban.
De abbúl személlét hamar rendben vette,
Mint hogy fel-költ vala, Vendégét ültette,
Le-ül: ki az széket fogni segítette,
Egy az Lyányok közül maratt vólt mellette.
Bátráb lesz mind kettő őfmerkedvén jobban,
Nyájas beszédekkel mulatnak vigabban,
Közel vagyontúze, *Kemény* gyakran lobban
Egy Levelet hoz bé az Inas azomban.
Adgya Afzonyának hajolva kezében,
Ez kitől jött, s' miért, vészí jól eszében:
Azért fel sem nyittya, téfzi kebelében,
Az kedves titkoknak szokott rejtekében.
Levele, mond *Kemény*, kedves Embereinek,
Hogy őblében rejted édes kebelednek,
Lang s'-Rosa szín itten őszve egyvelednek,
Az ANNA személyén jönni s' meñi kezdnek.
Halgat ugyan nyelve, de beszél orczája,
El-árullya az mit titkolná az szája;
A' szemérmességnek piruló rosája
Nem szokot titokhoz: sok ennek példája.

Olly az, mint az gyenge papirosnak teste,
 Kin innét-is látni, ha ki túl mit feste,
 Az melly dolgot sokszor a' szű el-rekeszte,
 Az Orczának kulcsa azokhoz ereszte.

Jollehet ANNA-is halgat az Levélről
 De ősmérszik titka mutatott jeléről
 Hirtelen egyben gyúlt Ortzája véréről,
 Az belső dolgoknak külső czégéről.

Marad az tsak abban, más dolgot kezdenek,
 Amaz zálog felől végre beszéllenek,
 Első követsége melly vólt *Décseinek*,
 Kézhez vételére melly napot tegyenek.

Most kívánná *Kemény* mindgyart kézhez venni,
 Abban hofszű pompát nem akarna tenni:
 Nem tetízik ANNA-nak : szükség tovább
 menni,

Alkalmatosb móddal kell annak meg-
 lenni.

Egy két nap múlhatott mig edgyütt valának,
 Első zengéjében gyengén mulatának,
 Harmadik hajnalra az mikor jutának,
 Hogy meg-indúllyanak, készülő fuvának.

Bútsút vesznek azért kedves személyektől,
 Nehezen valik el az Test az Lélektől,
 Az meg-indulásban serénysége restől,
 El-szakadnak végre, de nem mindeneftől.

Zalogúl *KEménynek* itt marad a' szive,
 Kit ő is Annától magával el-vive,
 El-jedzett Társának ki-ki igaz hive, (ve.
 Semmi titkolt rosznak nincs szivekben nyi-
 Az *Censabriának* hatván az fülében (ben,
 Hog' *Sibón* vólt *KEmény*: csügged reményé-
 Jéggel egyvelített tűz hartzol szivében,
 Most izzad, most fázi k változó testében.
 Reméllő szivének olly vólt állapotja,
 Mint virág, kit nevel hajnalok harmattya,
 Most ezt ellenkező fergetek forgattya,
 Melly bizott reményét róla le-szaggattya.
 Kétségben kezd esni, van gyászos ortzával,
 Egy velül Könyve-is bús ohajtásával,
 Sirni látnaád *Philist* itt *Ariadnával*,
Demophon s'-Thefeus hitek hagyásával.
 De nem ok itt *Kemény*, nem lévén hírével,
 Az mit hazudoztak szolgai nevével,
 Mint az *Demophoon* nem jadzott hitével,
 Sőt rea sem gondolt talám elméjével.
 Most sincs arra gondgya, hanem csak *Annára*,
Censabria jobban vigyázzon magára,
 Ne hidgyen bizonyost akar ki szavára,
 Hogy bizott reménye fordúllyon jóvára.
 Fel ván még másoknál az dolog fedele,
 Nem tudgyák *Kemény*re *Anna* mire kele,
 Kötelességeknek hogy van adott jele,
 Most is az Kérőknek jár gyakor levele.

Az kiket *Annának* eléb be-adának,
Az mikor *Orczáj* gyengén pirulának,
Némelly nagy Gróff Uré azok-is valának,
Hazaság dolgában, de kéffőn járanak.

Őrömeft titkolta volna azt *Keménytől*,
De el-arultatott pirúlt személyétől,
Az melly meg haládván *Kemény* kérdésétől,
Altal látta titkát talpáig tetétől.

De fajáttya már ez: ám akar ki jőjön,
El-repült az Madár, nincsen kihez lőjön,
Censabrianak-is más reménye nőjön,
Már ezekért szive senkinek ne főjön.

MASODIK KÖNYV.

ELSŐ RÉSZ.

LE-tette vólt MARS is harczoló dárdáját,
 PALLAS-is fíákját s' -tábori ruháját,
 Olaj-fa ágakkal fűzte bokrétáját,
 Ugy viselte a' szép Békefleg Tógáját.

Végben minden dolog csendessen mehetett,
 BACHUS általagja nyertessen telhetett,
 CERES farlója-is kár nélkül meczhetett,
 S'-bő takarmányibúl nag' hasznót vehetett.

Tegzes DIANA-is sereg NYMPHÁIVAL,
 Bátran mulatozott szép vadászatival,
 Töltötte örömet éjtét vadaival,
 Sebesítvén őket tollas nyilaival.

MUSÁK az PARNASSUST bátorsággal lakták,
 APOLLÓ leczkéjét figyelmel halgatták,
 Szép tudományokkal elméjek futtatták,
 S'-azok közt magokat kedvesen mulatták.

Sok Göblyeit az PAN szabadon jártatta,
 Egy mezőrúl másra kár nélkül hajtatta,
 Nem lévén kóborlók senki nem bántotta
 Mellybúl eztendõnkint szép hasznát vár-
 hatta.

NEPTU-

Neptunus haszonnal halászza Tavait,
 Triptolemus bőven rakta asztagait,
 Bizvást legeltette Tityrus Juhait,
 Aristeus vígan szamlálta Rajait.
 Tavaszkor a' Chloris bátran kertészkedett,
 Fáratsága után virágokat szedett,
 Kikkel kedvesfinek kedvel kedveskedett,
 Hadi veszelyektől nem félelmeskedett.
 Agyát bátorsággal Hymenis vetette,
 Az új házafokot a' mellyre fektette,
 Első örömökből kedvesen éltette,
 Mars haborujátul őket nem féltette.
 Minden kereskedő s'-utazó bátran járt,
 Szabados uttya vólt nem felt hogy vallyon
 Fáradosságából szép nyereséget várt, (kárt,
 Hasznával töltötte mind a' telet s'-mind
 Aranyúdo vala, de vassá kezd lenni, (nyárt.
 Mavors-is dárdáját fel-akarja venni,
 Kesziti sisakját Pallas-is fel-tenni,
 Látván, hogy ujjonnan mezőre kell menni.
 Romol a' Békeség, hadak kiáltatnak,
 A' Kapa, s'-szántó vas heverni hagyatnak,
 Kin Ceres, és Bacchus meg-szomorittatnak,
 Mert ez kenyér, amaz bor nélkül hagyatnak.
 Szokott vadászattya múlik Dianának,
 Halván harfogását Mars trombitájának,
 Annyi bátorságot nem igr magának,
 Hogy most állja lesét erdők árnyékának.

Apollé-is félben hadgya dictálását
 Változtatni kezdi a' *Musák* szállását,
 Tágittya *Chloris*-is a' kertek járását,
 Bátorságosb helyen rendeli lakását,
 Ott hadgya *Neptunus* halálzó tanyáját,
Triptolemus futva horgya gabonáját,
 Szaladva kergeti *Titirus*-is nyáját,
 Bizvást *Arisleus* sem tölti tonnáját.
 Pán Góbyeinek sincs szabad legelése,
 Puha *Hymennek*-is delig heverése,
 Az hadak hírére van e'zek veszése,
 Innét oda, s'-onnét tovább költözése.
 Felelme'sé lé'zen a' bátorságos út,
 Fel-verett szekeren lát a' Kalmár sok bút,
 Mindene praedára, s'-káros Sákmanra jut,
 Az ijett szegénység egy helyből másbanfút.
 Hadi készületek mindenütt láttatnak,
 Tábori eszközzel szekerek rakatnak,
 Készítettnek nyergek, lovak patkóltatnak,
 Pánczél, Sifák, Karvas, Paisforgattatnak.
 Ki ezeken tisztit, ki kardot kőszűről,
 Némelly munkálkodik sátorai körül,
 Ez kopiat egyenget, amaz puskát törül,
 Ki kedvetlen készül, ki hogy el megy örül.
 Végre a' jel adó trombiták harfognak, (nak,
 Hogy ki-ki fel-üllyön s'-indüllyon jelt ad-
 Az erefttet záflok mezőkben lobognak,
 A' sok szép Seregek alattok villognak.

Erdély.

Erdélynek a' színe, sok Ur, sok Nemeffég,
 Királyok Neméből eret fő emberiség,
 Hó penzes Katona, sok szabad Legénység,
 Magyar, Olah, Kurtan, Német és Szekélység,
 Kardot köt KEMÉNY-is ezek Generállya,
 Közikben érkezik, rendeket vizsgállya,
 Noha nem tettetí, de szívét búállya,
 ANNA újszerelmetel-hadni sajnállya.
 A' nagy Szű, s'-nemes vér magos dolgokra
 vágy.

Az haza porában csak heverni nem hágy,
 Alacson szívű az, s'-minden dolgában lágy,
 Kit mindenkor nyugtat csak honnyabeli
 ágy.

Szerzik a' hirt nevet idegen helyekben,
 A' melynél dragab kincs nincsen az élet-
 ben,
 Véget ér az halál mert egyéb mindenben,
 De a' sem bir azzal s'-nem vonnya verem-
 ben.

El-múlt volna neve edgyütt életével,
 A' Világ nem telne most-is szép hírével,
 Ha meg-elégedvén Országá szélével,
 Tovab nem ment volna SÁNDOR fegyveré-
 Az HANNIBÁLNAK-is mikor múlt élete, (vel. J.
 Lett volna hírének akkor végezete,
 De külső helyekben sok cselekedete
 Mivelé, hogy most-is él emlékezete.

JULIUS magának úgy szerzett hirt s'-nevet,
 Hog' nē nyelt mindenkor csak ROMAI levét,
 Hanem mint egy fárul máfra járó Evet,
 Egy, más Országbā is túrt hideget s'hevet.

A' nagy *Pompejus*-is hogy hon nem hevere,
 Hanem sok Orzágon villogott fegyvere,
 Vólt *triumbus*nak sok pompás szekere,
 A' kit nem érdemel az hon lakó here.

Azért nevezetes *Cándor Telémon*-is,
 A' *Penthesilea* vitéz *Amazon*-is,
Phrygesek tajnokja az *Agamemnon*-is,
 Hogy jártak s'-próbáltak más Országokon-

A' tette *Jazon*-is olly nevezetesnek, (is.
 Szép emlékezetet az ád *Hercules*nek,
 Hogy máskint híreket tartván fetétesnek,
 Sok külső próbákkal tették azt fényesnek.

A' mi Őseink-is hajdan *Schitiával*,
 Ha meg-elegedvén s' annak hatarával,
 Ki nem jöttek vólna onnét *Atillával*,
 Nem zengne az Világ most hírek hangjá-

Az hét Kapitány-is az után ki jöven, (val.
 A' szép dicsőségre benne a' vér főven,
 Nyilakot sok külső Országokra lövén,
 Jártak, s'-költek azzal örök hírek nővén.

Miért hiresb Mátyás a' több Királyoknál?
 Azért, mert nē hevert csak a' Magyaroknál
 Hanem sok idegen külső Országoknál,
 Forgatta fegyverét, próbált, s'nyert azoknál.

A' Rá,

A' RAKOCZI György-is ezek példájával
 Az örök hír, névre buzgó vágyásával.
 Nem elégedvén meg saját Országával,
 A' Lengyelek ellen készül taborával.

Gazdag Fejedelme ez Kíncses Erdélynek,
 Olly reméniséget ad ki vágyó szívének, (nelli)
 Hogy a' Lengyel Ország LAURUST köt fejé-
 Mellyel nagyobb fénye lesz hire, s' nevének.

Gyűjtetvén hadait azért seregekben,
 A' mellyeket KEMÉNY vere szép rendekben
 Maga-is Rákoczi öltözik fegyverben,
 Sok Ur, s' Fő rendekkel érkezik közikben.

Kikkel meg-indulván jut Lengyel Országban
 Öltöznek utánnok sok orczák homályban
 Kifirik szivekkel őket ohajtásban,
 Félvén veszélyeket az hadi járásban.

Van AMNA-is nehez szübbéli sebével
 Ejjel-is álmodoz KEMÉNY személlyével,
 A' mellytől jollehet el-maratt testével,
 Mind-az-által most is véle van szívével.

Keván minden Jokot vitézi fejének,
 Esedez az hamar sarkú szerencsének,
 Job részen visellye forgó kerekének,
 Bal forsa ne légyen féltő személlyének.

Minden fáratsága örömet nevellyen,
 Dicsóséggel főnlő hirt nevet emellyen,
 Haza jövén feje zöld LAURUST visellyen,
 Nyelve diadalmas PRÁNT énekellyen.

Valamit a' remény fel tudhat találni,
Nem mulattya szívet azokkal táplálni,
Láttatik-is gondgya néha aláb szálni,
Bizván nem sokára örömré fog válni.
Vilzont (mert kétséges koczkája a' *Mársnak*,
Változandó dolga a' véle jadczáznak,
Ha egynek szerencsés, szerencsétlő másnak)
Ereszti elméjét bús gondolkodásnak.
Hol egy hol más hírek azomban érkezek,
Szep Diadalmakról néha emlíkeznek,
Néha beszélleni ellenkezőt kezdenek,
Kik felől egymás közt sürűn értekeznek.
Ezek síbongási nem szűnnek s'-tágúlnak,
A' fok értekezők uczánként tódúlnak,
Ha ki mi szót indit, a' körül szorúlnak,
Ki Öcsén, ki Battyán, ki Urán búsúlnak.
Ekkoráig az hír *PROTAST* követte,
Sok feleformában változását vette,
A' Lengyel dolgokat sok-képpen hirdette,
Szokot cselcsapságát, de most félre tette.
Érkezik sebesen de sárga orczával,
Eléb mint mást mondgyő jajt kiált szájjával,
Mond: meg győt *Rákoczi* nemelyed magával
Oda maratt *KEMENY*, nagyob rész hadával.
Tatár kézben akatt sok számú Népekkel,
Mellette maradott Uri s'-Fő rendekkel,
Sok fő-fő Katona, sok köz Legényekkel,
Többinek a' földet itatták vérekkkel.

Meg-retten az Erdély ezek ujságával,
 S' a' szörnyű veszélynek ifzanyúságával,
 Mint a' gyors menykőnek közel csapásával
 Majd láttatik lenni el-hanyatlásával.
 Meg-szaggattya magát keserve mérgében,
 Fürtönkint szakadó haja a' kezében,
 Ujjai förtőznek orcája vérében.
 Nagy folyó patakok áradnak szemében.
 A' sok jaj kiáltás veri az eget,
 S'-mint a' földi pára bővit fellyegeket,
 A' kikkel némelyek el-maratt férjeket,
 Némelyek kesérgik Atya fi véreket.
 Ez ócsét az bátyját zakogva könyvezi,
 Kedvestársát amaz könyvezve nevezi,
 Rab-é! vagy le-vágtak mindentül kérdezős
 Eseteket gyászoló ruháját szénnyezi.
 Illy állapottya vólt meg-szállott Trójának,
 S'-az benne kesérgő Aszfzonyok sörliának,
 Kik között az ANNÁT, véld ANDROMACHÁNAK
 Az el-esett HECTOR szomorú Társának.
 Noha fókán vesztek a' Trójaiakban.
 Tróilussal edgyütt a' fő fő Urakban,
 De nem vallott Trója annyi kárt azokbannak
 Mint az ACHILLEStől le-verett HECTORBAN.
 Kin noha minnyájan vadnak búsulással, (sall)
 Tudván lész már dolgok veszélyesb romlásal
 De van ANDROMACHA leg-nagyob sírással,
 Kedvese el-esén, s'-bőveb Könyhúllással.

Így noha Erdély-is sok kárát firattya,
 De azok közt KEMÉNYT leg-inkáb óhajtya,
 Mint ANDROMACHÁNAK olly ANNA bánattya,
 Bőveb Kőnyvét mint ő, senki nem húlattya.
 Nem birhattya magát, dől gondos ágyában,
 Foházkodik óhaj, kesereg buában,
 Mint árva ALCION eped bánattyában,
 S'-kesergő szívével így beszéll magában.
 Fellyeb napom fénye tehát nem mehetett?
 Reménlett örömem csak eddig lehetett?
 Még délre sem méne s'-immár estet vetett?
 Illy hamar végzéje, kit későn kezdetett?
 Ah tündér szerencse ezt csak meg-mutatád,
 Ólménnésem hagyád tsak meg kívántatád,
 Alig szemlelhettem megént-el húnyatád,
 Mellyel keserveknek új okát adatád.
 Illyen az Világnak múltó bódogsága,
 Mutatott kedvének kél hamar mordsága,
 Mint a' PROTEUSNAK olly változosága,
 Semmi örömének nincs állandósága.
 Hamar fergetege a' gyors veszélyeknek,
 Így rontya lengéjét az újjult kedvéknek,
 Fel-dúllyá örömet s'-prædállyá sziveknek,
 Nem várt gonoszt tévén helyében ezeknek.
 Ah! a' Nemes szűnek forró kívágyása,
 Mint gyertya langjával magát fogyatása
 A' dücsöség után buzgó indulása
 Azt keresvén nem vélt veszélyben hullása.

- Nem de job lesz vala velem edgyütt lenned,
 A' MARS jatekára mint tûlem el-menned,
 S' annak forduláfan veszedelmet vened,
 Engemet-is azzal újfab gyázban tenned.
- Melly tokszor kívántam tenni esedezéft:
 Első kérésemre tennél olly kedvezést,
 Fel-tett sífakodbúl latnék levetkezést,
 Hadnad más údöre a' fel fegyverkezést.
- De minthogy a' dolog járt bõcsületedben,
 Hivatalod-is azt tartotta Tisztetben,
 Nem mertem szollani el-készületedben,
 Félvén haboritlak ne talám kedvedben.
- De bár szóltam volna borúlván labadhoz,
 Talám annyi kedved lett volna ANNÁDHOZ,
 Hogy nem fogtal volna akkori utadhoz,
 Le-téven szablyádot kit vettél magadhoz.
- Nem volnál játéka most a' szereacsének,
 Nem fûgnél porázán a' Tatár kezének,
 Az én vigságim-is le nem köttetnének,
 Hanem szabad szárnyon veled repûlnének.
- De abban egyéb mód akkor nem lehetett,
 Fogonatos kérést nyelvem sem tehetett,
 Urad, tisztet, s'-búzgó véred-is szûrgetett,
 Kik késztetésébúl menned-el kellett.
- El-menvén vártalak tellyes reménységgel,
 Hogy lsten meg-hozván kívánt békeséggel le
 Féiben múlt örömünk leszzen tellyeséggel,
 S'kezdet dolgunk mindē kívánatos véggel.
- De a' s

De a' szerencsének nézzed tündérségét,
 Előbbi gyászomnak nem is érém végét,
 Hozá életemnek újab özvegységet,
 Hervasztván szívemnek ujjult reménységét.

A' várt diadalmat, váratlan veszteség,
 A' remélt örömet nem vélt keferűség,
 A' szabad életet rabságbéli inség
 Követé, s'-az vig fényt szomorú setétség.

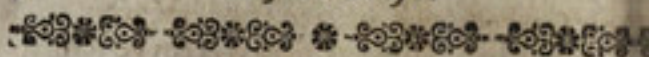
Tövisfét ne vele Rosát várt reményem,
 Váratlan eczakát hajnalt nyutó fényem,
 El-húnya KEMÉNYEM, el-múla reményem
 En minden reményem, te valál KEMÉNYEM.

Ki öntvén keservét ezekkel szívének,
 Csendesül Zápóra könyvező szemének,
 Kik az első hírrel tódulva jövének,
 Mint tavaszi árja ólvatt hó vizének.

Noha vágyon szive nehéz fájdalmával,
 S'-álmot sem engedő bús aggodalmával,
 Hogy a' bal szerencse mostoha sorsával,
 Így vesze KEMÉNYE, nem várt rabságával.

De egy szikratskája maratt reményének,
 Bizik olyan tüzet hoz még ez szívének,
 A' mellyel új Langja gerjed örömének,
 Esfel virad napja most el-húnt fényének.

Csak éllyen ha KEMÉNY esett-is fogságban,
 Reménli eszközt a' szabadulásban,
 Innét vágyon szive egy kis ujjulásban,
 Nem tágit más-képpen a' búslakodásban.

MASODIK RÉSZ.

ERtekezvén ANNA jobban kedvesérül,
 Véle levő hadak nagy veszedelmérül,
 Kezdetitül fogva utolsó végérül,
 Így szól egyelőtte azoknak rendérül.
 Jelen forgolodtam mindenütt ezekben,
 Utolsó végeig az első kezdetben,
 Tudom valóságos vóltokat mindenben,
 De csak említve-is seb ujjul szívemben.
 MÁRPESUSI ércznél Keménnyeb szívével,
 Fenéb mint ÓRMÉNYI Tigris érkölcsével,
 A' ki sebes forrást nem indit szemével,
 Edes Nemzet ének illy veszedelmével.
 Szívemnek keserve melly forr a' mell yemben
 Ohajtásim között nehezit nyelvemben,
 Tartóztat könyvem is, melly árad szímem--
 E' szörnyű dologrúl való beszédembé. (bē...)
 Tudom téged-is fog ujjab seb ferteni,
 Mert látczol könyveket már-is készíteni,
 Mind azáltal mint hogy kívánod érteni,
 Kéz vagyok azokat elődbentölteni,
 Ki-menvén hazánk búl sok szép Seregekkel,
 Hog' Lengyel Országba' érkeztünk ezekkel,
 Meg-szaporodtunk ott idegen népekkel,
 Velünk meg-egyező Kozakkal, Svedekkel.

A' Kik

A' kik velünk edgyütt biztattyák magokat,
 Hogy ád a' ízerencse szép diadalmakat,
 Vét is első kedve olly martalékokot,
 A' kimből várhatunk íok kedves dolgokat.
 KRAKO több Helyekkel jut hamar kezünkben
 A' kikkel reményünk öregbül szívünkben,
 LAURUS kofzorúkot várunk a' fejünkben,
 Szolgálgát a' játék első vetésünkben.
 De a' MARS koczkáját mikortovább vettyük.
 Hirtelen vakot hoz, kin szívünk csüggefz-
 tyük
 Kezdett örömmünket szaporán felejtjük,
 A' bizott reményt-is rút kétségben ejtjük.
 Mert a' KOZAK ott hágy, a' SVED-is el-me-
 gyen,
 Csak magunk maradunk RAKOCZI mit
 tegyen,
 Búsúl s'-tanácskozik utat merre vegyen,
 Csak Kalaúzza-is nincs a' ki jó legyen.
 Tévelygünk sokáig az nagy pufztaságban,
 El-fogy a' kenyerünk örült tarsölyünkben,
 Hetedízaka sincsén mit venni a' ízánkban,
 Van az egész Tabor nagy éhelhalásban.
 Szikkad az üres has, a' pofák apadnak,
 Bé-esnek a' szemek, az orczák hervadnak.
 El-lankad az erő, az inak szakadnak,
 Minden szive s'-kedve el-esik az hadnak.

Az éhség, bujdosás el-nyomorítottak,
Nem kaphatunk sákmánt, mert meg-szori-
tottak.

A' Lengyel Seregek mind környül szállot-
tak,

Minden Sákmányozó útag el állottak.
Nincs erőnk hogy tovább verjünk ellenséget,
El fogytunk visélvén ennyi sok inséget,
Ezer a' nyavalya hoz reánk kétséget,
Azért majd kodúlva kérünk békeséget.
A' mellyel mivel hogy ők sem ellenkeznek,
Annak tractaihoz mind két refzrül kezd-
nek,

A' kívánságokon hamar meg egygjeznek,
Valamint akarják velünk úgy végeznek.
Reméltük hogy hátra nincs semmi veszély már,
De imé közöttünk az hír szaporán jár,
Hogy mint a' mezőket el folyo nagy víz ár,
Bennünket nem mészíze sok ezer Tatár vár.
Ezzel veszelyünket látván nevelkedni,
Meg-ijedünk rajta, s'-kezdünk kételkedni,
Illy késő dolgunkban mit kell cselekedni,
Mellyben már a' remény sem tud hizel-
kedni.

KEMÉNY eszédezni kezd Fejedelmének:
Mennyen-el előtte a' CHAM erejének,
(Maga vóltezen jelen s'-parancsolt népének)
Ne várja meg árját hada özönének.

Ne bo-

Ne bocsássa magát akartva veszélyben,
 Tekéncse hazáját, melly van özvegyféggben,
 Hogy jó Ura felől ne essék kétségben,
 Csak könyű szerrel-is sieffen Erdelyben.
 Csak ő maradgyon meg-s'-meñyen el békével,
 Nem gondol annyira maga veszéllyével,
 Ő el-marad a' több hadak feregével,
 Valamint fog járni a' vak szerensével.
 De a' Fejedelem nem akar el-menni,
 Végig edgyütt kíván hadaival lenni,
 Mint kissebséges hirt elmentével venni,
 Kétzeb bőcsősé hirrel életét le-tenni.
 Mond: nem de el birok meg én is egy kopját?
 Avagy meg-únta é fejem már sisakját?
 Az én testemnek-is vér follya patakját
 El-várom a' Sorfnak vagy hattyát, vag' vak-
 Együtt élek, halok kedves vitézimmal, (ját.
 A' mintti, én-is ugy áldozom véremmel,
 Ha veszek-is, inkább veszszek szép hiremmel,
 Hogy nem meg-maradgyak bőcstelen él-
 Fejedelmét KEMÉNY tovább sem tágittya, (teñel.
 Hogy ne mulatozzon kerését ujjittya,
 Mi haszna ha magát veszélyre szoritya,
 S' azzal most is árva honnyát szomorittya.
 Ha magát nem szánnya, szánnya-meg hazáját.
 Kinek már-is bal fél hajtya vitorláját,
 Ha reá nem vigyáz s'-nem őrzi hazáját
 Félő nem sokára más tártya kormányát.

Noha mint TURNUSNAK olyan keménysége,
 Dicsőfflegre vágyo szive nemessége,
 Nem ijeszti semmi dolog nehezsége,
 Ha hal-is, csak legyen jó hír szülő vége.

De KEMÉNY mind addig töri fok szóvával,
 Nem von végre vízfűtát jó tanácslásával,
 Hanem Seregének igen kis számával,
 El-megyen: ott marad KEMÉNY több hadá-

Azomban mint felyhő kö-efűs záporral, (vált)
 Kita'forgó Eurus őszve kevert porral,
 Erkezik a' Tatár olly iszonyú sörrel,
 Kit követ fok rabság s'-halál gyászos torral.

Sok az Ellenség is más szűkség-is rajtunk,
 A'kik terhe alatterőnkben el-fottunk,
 Egy régi O Sánczban végtére szorúltunk,
 Az honnét ellenek fok harczot tartottunk.

Magunk el-szánása vitézekké csinált,
 Szemünk előtt láttuk a' rabságot s'-halált,
 Tudjuk hog'azokból más senki meg nem maradt,
 Vitézül el-veszélt mindenikünk kiált. (vált,

Fogjuk-is a' dolgot ellenek markosán.
 Fel-serkent a' veszély nem vagyuk álmosan,
 Visselvén bennünket Vezérünk okosán,
 Vesznek a' Tatárok miattunk számosan.

De látván erejét tovább nem álhattya,
 Hog' meg válcsa népét a' CHANNAL jártattya,
 Kemélven az által talám meg-válthattya,
 Feles Sarcot igir, ha el-bocsáttattya.

Mint

Mint régen CURTIUS le-tett életével,
 Hogy ha hazájának használna vérével,
 Vagy penig rabságra jutandó testével,
 Nem kénálna senkit szegődő bérével.
 Hanem fel aldozná magát hazájáért,
 Mint IPHIGENIA Görögök hadáért,
 De nem várván semmi olly jot haláláért,
 Örömeitb sarczolna meg-maradásáért.
 Mézes színt fest a' CHÁM szándéka mérgének,
 Kegyes ábrázatot kegyetlen szívének,
 Jó válaszat küldi KÉMÉNY kérésének,
 Biztattya nem léssen bántása népének.
 Hitit köti ehhez erőss esküvéssel,
 Csak mennnyen ki hozzá KÉMÉNY fietéssel,
 Végezzék a' dolgot illendő kötéssel,
 Engettetik uttya szabad elmenéssel.
 Hiteltád hitinek, mást mit is tehetett?
 Egyéb orvosságot mert nem remélhetett:
 Azért a' CHÁM néki a' melly údótt vetett
 Egynehány Urakkal arra ki fietett.
 De álnok SYRENNEK indúlt énekére,
 Szépen hízeltkedő külső személlýére,
 De belölt rút farkot titkoló testére,
 Ki mézes szavával hiteté mérgére.
 Tökéletlenb Tünder ez minden *Circénél*,
 Változób az hité *Proteus* testénél,
 Hamis *Poliphemnek* álnokab szívénel,
 Hazugab az ravaasz *Simon* beszédénél.

Edes Nemzetünknek jaj! nagy veszedelme,
 Ennek szörnyűségen el-bódúl az elme,
 Hogy jól ki mondhasssa nincs annyi értelmese,
 Mint rontá az hamis pogány győzödelme.
 Bár csak ki-ki kezén vitézül vész vala,
 De az hitet adó Pogány rútúl csala,
 Véletlen ránk jövén egyfizer-s' mind fel-falam,
 Közölünk harczolva kevés ki meg-hala.
 Mert az midőn az *Chám Kemény* tartóztattya,
 A' sarczolás dolgát véle tractáltattya,
 Azomban hadait rendekben állattya,
 Nem várt gyorsasággal reánk bocföttattya:
 Nagy orditással jön ellenünk tábora,
 A' melly meg-indulván egig ér a' pora,
 Reánk szórt nyilának temérdek zápora,
 Mint mezőt rontó kő rajtunk olly szapora.
 Tiz tiz jut itt egyre, több talám annál is,
 Számosb fejű Sárkány ez a' *Hydranál*-is,
 Rettenetesb csuda a' *Gerionnal* is,
 Gondot adna hogy ha *Hercules* vólnál-is.
 Nincs köztünk vezérünk kezd rendünk bomla-
 A' *Szemény* Zászlók-is túlunk elhajlani, (ni,
 A' Tatárság mellé véletlen állani, (lani.
 Minden-képpen fáratt s'-éh hadunk rom-
 Mig *Kemény Heőtorunk* lehetett közöttünk,
 Mint a' *Trojának* többet cselekedtünk,
 Az halál között-is életet keregtünk,
 Mint nyáj Pásztor nélkül most ollyaká let-
 tünk.

A' Chám-

A' Chám-is el-fogván túlunk Vezérünköt,
 Pribék Szeménnyek is el-hagyván rendünköt
 Győzi a' nagy erő fáratt seregünköt,
 Iszonyú romlással felfevernek bennünköt.
 Biznánk nincsen kihez, futnánk nincsen hová,
 Mennénk, nem mehetünk sem ide sem tova
 A' veszedelemnek környül áratt tava,
 Nyakunkon a' fegyver, nem bocsát sohova.
 Mint a' Juh akolban bé-esett farkasok,
 Kiknek sok éhséggel üresült az hasok,
 Vagy ludak seregét térengető Sasok,
 Ugy üznek, kergetnek a' Tatár nyilasok.
 Egy s'-más csuporban-is előttök szorúlunk,
 Utánnunk a' veszély a' merre fordúlunk,
 Vágnak, fognak, ölnek, kik között jajdú-
 lunk,
 Nincs már tovább remény, mindenütt csak
 hullunk.
 A' Magyar Anyáknak sok kedves szülötte
 Futkos itt; mert forog veszély körülötte,
 Soknak a' Tatár kard fejét el-ütötte,
 A' rab szij kezeit sokaknak kötötte.
 Mint a' meczett Barány halálos sebében,
 Mig nem hül párája mozogo testében,
 Szánd szép Nemzetedet a' Tatár kezében,
 Hasonlatos-képpen fettegni vérében.

Mikor

Mikor már a' MARSNAX meg-szűnt áldozattya,
 A' meg-fogattakot a' CHÁM nem vágattya,
 Hanem mindeneket prädára osztattya,
 Magokot szomorú rabságra tartattya.

Sokat adott ugyan Márs áldozattyára,
 De többet tartott meg tabora hasznára,
 Hogy sem az halálnak jutott prädájára,
 Tób ment a' rabságnak nyomorúságára.

Itt vólt Erdély színe, s' jobbrésze hadának,
 Az Urak, és fő-fő Rendei virágának,
 Kik KEMÉNYEL edgyütt oda maradának,
 Hagyván siralmas gyászt az árva hazának.

A' CHÁM mikor KEMÉNYT magához hívatta,
 Ötet ugyan akkor fogságban adatta,
 Végre Sereginket hogy fel-prädáltatta,
 Haza felé hadát más nap indíttatta.

Jelen vóltam eddig vélek mindenekben,
 Akattam vólt én-is Tatárok kezekben,
 Isten szabadított az elmúlt hetekben:
 Ezt láttam, eszt ndom mondani ezekben.

Mikor a' bús ANNA ezeket halgattya,
 Sok formában indúlt s' láttatik bánattya,
 Néha mint ködös nap olyan ábrázattya,
 Néha homályos hold orcáját mutattya.

Túrheti a' többit csendeseb elmével
 Kedves KEMÉNNYÉNEK de említésével,
 Szomorúb felyhőben borúl személlével,
Szeme-is esőzik keservesb könyvével.

Mind,

Mind-az-által most-is nagyon olly reménye,
 Hogy adatik végre olly bódog ösvénye,
 Melly által megjöhet még egyszer *Keménye*
 Ha más nem, ki hozza kincses gyűjteménye.
 Láttatik-is gondgyát ezzel enyhíteni,
 Noha a' szeretet nem tud felejteni,
 De szokot a' remény a' bűn könnyíteni,
 Kétségben elcsúgget szívet élelteni.
 A' kedves dolgoknak van sok akadállya,
 Sok féle ellenzés sok veszély próbállya,
 De ezek ostromát a' ki végig állja,
 Végreszép nyugalmát ezeknek talállya.
 Amaz piros CLARIS sok habok között nő,
 A' sárga arany-is sok langban, tűzben fő,
 Sok erős próbákat szenved a' drága kő,
 Tisztítot fényével mig méltó bocsra jó.
 Ezek-is kedveknek elszakatt láncz szemét
 Mig öszve köthetik, s' érhetik örömet,
 Noha sok gond férti addig a' bús elmét,
 De vigasság váltja ennek-is gyötrelmét.

HARMADIK RÉSZ.

Meg-indúlt vala már a' *Chám* Taborával,
 Meg-hizott a' szíve kővér praedájával,
 Vigán zeng serege hadi notájával,
 Viszi *Keményt* s'-a' több Rabokot magával
 A' ki-

A' kinek jollehet kedves szabadsága
 Kedvetlen fogságra, búra vigasága,
 Rabi állapotra kényes urasága-
 Szomorú údöre költ víg nyájjasága.
 Mind-az-által amaz nagy OITHO modgyára
 A' kit a' szerencse vévén bal szárnyára,
 Csaszári székből letőn utollyára,
 Nem csügged elméje ezek ostromára.
 Sőt a' benne lakó nagy szű erejével,
 Olly mint a' vidám sas most-is nezésével,
 Harfog a' nyelve-is nyefs beszéllésével,
 Biztatván társait fok szép intésével.
 Maga a' Tatár CHÁM van ezen csudával,
 Mikor a' Rab KEMÉNYT, láttya illy orczával,
 A' kit egykor szemben juttatván magával,
 Beszél véle, s'-tartya fokáig szavával.
 Vigyázván akkor-is méltó személyére,
 Nagy szívet mutató bátor beszédére,
 Kedves rendben szedett természetes testére,
 Fejedelemséggel kénállya végtére.
 Biztattya hogy mingyárt bé-vízi Erdélyben,
 Haza sem megy addig, ezt végzi elsőben,
 A' RAKOCZY Györgynek ülteti székében,
 Az egész Országot bocsáttya kezében.
 De nem hiszen KEMÉNY a' SYREN szavának,
 A' kinek éneki elébb-is csalának,
 Tudgya azt-is, hogy él Ura Országának,
 Melly, más Fejedelmet nem kíván magának.

Azért ajánlását a' CHÁMNAK meg-veti,
 Mellyért ő-is erős b fogságban teteti
 Egy tetves Jancsárra együvé kötteti,
 Gondos éczakáit a' mellett tölteti.
 Tünder változását nézd a' szerencsének,
 Kedves láncza helyett ANNA szerelmének,
 Melly unalmas békot KEMÉNYRE vetének,
 Hozzá lánczolt dögét rút Tatár testének.
 Ezzel edgyütt lenni kell vala ANNÁNAK,
 Es gyenge Vankusín nyugtatni ágyának,
 Mellette nyujtozni nem érút Jancsárnak,
 S' érzeni fogait szöké bogarának.
 Két ölelő karját nyakán által vetni,
 Azoknak lánczával hozzája köttetni,
 Gyenge csokjainak harmattyán éltetni,
 Nem ezundok testnek tetvével éltetni.
 Az az Uri személy, kit sok szű óhajtott,
 A' CENSABRIA-is magájénak tartott,
 Bizott reményében meddig nem csalatott,
 Melly nem hozzá illő ágyas társra jutott!
 Előbb hogy sem a' CHÁM meg-indúlt hadával,
 Az elő járo hir mégyen gyors szárnyával,
 Bé-tölt mindeneket csácsogó szájával,
 Hogy Kemény Jánost-is hozza ő magával.
 Öfve gyűjti népet Nesler Fejir várnak,
 A' ki győzödelmén örülvén a' Chámnak,
 Láb szíjját készítnek most fogott Solymának
 Hogy azzal üdvözlye győzelmét Urának.

A' SZILÁGYI MIHÁLY viselt illyet régen,
 Ki szerencséje-is forgott sima jégen,
 Diadalmaskodott sokszor ellenségen,
 Nyomorgott végtére rabságos inségen.
 Gyűjtnek azért őfzve számos mivefeket,
 De nem Karmafinnal bánó mestereket,
 Sem Selyem s'-Szkofiom bocsátó kezeket
 Hanem vas forgato erőst BRONTESEKET.
 Mellyek mint ha jöttek volna az ÆTNÁBÚL,
 VULCÁNUS mivének szennyes barlangjából
 Most-is fűst gőzölög némellyik szájából,
 Hatan álnak elő kovácsok számából.
 Vas por szennye űlte hízott posájokat,
 Szenek pozdorjája fűstölte nyakokat,
 Sok szikra csipdelte fel-túrott karokat,
 Egy-egy pöröly telte bé-fogott markokot
 Ritkúlt a' szakállok csapdozó tűzekkel,
 Éktelen homlokok pöröslött szemekkel,
 Orczájok varasúlt gyakor égésekkel,
 Merő fél ördögök kormos személyekkel
 De mint Oriásók temerdek tagokkal,
 Hegyeket birnának emelni váilokkal,
 Labda ként jádczonak az űlő vasakkal,
 Mindent végbé visznek erőf munkájokkal
 Száz font vasat adnak kezében ezeknek,
 A' KEmény számára mellyet készítettnek : :
 Lárára illy gyenge láb szíjjat fűzetnék,
 El-készítésében azok-is fíetnek.

Azért a' nagy fuvók kezdenek szelelni,
 Azoknak EURUSA tűzet-is nevelni,
 Magát vélned itten VULCÁNUST mivelni,
 CYCHLOPS tárfaival a' pörölt emelni.
 Fel-gerjedvén a' tűz a' szikrák ropognak,
 Hevül a' vas, arrúl a' rosdák pattognak,
 Az erős Kovácsok mellett forognak,
 Kezdet munkájokhoz serényfőggel fognak.
 A' fuvó gégeje körül ízit ez tűzet,
 Pemete bojttyával, az hint reá vizet,
 A' verő pörölyhöz készit némelly kezet,
 Fogók szájátúl falt vasat némely vezet.
 Hajnal színt mutat már a' vas fetétsége,
 Meg-piroksította a' tűz melegsége,
 Minden mocska, szermye rosdája le-ége,
 Engedelmeskedik lágyúlt keménysége.
 Zúgnak a' pörölyök fel-emelt kezekben,
 Űti ki ki lehet mennél erősebben,
 A' munka, és a' tűz heviti testekben,
 A' repülő szikrák dongnak a' műhelyben.
 Húnt a' nap : fetéte van az éczakának,
 Fenyestúze látezik akár melly szikrának,
 Mondanak a' műhelyt lángozó ÆTNÁNAK,
 Azhol a' nagy vason ezek kalapálnak.
 Űstökös csillagot minden útés cínál,
 Sok ugroso szikra szökdecse a' kohnál,
 Tűzes lüderczeket ejjel ha ki tanál,
 Itt minden fúvallas több szikrát ad annál.

Öt részből áll a' vas mellyet kalapálnak,
 Hajtottak már edgyet a' jobbik szárának,
 Sűrőn jár a' pöröly, majd mást-is csinálnak
 Készül abroncsa-is Karikák pántjának.

Mind az öt darabot már öszve kötötték,
 Suhog rajtuk a' viz, mellyel meg-öntötték
 Vége van a' műnek, a' pörölyt le tötték,
 Izzatthomlokot, s' nyakot töröltötték.

Közelget a' CHÁM-is immár a' Váráshoz,
 A' Várfiak is kezdenek dolgokhoz,
 Mint hogy diadalma gazdag praedákothoz
 Hogy illő üdvözlést adgyanak azokhoz.

Meg-indúlnak azért rendelt seregekkel,
 Oldalok szépítő aranyas tegzekkel,
 Más Országokbéli szép öltözetekkel,
 Köszöntik a' CHÁMOT vig üdvözlésekkel.

Az üdvözlő sereg a' mint két felé vál
 ENCHELADUS forma két Tatar elől áll,
 Altal öltvén amaz nag' vasat egy tölgy szállal
 Azt viszik, a' mellynek súllyát érzi a' váll.

Meg-szóllal itt ARSLÁN azoknak Agája,
 Földig atlaczban van, kőves a' szablyája,
 Az ija aranyos, és annak púzdrája,
 Háta megett nyerit festett paripája.

Egész vég patyolat fejét keritette,
 A' derekát öve a' mint körül vette,
 Az első csomóhoz mind két kezét szette,
 Meg-hajlot derekkel szavát így kezdette.

Az hi-i

Az híres MUSURMAN Nemzet nagy reménye,
Ki által setétül a' CHAUROK fénye,
Fénlik, ragyog, terjed ALGORAN törvénye,
Aldott lábaidnak minden ő ölvénye.
A' nagy ALLA a' ki visel mindeneket,
A' mint mostan adott szép győzelmeket,
Ugy több szerencse-iskövelle ezeket,
Diadalmas híred érje az egeket.
Kardod s' karod által tellyen a' Török hód,
Mellyhez diadalmad mostan-is nagy tézt
Ez fok Rab sarczával öregbedik a' föld, (töld
Kiket fogságokból fok ezer summa óld.
A' melly jó lovadon magadot forgattad,
Azoknak fok számát a' mikor fogattad,
S' el esett testeknek véreket ontattad,
A' más világon is ugrállyon alattad.
Ezen szöktefő által hidgyát a' SIRATNAK,
Ezen járd arnyékat a' zöld fa ágaknak,
Az HAURI Leányok kik alatt múlatnak,
S' nyugovó ágyokat néked-is mutatnak.
Ezen meny Udvarhoz amaz nagy ALLÁHOZ,
Mikor MAHUMÉTET hívattya magához,
Ültetvén vendégül vetett áztalához,
MAHUMÉTET ezen kifirjed házához,
A' Kard a' melly szolgált most diadalmadra,
Kötteffék akkor-is dúcsó oldaladra,
Az a' menyirabot adott rab szíjjadra,
Allyon annyi gyermek s' Lyány szolgálá-
todra. F 3 Nagy

Nagy győződelmednek azomban örülvén,
 Le-borúlt orczával elődben ki-győven,
 Most fogott foglyaidd nem mind *foglyok* lő-
 vén,

Azok közt törődben *Solyom*-is kerülén.
 Im ezt a' láb szíjjat, (a' vasat mutattya)
 Készítettük néki, erőss meg tarthattya,
 Ezt az egész Sereg általam nyújtattya,
 Vig idvőzlésének jeléül adattya,
 Alig vala vége követ beszédének,
 Hogy a' CHÁM nevével KEMÉNYHEZ mené-
 nek,

Ő vólt az a' *Solyom*, mellyről beszéllének,
 Kit hogy ki fogjonak fókán sietének.
 Vízlik a' láb szíjjat [ez száz font vas vala]
 Mellyet BRONTES, hamar KEMÉNYHEZ fog-
 lala,

Kit a' CHÁM mint álnok madarasz úgy csala,
 Mondgya, mint ezt érte, mért inkább nem
 hala?

A' Csörögős láb szíj csörög lábain már.
 A' szokatlan *Solyom* melyben nehezen jár,
 Illy képtelen terhely hogy vesztegetik kár-
 E' nemes madarat máskint bűcsülnék bár.
 Sugárit szárnyának meg minap ki-fzették,
 A' CHÁMNAK Kányai mikor körül vették,
 Csapdosó kormókkal seregít sértették,
 S' azokkal ötet-is rútúl mellyesztették.

A' sem n

A' sem vala elég nyomoruságára,
 Hanem illy nagy csörgőt kötének labára,
 Mellyet hogy nem birhat, tolyák taligára,
 Ugy hurczolják KEMÉNYT fokak tsudá-
 jára.

Kit mind az hadakban jól viselt dolgokért,
 Ellenfegeken vett szép diadalmokért:
 Mind békeségbéli nagy szolgálatokért,
 Mellyeket hazája mellet tett fokakért.

Dúcsósság szekerén kellene viselni,
 Zöld LAURUS ágakkal homlokát tisztelni,
 Aldoza napokat nevére szentelni,
 Vig üdvözlésekkel az égig emelni.

Az alá, borultán elébbi fényének
 Hamar Kerekei sima tengelyének,
 PROTEUST követő tündér szerencsének,
 Szalma kevéssel tölt taligát tevének.
 Üdvözlő szók helyett csúffszókkal illetés
 Erdekli fűleit, s' boszszöntő nevetés:
 Illyen a' világi kedv s' örvendeztetés,
 Követi azt gyakran nem várt szám kivetés.
 Nincsén olly finnyás kény s' olly kényes fin-
 nyatság,

A'kit ne farkallyon fok tövisszes gondság,
 Szomszédos egymással szolgálat s' Uraság,
 A' Szür a' Skarláttal, szabadsággal rabság.

Inában van kinek kinek változása,
 Egy perczentés kőzi, lehet fordúlása,
 Nagy állapotjárul csekélyre szállása.
Cresushúl trusá hirtelen válása.

Kedvén sétal ávad s' ugrál a' ligetben,
 Jáczodozva úszik hal-is a' vizekben,
 Azomban a' mikor van bizott örömben,
 Ez horgot kap, amaz hűll nem vélt verem-
 Így sok veszély inal minden bódogságot, (ben.
 Ha egy kedves óra fordít vigasságot,
 Más nyújt nem reménlett bút, szomorúsá-
 Szabad élet után tömlőcsős fogságot (got,
 KEMÉNY-is nem régen szabados szárnyon járt,
 Illy mostoha sorfot s' bal szerencsét nem
 várt,

A' véletlen eset, a' ki hoz gyakor kárt,
 Azomban lábára melly nehéz vasat zárt.
 A' kivel érkezen végre *Crim* földére,
Bakcsa száraitban, *Cham* lakó helyére,
 Sok tátott szájs' nyílt szem bámúl nézésére,
 A' szalmás taligán bé-jövetelére.
 Begyűl a' Várasok minden szomszédsága,
 A' csudáló népnek tolong sorosága,
 A' kiktől nézetik taligás Rabsága,
 Mellynek vólt az előtt hintós méltosága.

NEGYEDIK RÉSZ.

A, Nagy Város felett éppült egy Sidó Vár,
 A' mellynek a' neve valóságával jár,
 Kalodának hijjak, Kalodájúl-is vár,
 Abban rekesztették a' rab *Keményt*-is már.
 Az hol noha finlik sok nyomorúságban,
 Ugyan-is mi lehet kedves a' rabságban?
 De szive azon van leg-nagyob gondságba,
 Hogy maratt *Annája* ujjab árváságban.
 Ősmérvén szivének tökéletességét,
 S' igaz szeretetet viselő hiveségét,
 Nem kétli rabságán nagy keserűségét,
 Tudgya miként érzi szerencsétlenségét.
 Két hű szereteten egy izű szokott lenni,
 Ha egy sebesedik más-is sebet venni,
 Ha ez gyógyúl az-is fájdalmát le-tenni,
 Örökre s' bánatra mind egyaránt menni.
 A' mig *Kemény* János lábát vas szorította,
 A' bánat békója *Anndt* sem tágította,
 A' mint azt rabsága, ezt ugy izomorította,
 Búsúl *Kemény*, buvát *Anna*-is újjította.
 Igaz *Penelopé* volt illy hűségében,
 Bujdosó *Ulysses* sok veszedelmében,
 Forogván *Charibdis* *Scylla* örvényében,
 Nagy *Poliphémus*nak s' *Circé*nek kezében.

Valameddig nem tert el-hagyott házában;
 Nem volt addig szűnet bús ohajtásában,
 Tudván *Kemény*, hogy illy *Anna* is buvában
 Szorgalmatoskodik vigasztalásában,
 Vajha! mint *Vertumnus* volna olly tűnhető,
Dedalus modgyára vagy szarnyat fűzhető,
 A' záros fogságból azzal kimehető,
 Mint a' sebes *Eurus* lenne olly siető.
 Nem tagitná utát, gyorsasággal menne,
 Gondos *Annajávnál* mig szemben nem lenne,
 Itten oda vivén nála meg pihenne,
 Egyik a' másiktól vigasztalást venne.
 De lehetetlen ez, nem cselekedheti,
 Bús árváját pedig el nem felejtheti,
 Tudván ennek szívét menyi bú sebheti,
 Biztató szavával míg nem enyhitheti.
 Azért ha nem lehet edgyütt személyével,
 Melly szomorú bűnnek borúlt most ködével,
 S' nem oszlathattya azt biztató nyelvével,
 Oszlatni akarja írott Levelével.
 Reggel vólt az űdő csillagok el-mentek,
 Az virradó napnak orcái fénlettek,
 Mellyet kőszönten madarak serkentek,
 A' szomszéd kertekben zengeni kezdettek.
 A' mikor írása felett elmélkedvén,
 A' bal könyökére *Kemény* ereszkedvén,
 Egy s' más gondolat iszívére eredvén,
 Tepreng az ablaknál *Annán* keseregven.
 Tekén-

Tekénget azomban a' vár környékére,
Madarakkal ingó fáknak tetejére,
S'halgat azoknak-is hangos énekére,
Száll ott egy Gerlicze egy száraz tőkére.
Bé-estek szemei, a' tolla borzadott,
Le csüg mind két szárnya, begye meg-apa-
Clarifos ajaka mint viasz hervadott, (dott,
Karmafin lába-is rútúl halványodott.
A' bal szárnya felé nyakát görbitette,
Ritka pillantásra könnyes szemét vette,
Szomorú nyögését sok izben kezdette,
De keserve miatt végben nem vihette.
Lehel nyelvecskeje pihegő szájában,
El-epett gégeje száradott torkában,
Hogy vizet kereslen nagy szomjuságában,
Fel-kél, a' mint birja ereje szárnyában.
Ott a' szomfédságban vagyon egy forrás kút,
Mellynek kristaly vize kedves csörgéssel fút,
A' szomjuhozóknak híves kortyokat nyút,
Tántorgó szárnyával annak vizéhez jut.
Meg-látván személyet mellynek tükörében,
Banattyának oka fordúla eszében,
Indúlt annál nagyobb keserve szívében,
Nem akara innya szép tiszta vizében.
Hanem a' kút mellett fakatt egy kis mocsár,
A' mellynek forrását egyvelitette sár,
S'-fel zavarta csak most egy viz vivó Tatár,
A' szomjú gerlicze ennek vizéhez jár.

Ehez

Ehez erefzkedik meg-hajlott nyakával,
 Meg ezt-is ujonnan zavarja orrával,
 Ugy önti gégejét annak itallyával,
 Egy kertben száll onét bádgyadot szárnyá-
 Nem láthattya tovább,a'míg szemlélhette, (vala-
 Valamelyre fordúlt szemével követte,
 Hogy társán kesereg jól által értette,
 Mellyel ő-is szívet nehézben firtette.
 E'lévén példája (mond) ez én *Annámnak*
 Reméntelenségben hagyatot Mátkámnak,
 Terheséb sullyánál minden nyavalyámnak,
 Illy szomorú sorsa keserves Arvámnak.
 Mint ha őtet látnám ez bágyat madarat,
 Mellyet az árvaság fok bús gondal marat,
 Keserveffen tölti a'vig tavaízt s'-nyárat,
 Kiken mások kedve bőv örömet arat.
 A'mint a' gerlicze ül magános ágon,
 A'tób madarakkal nincs egy társaságon,
 Ugy az én *Annám* is,mint meg únt Józfégon
 Nálam nélkül,nem kap a' páros világon.
 Ez nagy bánattyában nyakát görbitette,
 Be esett szemeit könyvben meritette,
 Tudom azt-is fejét alá csüggesztette,
 Efsőző szemével orcáját hintette.
 Rendetlen tollai ennek fel borzattak,
 Begyének kin ülő dagalyi apattak,
 Csinos öltözeti annak-is változtak,
 Mellyének fel emelt vánkoli bomlottak.
 Ennek

Ennek hervadása vagyon ajakának,
Sárgája lett, ott is a' piros rósának,
Ha reket tgegéje buliklo torkának,
Ott-is meg-szűnt hangja a' vidám nótának.
Keserves nyögését ez gyakran újjittya,
Bús óhajtását az soha nem tágittya,
Ez le csüggő szárnyát nehezen indittya,
Az-is bús tagjait nem könnyen mozdittya
Ez a' tiszta vizet sárral keveríti,
S'-el epedett torkát véle úgy öblíti,
Szokott italát az, könyvel egyelíti,
Ugy iszik, sörömot zokogva emliti.
A' madár el-menvén előlem azomban,
Nem lathatám tovább lén mi állapotban,
Talám földre hullott valamely bokorban,
Ottfetreng nyavalyás halálos bánatban.
Igy az én *Annám*-is keferűségében,
Nem de el-hanyatlots'-nőg betegségében,
Csak addig ne lenne kár egészségében,
Írandó levelem mig jutna kezében.
Nemelly része előbb készült irásának,
Hogy sem nézte dolgát gerlicze gyászának,
De meg állott vala orra pennájának,
Csudáján ez madár ritka példájának.
Hozzá foga azért megént irásához,
Egy-egy óhajtást ad minden vonásához,
Egyvelit könyvet is talám ténájához,
Illy rendű levelet készít *Annájához*.

Sokszor irtam volna egyfőz sem írhattam,
 Bár irtam-is, hozzád azt nem bocsáthattam.
 Kedves személyedtől mert távul szakattam.
 Az el-küldésének módgyát nem tudhattam.
 Rab vagyok tudod azt: nincs szabacságombán.
 Hog'kedvételheflek minden szándékombán.
 Meg-határozott czélt vetettek dolgomban.
 Sarkall az őrálló mindenütt inamban.
 Az egy elmé a' kit lánczra nem vethetni,
 Láb szorító vasat reá nem űthetni,
 Záros tömlőczben-is meg nem rekeszthetni.
 Mert aczél falon-is által tud szetni. [ni
 Szabados csak bennem, annak nincs határa;
 Chámnak sem tilthattya azt őrző Tatára,
 Valamikor akar kelhet a' szárnyára,
 Mehet minden felé gyors szelek modgyára.
 Csalatom; Rab ez-is; de nem a' tömlőczben,
 Hanem édes ANNÁM te lako helyedben,
 Annak nálad léte mert nincsen szűnetben,
 Veled van mindenkor s' tartod köteledben.
 Ott udvarol szegény jollehet nem látod,
 Tudgya esetemet miképpen ohajtod,
 Azon siránczó szemedet áfztatod,
 Szán, a' mint érettem magadot fogyatod.
 Akartalak régen édesen inteni,
 Hogy tudnád magadot abban mértékleni,
 Bánatod terhének süllyát enyhíteni,
 Kikkel nem kellene szivedet sérteni.

De nem

De nem volt több érzék, mellyel a' meg légyen:
Hanem ez irásom most már hozzád mé-
gyen,

Hogy állapotomról bizonyossá tégyen
S' abból ujjab reményt ketes szived végyen.
Nehéz el-ízakatta egye lött kétt ízűnek,
Kiket a' szeretet igaznak tött s' hűnek,
A' Nád-méz-is tetczik akkor keferűnek,
Az *Ambrosia* is *Acunitum* fűnek.

De a' melly keserves ezek el-válása,
Vízont olyan kedves egyűve állása,
Van a' kívánt Joknak sok próbáltatása,
Mint aranynak bősre tűz által jutása.
Keserve sen esett tudod, tudom én-is,
Edgy-mást el-hagyásunk, bizony nem kis
kén - is,

Tűrni kell békével, hogy ha az így lén-is,
A' mostani ködből virrad kedves fény-is'
Élsz te, remélhetek: élek én, remélhetcz:
En veled, te velem, jóvendőben élhetcz:
Rab vagyok, hogy azzá legyek már nem fél
hetcz:

Hanem rabfágomból szabadulást velhetcz.
Várhatcz: nem retted el-meneteletem,
Remélhed, reméld-is meg-jöveletem,
Meg-tartotta lsten kedvedért éltemet,
Szabadulásra-is fel-hozza fényemet.

Azomj

Azomban hogy tudgyad rabságom miségét,
 Hid-el abban lenni leg-nagyob inségét,
 Hogy tudván miattam szived epetséget,
 Azon valo búmnak nem tudhatom végét.
 Más-képpen túrhető nálam az egélség,
 A' mint azt engedi a' rabságos inség,
 A' szokatlan dolog noha nagy nehézség,
 De elviselteti a' kénytelen szűkség.
 A' CHÁM rabja vagyok, nagy vasat veretett,
 A' mellyet szokatlan lábomra üttetett,
 A' városfeliben egy Vár építettett,
 Némelly társaimmal abban rekesztetett.
 Őrzenek bennünket erős vigyázással,
 Meg-külömböztetvén a' rendet szállással,
 Velem *Kornis Ferencz* vagyő *Nagy Tamással*,
 A' második szoba rakodott több mással.
 Az hól fok beszédek erednek közöttünk,
 Néha panaszollyuk melly véletlő vesztünk,
 Mondvā miért inkább hazánkba nem ültünk,
 Hozt kárhoztattyuk, hol amarra vetünk.
 Kedves háza-népet némelly emlegeti,
 ANNA kell KEMÉNYNEK, mert ő azt szereti,
 Némelly bús elméjét rabságára veti,
 Azon sópánkodik, magát mint mentheti.
 A' mint köz nyavalyánk ez-is minnyájunknak,
 De a' ki illy igát vetett most nyakunknak,
 Azon Isten fényét fel-hozza napunknak,
 S'-mutattya eszközt szabadulásunknak.

Untat a' CHÁM molt-is gyakor követséggel,
Kénál az Erdélyi Fejedelemséggel,
Ajánlyakézséget minden segítségvel,
Hallasztom a' dolgot sok féle mentséggel.
Nem kell szövetsége, tudom álnokságát,
Szép bőrrrel fedezi béle poklosságát,
Ősinérem már ennek tündér ravaságát,
Al veszélyre csaló színes baratságát.
Mind-az-által tudnám azt-is mértékleni,
Jo akarattyával dolgom segéteni,
De Fejedelmemnek hogy sem mint véteni,
Kézbe vagyok itten sok údot tölteni.
Meg-irtam nem régen én azt magának-is,
Nem kétlem hírével van az Országoknak-is,
Unszolnak, sürgetnek, kérnek, biztatnak-is,
Fel-vállalására, sőt parancsolnak-is.
De nem cselekezem, ad Isten más módot,
Sarczal tóldom inkább Tatárnak a' földöt,
Kinél a' pénz már-is sok rabokot öldöt,
Fel-hozza nekem-is az Erdélyi hódöt.
Jollehet mindenem költ velem praedára,
Alig maratt nálam egyéb tiz pénz ára,
Hanem a' jegy gyűrőd, sok Tatár láttára,
Maradott meg-nálam, mely méltó csudára.
A' melynek titkában lehet illy értelem,
Mint hogy az a' gyűrő vólt te adtad jelem,
Ha azt el nem vitte semmi vezedelem,
Meg-tartatol te-is, edgye leszez velem.

Tysbét s' *Ariadnát* mikor rajta nézem,

Szomorúságokból te forfodot képzem,

Tavúl lételünket hid-el en-is érzem:

De el nem mehetek míg pályám nem végig

El-hozza idejét az Isten annak-is, (zenit)

Meg-nőnek Sugári verdet szárnyamnak-i

Meg-oldik békoja vasas lábomnak-is,

Szembé leszek veled, ha most nem latlak-ii

Mint kit a' tengeren forгат hoszfű veszély,

Ohajtót partyához hozván végre a' szél,

El-felejt minden bút, s'-kedves óróme kő

Az múlt veszélyékről örvendezve befűzél.

Ugy én-is számlálni fogom ezt kedvesse,

A' kit most emelnem kellettik terhessen,

Akkor említése lesz örvendetessen,

Ha most viselése esik keserveessen.

Illyen virág terem a' vitézi kertben, (berz)

Hol nem gyenge *Chloris* mulat kényes kedvű

Hanem *Mars* s' *Bellona* kertészkedik ebben

S'-jár a' virág szedés sok veszedelemben.

A' ki fel-övedezi szíjját fegyverének

Két végét kóti fel az a' szerencsének,

Bizontalan földg ya *MARS* fizetésének,

Miként a' játékos Koczká vetésének.

Mint a' kedves *ROSA* fertő tövissekből,

Avagy a' *PÁLMA* ág rá rakot terhekből,

Ugy a' szép dúcsóflég nő fzenyvedésekből, lő

Terjed hirem s'-nevem nekem-is ezekből

Deh:

De ha nem lenne is innét más érdemem,
 Csak azt a' várt údot hozza fel Istenem,
 Mellyet személlyeddel lehesse töltenem,
 Ha te velem leszesz, meg leszen mindenem.
 Mértékellyed azért keferűlegedet,
 Rendetlen bánattal ne epezd szivedet,
 Higgy, remélly, könyörögj kérjed Istenedet,
 Meg-tart engem néked, énnékem tégedet.
 Ez vala a' rendi írott Levelének,
 Mellyet mig végezett, s'-adott követének,
 A' Tatárok addig *Devan*ban gyűlének,
 Hogy ő-is bé-mennyen érette küldének.
 Szép szerízámos lovat hozának alája,
 Mint hogy a' vas miatt nem űlhet reája,
 Meg-oldatik szírat szorító kán vája,
 Nester Fejér-Vári Kovácsok munkája.
 Annak terhét azért le-vévén lábárúl,
 Fel űl s'-alámégyen a' Vár piaczarúl,
 Toldúl fok néző nép mindenik úczárúl,
 Csudálva szemlélik valamerre járúl.
 Illyen tekintetet ritkán láttak rabban,
 A' szabadúlt ráro sem néz vidámabban,
Laufusnál a' lovat űli módosabban,
 Jollehet inai töröttek a' vasban.
 A' Deványos házhoz a' mikor érkezik,
 Hogy közikben híjják az Urak végeznek,
 Azért ugy kívánván ő-is bé-férkezik,
 Az hőlegy dologrúl s'-más rúl-is kérdezik.

All az *Deván* előtt *Pórusnak* modgyára,
 A' ki Nagy *Sándornak* jutván fogságára,
 Jollehet fok bú, s' gond gyült nyavalyájára,
 De nem gyött változás szive nagyságára.
 Bátran szól *Sándornak* minden kérdésében,
 Hogy rab s' koronája akatt más kezében,
 A' semmi le-esést nem szerez szívében,
 Egyenlő orcát tart mind két szerencsében.
 A' Kemény *Kemény* is illy állapottyában,
 Mint tengeri kő - szál habok csapásában,
 Avagy azerős tölgy szelek ostromában,
 Nem hajol s' változik szive nagy voltában.
 A' melly orczával vólt *Chámmál* a' mezőben,
 A' mikor Erdellyel kénálta elsőben,
 Most is nemes szive van azon erőben,
 Ha borúlt is napja feteteb folyhőben.
 Melynek a' Császár is értvén rabságárúl,
 Egyfzers' mind rendinek nág' állapottyárúl,
 Egy Kapucsi Páffat küldött a' Portárúl
 Követül, a' *Chámhoz* ennek a' dolgárúl.
 Mint hogy az olly fő rab a' Császárt illeti,
 Azért *Kemény* Jánost a' *Chamtúl* kéreti,
 A' melly végett ő is *Devánn*yát gyűjteti,
 Mit mivellyen ebben, tanácsra véteti.
 Arrúl van a' tracta ez Gyülekezetben,
 Az hová *Keményt* is hitták Seregekben,
 Kezdek vele bánni végre keményebben,
 Sarczot vetnek rea, s' határt szabnak ebben.
 Száz

Száz ezer Tallerra azért erőltetik,
 Nincsegyebet tenni, meg-is igírtetik,
 Az után a' Várban helyére vitetik,
 Kapucsi Passa-is viszfzá erefztetik. (gyák,
 De üressen mégyen, mert KEMÉNYT nem ad-
 Hanēa' mint eddig CHAM számára hadgyák,
 Sarcsát el-kefzítvén s' azt letévén mondgyák,
 Rabság kötelebűl az után meg-öldgyák.

*****

ÖTÖDIK RÉSZ.

Jut azomban KEMÉNY levele ANNAhoz,
 Mellyet vévén eléb ennél ajakához,
 Az után kezd annak fel-fzakasztásához,
 Sok szíves ohajtást ad olvasásához,
 Olvasása után teszi kebelében,
 Vefzi megint onnét s'-forgattya kezében,
 Olvassa ujjonnan, s'-ollyan személyében,
 Mint a' változó nap borongó fényében.
 Ad külömb-külobmb színt sok féle érzése,
 Hajnallik orczája, ha van örülése,
 Esti homályt mutat szíve kesérgése,
 S'-ezeknek gyakorta van egyveledése.
 Örülést bánkodást kever színe egyben, (ben,
 Mosolygást, könyvezést látnál itt egy szem-
 Vig-is, s'kedvetlen-is, dorúl s'borúl kődben,
 Gyön s'megy a'fák között, mert vala a'kertbē.

Tökélettefflege igaz hűségének,
 Rabságát fájlalva érzi kedvesének,
 Hogy reményét írja menekedésének,
 Ad azzal ujjulást s' örülést szívének.
 Bánatot amazon, ezen kedvet vészen,
 Az vialzt, ez rósát orczájára téfszen,
 Minden értékéhez van sarczához kézzen
 S'túle ilyen válaszzt a' Rab KEMÉNY vészen.
 Mint hervatt Tulipán gyöngyét harmatoknak,
 A' szomjúhozott föld árját záporoknak,
 Vizét epett szarvas hives forrásoknak,
 Eh rárók idejét szokott praedájoknak;
 Ugy vártam s'annál-is nagyobb buzgósággal,
 Irásodot, s' vettem alázatossággal,
 Ertem rabságodnak dolgát valósággal,
 Mellyen vagyon szivem nagy szomorúság g
 Kétszer esett földre leveled kezemből, (gal
 A' mikor olvastam, kin gondom öregbül,
 Fohaszkodó, s'gördül könyvem-is szemem-
 Hog'el esem túled, jóvendólvén ebből (búl
 Vólt már kebelemben, onnét-is kihulla,
 Fújvala sebes szél, az után indúla,
 Az egek között jár, kin elmém búsúla,
 De mint jádczó madár megint megfordúla
 Utánna fútoíván kétszer meg-kerüle,
 Harmad fordulásban ölemben röpüle,
 Honnét el-ozlott vólt, megint oda gyüle
 Mellynek állapottyán a' szivem el-hüle.
 De akár

De akár mint ércsem, ez ugyan csak hivatás,
Bizonyosb mint ezer remény egy valóság,
Nő reménnyel nem fogy, a' nyughatatlan-
Ha csalatik, annál több a' nyomorúság. (ság
Mind-az által könnyeb ha ember remélhet,
A' keseredett szű mással nem-is élhet,
Addig teng nyavalyás míg várt jokat vélhet,
Ha a' remény el-fogy, a' kedviem épülhet.
Az éltet engem-is túled el maradván,
A' Tatár törében véletlen akadván:
De csak Isten tudgya, ha haza szakadván
Elheteke többször te veled vigadván.
Értvén rabságodnak azomban miségét,
Ugy érzem Sorsodot mint magam inségét,
Irod mértékellyem szívem epetségét,
Meg-lészen, ha látom rabságodnak végét.
Biztatz, hogy félelmim már távul járjonak,
Oszollyon az homály, fények virradgyonak:
Rab vagy, ne rettegjek, hog'már elfogjonak:
El-mentél, nem megy-el, sőt haza várjonak.
Nem féltlek rabságtul, hanem rabságodban.
El-mentél, úgy vagyon: de enyves utadbã,
Oda ragatt labod, nincs szabadságodban,
Hogy meg jőj: mi házna ha várlak azom-
Engemet remeltetz, magad vag'kétségbē, (bã?
Nékem hajnalt hirdecz, úlsz magad ejfelben,
Irod egefféged túrhető épségben,
De mint lehessen az, a' rabi inségben?

A' Fejedelemség akar kié legyen,
 Nem iriglem dolgát, a' kire az megyen,
 Téged a' fogságból, csak Isten ki vegyen,
 Sok várásom után én előmben tegyen.

Mind elfelejthetni szenvedet károdot,
 Pedig hogy az Isten meg-tartot magadot,
 Csak fel-hozza megént szabad vilagodot,
 Többet ád, s' meg-tölti úrult Tárházadot.

A' gyűró értelme ha valóság lenne:
 Hogy szakatt örömünk még edgyűre meñe,
 Régi reményünkben kevánt véget tenne,
 Méltó, hogy örökös tiszteletet venne.

Ariadna s' Tysbe keserves orczája,
 Mellyet visel azon gyűró karikája,
 Méltán lehet árva *Annádnak* példája,
 Kinek nálad nélkül nincsen vig orája.

Szép példákat számláliz, biztacz a' mellyekkel,
 Gyenge rosát nemző hegyes tövissékkal,
 Palma-fa ágakat nevelő terhekkal,
 Adgya Isten tellyen reményünk ezekkel.

Nincsen semmi szűnet az imatkozásban,
 S' Egeket ostromló szives ohajtásban,
 Vagy az egyébféle szorgalmaskodásban,
 Melly ezeköz lehetne a' szabadulásban.

A' mely vadnak sebéét *Diēlamus* gyógyította,
 Maga orvoslását az eléb tágította,
 Hogy sem gondgyátelmém rolad el-fordít-
 Fejedet az Isten mig nem szabadította. (tya.
 Ugy.

Ugy el-vezett kőlykét Tigris sem sürgeti,
 Mint annak ezközit én gondom kergeti,
 Eyjel sem nyughatik, csak azt emlegeti,
 Annak úttya gyepét szegi s' fefzegeti.
 Legyen mindenemnek harácsoló vására,
 Ocsó bocsre kellyen a' szép *Medgyes Vára*,
 Csak kiváltásodnak készül hessen ára,
 Hidd-el nem szomorit mind ezeknek kára.
 Kézb vagyok éretted mindenemet adnom,
 Egy kőz czondorában rongyosan maradnő,
 Mint tégedet nehéz fogságodban hadnom,
 S' azzal örök-képpen túled el-szakadnom.
 Vagyok én-is addig, amigy te fogságban,
 Hogy ne serenkedném a' szabadulásban?
 Edgyütt finlem veled a' tomlócsős házban,
 Hanem egyéb képpen, szűbeli rabságban.
 Ha lábamon nincsen, vagyon vas szivemen,
 Erős béko csörög lánczolt örömemen,
 A' menyi inséget tudok **KEMÉNYEMEN**,
 Annyi bút, s' nyavalyát higgy lenni fejemen.
 Az egy kúlcshal nyilik vasad lakattyával,
 Egy ajton szabadúl fejed fogságával,
 Egy időben múlik szived bánattyával,
 Annak egy hajnalban virrad-is napjával:
 Fel-jövő sugárit melynek ha nézhetem,
 A' napot közföntő pacfirtát követem,
 Üdvözleni kedves személyéd sietem,
 Mind ezekről hitem csak az **Urban** vetem.

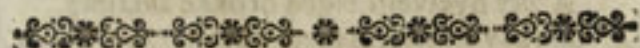
Bővebben üzentem szóval Boros Páltúl,
 Ez levelem vivő hiteles szolgálótúl,
 Kivánom ezekkel a' szent JEHOVÁTúl,
 Fogjuk egy-más kezét kevés napokontúl.
 Így irván Levelét adgya szolgájának,
 Jutalmát igiri fáradozásának,
 Hajol végzi rendit rá bizott dolgának,
 Meg-adván irását KEMÉNYNEK magának.
 Kinek már a' rabság hosszú s' nagy igája,
 S' az alatt szenvedett ezer nyavalyája
 El-rongjólta testét, s' változott orczája,
 Piros szépségének fordúlt rút sárgája.
 Meg-erésztet hája borította vállát,
 Régen nem irtotta borotva szakállát,
 Rendetlen csemeték nőttek körül állát,
 Ezüst szín festette ezek arany szálát.
 Bádgyattak karjai, szárai töröttek,
 Mert a' nehez vastúl igen el-veröttek,
 El-fogyott ereje, garasi el-költek,
 Bomlott egészség, ruhái-is nyöttek.
 A' nagy szívet s' elmét benne nem bírhatta
 A' rabságnak terhe, azt nem is bántotta,
 Minden egyéb dolgát rútúl változtatta,
 Szokatlan gondokra s' kinokra juttatta.
 Mellyen keseredvén bánatos szívében,
 Régi állapotja fordulván eszében,
 A' világ hívsága változó kedvében,
 Arrúl ilyen panaszt indit elméjében.

Változik az idő minket-is változtat,
A' kedves napoktól véletlen meg-fősztat,
Kedvetlen órákra s' bús gondokra ofztat,
Végtere azokhoz halált-is ragasztat,
A' mint az nap fénlík fel derűlvén reggel,
Kél azomban szél-vész háborodott éggel,
Követvén rút zápor me zőt ronto jéggel,
Reggeli jó kedve lesz szomorú véggel.
A' tavaszi ég-is újít vig szelekkel,
Ekesúl a' mező a' fok szép fűvekkel,
Rút meg-avúlást ér vizontag ezekkel,
Mihelt az Ősz futi fonnyasztó derekkel.
Az emberi élet hasonlatosképpen,
Az údók folytával változik fok képpen,
Mint a' ki nyílt rósa ideig tart szépen,
Meg-avúl az után, s' kórová lesz éppen.
A' napot folytató kedves mulatságok,
Szű örvendezettő vidám nyájasságok,
Vig napokat úzó meg hitt barátságok
El-múlnak, s' követik mord szomorúságok.
A' gőgös öltözet szennyes gyász fordúl, (dúl,
A' mosolygó szemből keserves könyv csor-
A' vidám tekintet szomorodik s' mordúl,
Az örvendetes szó fíralommal jajdúl.
A' gyors lovaglálnak restül serénysege
Bádgyad az harczoló karnak erőssége,
A' sügár természetnek lankad delisége,
Sok édes örömnék lesz keserű vége.

Amaz CEDRUS forma derekak görbülnek,
 A' sima kezeken rút görcsök épülnek,
 A' vér folyós erek dagadnak s' kékülnek,
 A' szép ábrázatok hervatt ránczban gyűlnek
 A' kedves orczáru örömmel szedett csók,
 S' azzal egyveledett szerelem nemző szók,
 Más egy mással közlött sok örvendetes jók,
 Kevés öröm után bánatra hanyatlók.
 Ugy a' kérkedékeny nyalka negedség,
 Ujjab ujjab kedvet vadászó kényesleg,
 Maga hitt dagálllyal fuvalkot kevélység,
 Aláztatik, meg-húl a' bizott reménység.
 Egyenlő mivolta nem marad semminek,
 Űdö folyásával változnak mindenek,
 Boldog állapotban a' kik most félnenek,
 Kedvek múltván ezer kénokban sinlenek.
 A' melly óra adgya világra létünket,
 A' kezdi rongyolni mingyart életünket,
 Ugy láttatik ugyan hogy nevel bennünket,
 De az mind közeléb mozdittya végünket.
 A' mely űdö el-fogy egyszer, a' meg nem tér,
 Halálunkhoz penig az mind közeleb vér,
 Attúl szabadúlást hid-el fenki nem nyer,
 Vagy eléb vagy útbó oda minden el ér.
 Múlnak az esztendők múlnak a' dolgok-is,
 Kik most sirban vadnak éltenek azok-is,
 Így el-múlunk miis, el-múlnak mások-is,
 A' mint a' szegények, ugy a' gazdagok-is.

Az én napjaim-is im mint változnak,
 Uraság, egészség, szabadság múlának,
 Szegénység, betegség, és rabság jutának,
 Az halál revéhez közel szoritának.
 Villog-is már CHÁRONTalám Kormánnyával
 Parthoz jöven, hogy ott várjon hajójával,
 Csak hogy a' LACHESIS kékik ollójával,
 Fél holt máskint éltem, sok nyavalyájával.
 Nem reméltem volna a' bódog üdöben,
 Hogy borúlra fényem ilyen rút felyhőben,
 Nem tudgya mire jut, senki jövendőben,
 Ki vélte, merüllyek én-is ez förtőben.
 Nehéz ki-fejtőznöm mellynök hin árábúl,
 Ezer semlyékekkel tellyes posványábúl,
 Jaj melly *Ariadna* igazgatásábúl,
 Szabadúlok ennek *Labirintus*ábúl?

HATODIK RÉSZ.

IGy panaszkodván világ hivságárúl,
 Maga forsának-is mostohaságárúl,
 Midőn: *obajt*, hall *jajt*, ottegy kősziklárúl,
 Ez ki *lén*, mond az, *EN*. ősmére szavárúl.
Az *ECHO* jelent meg, mellynök hívására,
 Könyökle ujjonnan az ház ablakára,
 Onnét beszél véle, s' halgat valaszára,
 Ha mitjövendőne vigasztalására,

Mond:

Mond: *Narcissus* heve nem de most-is fáraszt,
 S'el tавozásával új siralmat támaszt,
 Azt keferged? avagy adván jajjos választ,
 Azt szánod: hogy engem sok veszely fáraszt.
 [Echo,] azt.

Szánhad-is azt méltan, mert kéno m szűnetlen,
 Szerencse bál keze forgat kémélletlen,
 A' kénozo Tatar nem szán, mert kegyetlen,
 Szive engesztelhetetlen (Echo) telhetetlen.
 Igen-is az tudom, mert túlem sokat kér,
 A' kinek gőzétül szédelgő fejem sér,
 Ha el nem készítem, mondgya több kénra vér
 S'igy szabad világot zárt napom nem ér.
 (Echo) ér.

Vajha érne! és szád igazat mondana,
 Hogy innet valaki engem meg óldana,
 Azért nyelvem téged örökké áldana:
 De ki volna az, ki meg-váltana (Echo) Anna.
 Nincsen-is egyébrül, csak róla reménység,
 Nyomorúságimban hogy volna segítség:
 De minthogy utállást okoz a' szegénység,
 Talám benne-is meg-alutt az hűség
 (Echo) ég.

Nem kétlem azt, tudom mindent mivelendő
 Erettem, valami túle lehetendő:
 De szívének sebe, melly nagyra gyűlendő,
 Hogy halálos léfzen félendő (Echo) élen-
 dő.

Ha él-

Ha él-is nyavalyás, él nehéz gondokkal,
 Irtám vala néki az el-múlt napokkal,
 Tudom rakva szive aggasztó gondokkal,
 Mint annyi tövissel gazokkal (*Echo*)
 azokkal.

Reménlem, ha postám kezéhez vihette
 Írásom, azokban eddig enyhítette :
 De felek, s' nagy gondban vagyok-is érette:
 Hogy lett levelemnek el-tevette (*Echo*)
 vette.

Bár vette-is, de a' posta későn járván,
 Mig híret nem hallom van szivemre zárván
 Sok ezer gondokkal terheltetett Márván :
 Hogy ércsem mint vagyon alig várván
 (*Echo*) árván.

Bizony árván, mint hogy el-veztette társát,
 Melytől keservesen érzi el-válását,
 S' ujjitván mint *Biblis*, könyvei forrását,
 Talám most-is téfzi sírását (*Echo*) írását.

Azt bús szivem régen várta, s' emlegette,
 De még eddig kedvét vele nem tölthette,
 Sőt arra-is, az melly Levelemet vette,
 Ugy látom válaszát felejtette (*Echo*) tette.

Ha tette, s' vehetem, méltó örvendenem
 Kedves irásának, s' azt csokkal üllenem :
 De latomé magát valaha, Istenem!
 Vagy nála nélkül kell holtig sinlenem (*Echo*)
 nem.

Sok biztatásokkal ingerlesz remélni,

A' kételkedéstől meg-akarész kémélni,

Hogy itt fodgyóéltem, nem kell tehát félni

Lehet *Annámmal* is meg-béizélni (*Echo*.)

Ha az úgy lesz, áldlak életem végén-is, (élni)

Kérlek illy biztatást tégy *Annám* szíven is,

El-megyek: már rég el hunt a' napfény-is,

Es nyugoszik a' több Rab szegény-is (*Echo*.)

Ezekkel *Echo*-is felelgetésének (én-is)

Véget vét, *Kemény*-is értekezésének,

Jól fel-jött vólt fénye az hód személlének,

A' mig ezek ketten igy beszélgetének.

Le-fekszik az után, s' az ágyon el-terül,

Fáradott elméje mély alvásban merül,

Végre mikor az hód ej-félkorra derül,

Szeme eleiben illyen látás kerül.

Mutat álma néki egy *Cupressus* erdőt,

Minden örömeiktől s' vigságoktól meddőt,

Abban borongani rút szomorú üdőt,

Sok búval s' bánattal rakodott esztendő.

Nem vidamittya ezt a' napfényessége,

Szüntelen kódóknak járja sűrűsége,

Minden reizeinek van nagy sötétsége,

A' siralmas jajnak nincsen benne vége.

Vagyon közepette egy gazos irtóvány,

A' fűvek levele mellyen rút halovány,

Fővenyes a' földé terméktelen, sovány,

E' mellett két felől semlyekes ingovány.

Ennek

Ennek körülötte van az erdőn sok út,
De ezektől minden vigaság távol fút,
Sétálni a' jó kedv ide soha nem jut,
Minden rész cikkelye nevel ezeknek bút.
A' mint az ősvények erre s' arra válnak,
Azok közt semmi más madarak nem szálnak,
Hanem majd minden fán eji baglyok alnak,
Halál jövődőlő üvöltést csinálnak.
Itt Fülemlének hajnalt eneklése
Nem hirdet, s' jó időt pacfirták zengése,
Nem hallik Publican tréfás csevegése,
Sem aranyas szárnyú szajkók bezzéllése.
Nyájjas Gerlicéknek nem gerjed szerelme,
Nem tanul súvöltő rigoknak fegyelme,
Nem hajol társához galamb engedelme,
A' vig madaraknak nincs itt semmi neme.
Itt a' fák árnyéka sem hoz virágokat,
Violákkal edgyütt szép liliumokat,
Hanem bűdös bőrköt, csipő csálánokat,
Körmös bojtórvánnyal sok egyéb gazokat.
Nem sétál itt *Paris* kedves *Helennével*,
Nem hangzik az erdő vig kaczagásával,
Hanem sok bús szűnek zeng jajgatásával,
Atkokkal egyvelült könyves panaszával.
A' mint a' derek út viszen az erdőben,
Arva *Philist* látni ottan leg-elsőben,
Keserves orczája borúlt rút földyhőben,
Siro *szemeiis* merültek elsőben.

Mond: Múlt az egy hólnap *Demophoō* hol vág
 Adott szavaidban kételkedésem nagy,
 Győj meg hited szerént, álnokúl el ne hag
 Győj-meg szánd éltemet, az halálra ne ag
 Vagyon Selyem poráz, van tör. is kezében,
 Nagy el-tökелletség látezik személyében,
 Ha *Demophoonnak* csalatik hitében,
 Siralmas vég lészén kedves életében.
 Továb egy kevellő *Ariadna* ohajt,
 Atkozza *Thezeust* hogy ha vízfűz nem ha
 Kúfzkodik szivevel s' tart azzal erőss bajt
 Ha meg nem jön, kézfitez-is halálos jajt.
 Hányra hozzá való igaz szeretetét,
 Véle fők szűkségben jó cselekedetét,
 A' *Minotaurustul* mint menté életét,
 Csalá mindazáltal, s'-meg másolá hitét.
 Ezek ellenében job felől fordúlván
Aenone kesereg gyakorta jajdúlván,
 Szép *Páriszt* ohajtya mellőle el-húlván,
 Annak szereteti *Helenára* gyúlván.
 Bellyeb az erdőnek setét árnyékában,
 Búskodik *Príamus* egy nagy fa allyában,
 Erefzti végtére törét agyékában,
 Tulajdon vérének borúl biborában.
 Annak szerelmese *Tisbeis* oda jár,
 De szép *Priamusát* halva talállya már,
 Reméllett örömet érj keserves kár,
 Eletéhez ő-is több virradást nem vár.

Hanem csókot adván el élett testének,
 Fel-emeli véres tőrit édesének,
 Jajgatási között akasztja mellének,
 Altal úti magát, s'-véget ád éltenek.

Ennek bús személye és *Ariadnának*,
 Vifelő gyűrőjen van KEMÉNY ujjának,
 Ezt tartja édeske kedves zalogának,
 S'-nem régen-is erről írta *Annájának*.

DIDO sir ezentúl keferűségében,
ÆNEÁST ohajtja s' búskodik szívében,
 Villog ki vont tőre ennek-is kezében,
 Halálához készül, úti is mellében.

Ennek szomszédságát GALATEA tartja,
 A' kedves ACISNAK halálát sirattya,
 Sok egyebeknek-is latczik itt bánattya,
 Ki-ki el-távozott kedvesét ohajtja.

Sir *Laodemea* *Protesilausért*,
 A' Rab *Hypermnestra* keferreg *Linusért*,
 Ohajt, hal s'-vesz *Phædra* az *Hyppolitusért*,
Leanderért Haro, és *Biblis* *Caunásért*.

Amaz irtoványnak szintén közepette.
 Egy öreg *Cupressus* magát terjesztette,
 Almodó elméjét hogy erre vetette,
 Ez alatt *Annáját* Kemény tekintette.

A' mint nagy gyökere a' földből ki-görbült,
 Keferves ügyében bánkodva arra ült,
 Bús abrázattyára szomorú felyhő gyúlt,
 Bánatos orcáján Könyve sűrűn gordült.

Szeme most tanácsot nem tart tükörével,
 Nem cirkállya magát most annak fényével:
 Nem gondol ruhája rendetlen szennyével
 Minden kedves csintúl el-esett kedvével.
 Mint a' borongó hold olyan személyében,
 HECUBA vólt ilyen TROJA elvesztében,
 Fohászzkodási közt nyúl végre sebében,
 Ott vala egy narancs, azt vészi kezében.
 Mellyel epetségét akarván enyhitni,
 S'el száradott inyét har mat ként frissíteni,
 Kezdi hivelyéből kését ki-fordítani,
 S'az narancs szelésre markában szoritni.
 El-ijede KEMÉNY a' kés látásával,
 PHYLIS, DIDÓ, TYSBE, PHÆDRA példájával,
 Vélvén, hogy ez-is ugy cselekszik magával
 Mint azok, életek el-fogyatásával.
 Az irtványnak a' melly posvány van mellette,
 Nőt egy hantos sombok annak közepete,
 A' mint élméjének az álom tettette,
 Ennek maga KEMÉNY ül vala felette.
 Hogy biztatóására siessen ANNÁNAK,
 S'tartóztassa kését fegyveres markának,
 Hirtelen indulást ada gyors lábának,
 De kezdett lépési mélyen fakadának.
 Majd éppen el merül a'rút ingoránban,
 Mellyet látván ANNA, lén gyors fel ugrásban,
 Siet KEMÉNY felé szapora fűtésben,
 El-hagyván naráncsát, melly vala markábán.
 Mond-b

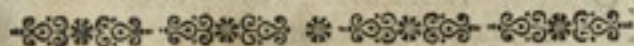
Mondgya, hogy ne félljen, mert majd ki vezeti,
Nyujtja a' job kezét, de el nem érheti,
Kefzkenője végét végtére be veti,
Onnét ki segitni az által fieti.

Mellynek segédével gyön-is a' part felé,
Végre hogy ki hágjon lábátfelemelé,
Azomban hirtelen csuszamodás lelé,
Hátra esik megént, s-dől ujjonnan belé.

Mellynek ijetsége fel-költvén álmábúl,
Alig hogy a' földre nem hulla ágyábúl,
Kivel nőha ezek múltak látásábúl,
De nem magyaráz jót hátra hulladásábúl.

Az ECHO adott vólt eléb reményfeget,
Ez az álom viszont fordita kétséget,
Mellynek példájábúl vél szomorú véget,
S' szaporit szívére az több több inséget.

Mind-az-által éppen nem fogy reményében,
ANNája válaíza csak jussón kezében,
Viszen úy élédést ez megént szívében,
Csendefiti habját zajdúlt elmejében,

HETEDIK RÉSZ.

MIkorezek után harmad nap virrada,
Jóllehet rút szélvéfz, nagy zápor támada:
De miólta KÉMÉNY rabságban akada,
Még illy kedves napot egy üdö sem ada.

Követe érkezett mondgyák az *Annának*,
 Régen várt válaszáat hozta irásának,
 Akarja azt adni *Keménynek* magának,
 Ha módgyát ejtheti szemben jutásának.
 Hervatt reményének ez kívánt harmattya,
 Mellynek csak hire-is nagy kedvét adhattya
 Hát ha szemben léfzen, s' levelét láthattya
 Annál kedvesb jokkal ő magát biztattya.
 Nem-is kéfik véle, mihelyt meg-értette,
 Hogy érkezett, mingyárt futtatott érette:
 Ne mulatna, hanem be menne kérette:
 Azomban ha győne gyakorta kérlette.
 A' szives várásban soha nincs hamarság,
 Kevés üdöcske-is sok napi mulatság,
 Alig vala abban fél óra halatság,
Keménynek csak az-islén nyughatatlanság.
 A' Követ *Boros Pál* fel jutt azonközben,
 Meg-adgya levelét véle lévén szemben,
 Mellyen *Kemény* szive noha van örömben,
 Mindazáltal többször telik szemé könyvben.
 Örül hogy Levelét vette kedvesének,
 Aihatatóságát érti hűségének,
 Ezer vigasztalált ad azzal szivének,
 Kedves meg-ujjulást fírad reményének.
 Vízont búfúl azért s' keseredik szive,
 Mert tudgya hog' *Anna* mennél igazb hive,
 Szívét annyival több kénnak rágja nyive,
 S' olly érette mint az csépettetett kive.

Mind--E

Mindazáltal sullyosb terheit gondgyának

El-úzi, s' reményet neveli dolgának,

Véven biztatását s'-levelét *Annának*.

Bizik felgyön napja szabadulásának,

A' melly erdőt látott minapi almában'

Annája sem marad annak árnyékában,

Maga sem fog lenni posvánnya sárában,

Hanem jut fényének kevánt világában.

Sokszor elől vészti, s'-olvassa irását,

Halgattya *Pálnak* is szobéli mondását,

Az igaz *Annára* mondgya sok áldását,

Irja Levelének azon közben mállát.

A' mellyben köszöni tekelletességét,

Melly nem csak a' nyárnak vészti kifejlését,

Fecske-ként kerülven a' tél keménységét,

De mint a' két údön meg-tartya hűségét.

Melly nem csak derültén a' vig szerencsének'

Hanem kódeben is haborúlt kedvének,

Ugy balnak tenyerén, mint a' job kezének,

Alhatatosságát mutattya szívének.

Őpenig egyebet a' fejér vénsegnél,

Orczát halványito sárga betegségnél,

Báratlág ném túdo komor szegénységnél,

Nem hozhat, s'-több ehez hasonlóségnél.

De ez az hű Ansát nem idegeníti,

Szorgalmatoiságát sőt inkább segíti,

Mert a' fogság mennél tovább keiseríti,

Tudgya annál jobban rontya s'-nem építi.

FELVINCZI SIGMONDAL azért egyet értvén,
 Szabadulásához szörgosan tekéntvén,
 Sziveskednek, egy az másikat segítvén,
 Az kedves Mátkáját, ez jó Urát feltvén.
 Volt ez belső s'-meg hitt szolgája KEMÉNYNEK,
 A' Lengyel Országba hogy veszni menének
 Hon hatta, s'rá bizta gondgyát mindenének
 Hivatalosan-is meg-felelt tisztének.
 Nevezetes ember dicfiretes sokban,
 Mind Ura hűségén, mind egyéb dolgokba
 Serénykedik most-is lehet mennél jobban,
 Hogy szabadúlhatna jó Ura gyorsabban.
 SIMON, és FERENCZ-is, KEMÉNY két Arvája,
 Lat s'fut, kinek nagy abban munkája,
 Mint orvosoltassék Attyok nyavalyája,
 Kit keservefen nyom a' rabság igája.
 Elméjeket erről soha el nem vetik,
 Buskodó *Annával* csak azt emlegetik,
 Nagy Suma sarczának szerit mint tehetik,
 Annak uttyát, modgyát s'ez közit kergetik.
 Sok munkájok után vadnak olly hiűzemben,
 Hogy lesznek *Keménnyel* nem sokára szembé,
 Biztattatik ezzel ő maga-is *Crimben*,
 Mellyen vajutt kedve kezd lenni job szinben.
 Olly korban jút azért végre állapottya,
 Hogy szabadulását oránként várhattya,
 A' mint hogy a' Tatár meg-is indittattya,
 S' Magyar Ország felé *Crimből* ki-hozattya.
 Azom-

Azomban a' mikor már útban valának,
 S' egynéhány mért földre ki felé jutának,
 Mig a' *Chám* meg-térne meg-állapodának,
 A' ki maga s' hada Erdélyben dúlának.
 Az revnél láttatott immár *Kemény* lenni,
 Vélte az eveczöt majd lehet le-tenni,
 Több ilyen habokon nem kell által menni,
 De történék megént ujjab gátlást venni.
 Mert a' mint hogy *Kemény* tellyes kegyességgel,
 Rabságában-is vólt foknak segitséggel,
 Gyámolitta őket minden tehetséggel,
 Kik közösök véle a' rabi inséggel.
 Sok ezer forintig vólt kezes ezekért,
 Barcsai Andrásért, és Kovács Gergelyért,
 Hasonlatos képpen a' Török Istvánért,
 Kik néki gonoszszaal fizettek a' jóért.
 Mert ezek nem nézvén sem adott hiteket,
 Sem szoros csomójú erős Leveleket,
 A' mellyel *Keménynek* kötötték fejeket,
 Egykor csak üressen talállják helyeket.
 El-fzőknek mind hárman hiteket ott hadgyák,
 Az őrző Tatárok mihelyt azt meg-tudgyák,
 A' *Keményt* mint kezeztérték megragadgyák,
 Vasban verik, s' ujjab insígekre adgyák.
 Rútúl vész fok várás által gyúlt reménye,
 Fojtván ezt nem-is várt veszély kelevénye,
 Csekélyen vólt immár ott léve őrvénye,
 A' mellyben merüle fel-hajnallott fénye.

Most fordúla vízfűz ámaz rüt posványban,
 A' mellyben hullott vólt minapi álmában,
 ANNA kezkenője melly vala markában,
 Ki csúfza kezéből, marada a' sárban.

A' joért illy gonoszt nem tudhatott várni,
 Hogy társai miatt így történyen járni,
 Szabadúlt lábára ujjab vasat zárni, (árni
 Mellyből gyüle gondgya megint nagy víz
 Ember ravaságát ki láttya szívében?

Melly lakik a' mellynek leg belső részében
 Mesterebb titkának el-fedezésében,
 Mint *Circe* a' testek el-tüntetésében.

Tudgyák azt a' szemek rendessen titkolni,
 Okosán tanúlta azt nyelv palástolni,
 Érti azt az homlok s'-orcza is másolni,
 Mint a' szű dictállya, nem úgy tolmácsolni.

Nem láttatik senki rosznak kúklóképpen,
 Mértekli beszédet s'-rendeli olly ízépen,
 Szinlett szereteti méznek teczik épen,
 Noha veszély forog a' ki rakott lépen.

Szája, szeme, nyelve, engedelem, s' hűség:
 Jól rendelr személye bőcsüllet s'-tisztesség:
 Maga kelletése szolgálat s'-nagy készfég:
 Minden külső dolga jót nyutó reménfég.

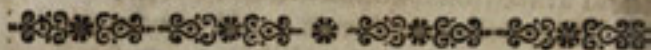
Be-fedett szívének de le vonván kérgét,
 Találni az alatt sok gonosznak férgét,
 Iritfég, gyűlölfég s'-boszízuságnak mérgét,
 All vermek, asáfok s' practikák bővfégét.

Ezek --

Ezeknek-is szája igirt hálá-adást,
Hogy meg nem tréfállyá tett arrúl fogadást,
Practikált azomban szívek el szakadást,
A' jót tett *Keménynek* ujjab rablág adást.
Mint a' melly Súlyomnak láb szíjját le fejtik,
Hogy tulajdon kényén járjon el eresztik,
Órúl: de örömet megint bük követik,
Ha ismét meg fogván a' kosárban vetik.
Keménynek is vasát a' szerint le vévén,
Annak nagy terhétül szabadossá lévén
Vidúlt vala szíve: de meg vízfza tévén,
Keseredik ujjab rabi czipót évén.
Már annál hoszszabnak láttatik insége,
Mennél közeléb volt annak kevánt vége,
Másfzor tette rabbá hibált reménsége,
Csalván Társainak nem várt hitlensége.
Szánnya magát ebben, de az *Annát* jobban,
Tudván szíve melly nagy félelemmel dobban,
Meg értvén hogy vasát fel verték újjobban,
S' mint annak előtte tartyák szorosabbban.
Melly mint *Haro* a' ki partyán a' Tengernek
Ohajtással várta jötét *Leándernek*,
Sok fogadást mivel *Neptunus* Istennek,
Hog' habok ne tilesák szokott úttját ennek.
Heted napon szokott vala hozzá jöni, (nőni,
Ha el-késétt, kezdett gondgya mingyárt
Keserves kénokban lángos szíve főni,
Egy múlt óracskais volt számos üdöni.

Ugy várván a' *Keményt* elvélte idejére,
 Hogy azzal el késett, nem jött várt helyére,
 Új genettség fakatt meg újjult sebére,
 Melly az elebbinél mérgeseb szívére.
 Nem csak heted napja, hanem sok heti múlt,
 Mig véle létének kívánt világa gyúl, (nyúl)
 Személyét köszöntvén kedves kezéhez
 Azomban bánattya bokrosodik s' újul.
 De azzal sem restül szokott ferénsége,
 Szorgalmazza téfzi tovább is hűsége,
 Nem is tágul addig munkája s' infége,
KEMÉNY rabságának mig nem lépzen vége.

NYOLTZADIK RÉSZ.

A' Mikor *Keménynek* dolga így változik,
 Erdély-is azomban füstöt vét s' lángozik ki,
Márfnak s' Vulcánusnak ott a' *Cham* áldozik ki,
 A' mellyen az haza óhajt s' siránkozik.
 Mint mikor *Phaeton* sétálni indúla,
 S' az nap lovaihoz tudatlanul nyúla,
 El-kapván a' lovak az egből le húla,
 Altala az egész föld rútul meg-gyúla.
 Égtek a' bevetett mezők termésekkel,
 Égtek a' termő fák edgyütt gyümölcsökkel,
 A' szép szőlő hegyek égtek a' kertekkel,
 Egett erdő, mező, hegy, völgy nagy tűzekkel.
 Egett

Egett Szűz *Helicon*, ézarvas *Parnassussal*
 Egett tűzes *Ætna*, hideg *Caucássussal*,
 Egett vizes *Ida*, magos *Olympussal*,
 Egett szent *Cithéron*, árnyékos *Pindussal*.
 Egett minden Ország, égett Szerecsenség,
 A' kiknek személye volt éléb sejtéség,
 Akkor perfelte - el a' sűtő melegség,
 Az olta olly fűstös már ez a' Nemzetség.
 Olly most állapottya az égő Erdélynek,
 A' kit gyújt űszőge a' Tatár kezének,
 Az egeket veri lángja nagy tűzének,
 S'csak hamvalátzik már fők lakó helyének.
 Eg Falu, ég Város, ég Templom, Kastély, s' Vár,
 Eg minden Takarmány, Semive-is let már,
 Eg az, valaholott a' Tatár tűze jár,
 Egyenlő forsban van, éri egyenlő kár.
 Van az egész Haza szörnyű remülésben,
 Sem öreg, sem kisdéd nincsen kimellésben,
 Afzszony férfi forog egyenlő vesztélyben,
 Kit porázra fűznek, kit kevernek vérben.
 A' föld mellett bölcsen festett feketével
 A' tudós természet, szép mesterségével,
 Most édes Nemzetünk nag' veszedelmével,
 Pirosban öltözött ki-ontot verével.
 Tavasz munkája-is a' mezei zöltség, (ség,
 Az előtt a' szemnek melly volt gyönyörű-
 Most a' rá nézőknek iszanyú szörnyűség,
 A' fők el-esett test, mert rajta sűrűség.
 Hullatta

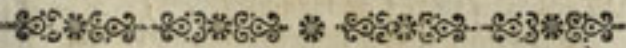
Hullatta ezeket a' Tatár szablyája,
 A' kiknek vérével meg-hizván poszája,
 Mint bogy elég volt már fel szedett praedája
 Viszszá fordittatik végre lova szája.
 Meg-tér hazájában ragadományával,
 Porázára fűzött rabok sok számával,
 S' azzal tőlerkedő maga nagy hasznával,
 Fel-perfelt Erdélynek rút pusztlásával.
 Az hol *Keménynek* is léve nem kis kára,
 Sok ő Jósági-is mert költek praedára,
 A' rabló Tatárnak tűzére s' vasára,
 Nehezen telik ki már válcsága ára.
 Nem-is keves terhel toldgya ez inségét,
 Halván uj veszélyben lenni Nemzetségét,
 Púztulni a' mellett maga örökségét,
 A' mellyből remélte fejének mentségét.
 Annál inkább csügged ezzel reményében,
 Hogy örökös léfzen a' Tatár kezében,
 Nincs-is más biztató szikra a' szívében,
 Bizik egyedül csak ANNA hűségében.
 Noha ennyi külömb sorfal forgattatik,
 Továb, tovább nehézben inségben tartatik,
 Mindazáltal benne az el nem alhatik,
 A' melly remény tüze *Annától* gyujtatik.
 Ezt tartya s'-reméli olly *Ariadónak*,
 Ki igaz szánója nyomorúságának,
 Fel keresi kulcsát *Labyrintusának*,
 Melly által ajtaja nyillyon rabságának.

Az *Minotaurusnak* ez menti szájából,
 Ugy mint a' Tatárnak kenozó markából,
 Ha nem szabadúlhat tulajdon javából,
 Ez segíti arra maga fajattyából.
 Nem-is múlt semmi el ennek nagy hűségén,
 Valami álható tellyes tehetségén,
 Sem más fáratságán, sem pedig kölcségén,
 Csak könnyebbithetne kedvese inségén.
 A' mint irt volt erről bőven Levelében,
 Ha kell-is maradni egy közkontósében,
 Készeb indítani vásárt mindenében,
 Hogy sem ötet hadni a' Tatár kezében.
 Azomban az Tatár gazdag prädájában,
 Fualkodott szível s' kérkedő pompában,
 Vér szopó hadával jutván hazájában,
 Keves üdö halad meg-nyugovásában.
 Hog' a' prädaló CHÁM, mondgyá inkább Kánya,
 Ki sok falut s' várost eh gyomrában hánya:
 De az olyan lévén, mint égő méz bánya,
 Ujjab martalekját immár-is kívánja.
 Ki veti kerőjet Erdélyi étkének,
 Mint hogy hamar emésztt melege belének,
 Ujéhsége támad telhetlenségének,
 Ez vér szopó madár gyomra üregének.
 Mond: kell eszt tölteni a' KEMÉNY farczával:
 Azért legyen készen annak sommájával,
 Száz ezer Tallérok meg-ígért számával,
 Ha tovább nem akar csörgeni vasával.
 Nem-is

Nem-is hadgya könnyen hanem erőlteti,
 Ráéhezett gyomrát míg meg nem töltheti
 Mondván: ha meg-adgya úgy elereszteti
 Ha nem: úgy erősebb fogságban vetteti.
 Teczik a' szabadság de szűkült az érték,
 Kop áron maradott, a' gyapját le nyérték,
 Sok keserves károk minden felől érték,
 Nem telhetik túle ennyi ezres mérték.
 A' mióta szenved nehéz rablágában,
 Az ólta égetvén s'-rabolván honnyában,
 Ha meg igérte is ép állapotjában,
 Már meg nem adhattya puszta mivóltában.
 Ezzel menti magát *Kemény* s' több illyekkel,
 De a' kő szívű *Chám*. nem gondol ezekre
 Kényszeríti gyakor fenyegetésekkel,
 Akar honnét légyen, lenni annak meg ké
 Nehéz ennek birni kősziklás szívével,
 A' ki *Marpésusnak* keményült érczével,
 Erőss *Boreásnak* hidegült derével,
 Ravaszult az csaló *Syren* erkölcsével.
 Mindazáltal ez is győzeték végtére,
 A' törekedőknek gyakor kérelmére,
 Noha tett czellátúl nem méne megszűrére,
 De ez is *Keménynek* lén könnyebbségére.
 El hadgya az húszat, nyólczvan ezerre lép,
 A' ki tovább vigye nincs könnyörgés olly széppé
Kemény is, mint hogy únt nála a' Tatar pépq
 Meg igéri, noha nehezen útó csép.

Ha ANNA kész erre mindenét veszteni,
 Ő sem akar azért semmit ki melleni,
 Csak magát a' *Chámtúl* lehessen menteni,
 Kedves *Annájával* örömet tölteni.
 Azért mind *Annának* szép segítségéből,
 Mind arra kelendő maga értékéből,
 Szabadulására vett reménységéből,
 Megalkuszik, s' bizik ki kéltségéből.
 Nyolczvan ezer ugyan kit igir a' *Chámnak*,
 De múllyá summáját a' száz ezer számnak,
 Azzal edgyütt kit ad más sok fő Tatárnak,
 Szabadulásában kik ezközüljárnak.
 Végre mikor ezek így végben mennének,
 A' Sarez állapottyán már meg egyezének,
 Elegendő kezest *Keménytúl* kerének,
 Az ígért ezerek mig le tétetnének.

KILENCZEDIK RÉSZ.

AZ aranynak a' tűz, terh a, pálma ágnak,
 Űtés a' tűz kőben titkonlakó lángnak,
 Hab a' tengereket járó bátorságnak,
 A' szűkség próbája, igaz barátság.
 Igen ritka madár az igaz barátság,
 Mellyet el ne úzzón a' boldogtalánság,
 Ennek nem utólsó próbája a' rablás,
 Megválasztja kőve ki szín, ki valótság.

Meg-fzorúlt *KEménynek* kívanná szűksége,
 Ha mely barátságnak volna olly hűsége,
 Mellytől fel-vétetnék Sarcza kezeffége,
 S' az által lehetne rabságának vége.

Ne tartana bár az ollyan csalardságtól,
 A' melly miveltetett *Barcsai Andrásfiú*
 Közöstársainak álhatlanságtól,
 Mert az igaz hátra nem ugrik szavától.

Tekélletes *KEmény* nincs görbe szavában,
 Egyenes beszéde s' igaz mondásában,
 Nem csalatik senki ugy fogadásában,
 Mint ő, amazoknak hitet adásában.

Mihne Vajda vala őfmeretségében,
 Ki-parancsolt akkor Havas al földében,
 Volt igaz basátság s' kegyefleg szivében,
 Ez szaná meg azért illy nagy szűkségében.

A' Tatárnak kezes ez léve érette,
 Más-képpen-is dolgát sokban segitette,
 Azért vasát a' *Chám* rola le-vétette,
 Továbbtartóztatváu nem-is késeltette.

Hanem késérőket melléje rendelven,
 Azok lovas száma más-fél százra telvén,
 A' *Chám Hafszenadarja* azokat viselvén,
 Meg-indittya *KEményt* vele útra kelvén.
 Sok Rab van *KEmény*el kikkel edgyütt megyén,
 Olly szandékkal viszi, hogy velek jól tegyen,
 Meg-szabadulások azoknak is legyen,
 Kit kezeffegére, kit másként ki-vegyen.

Mint

Mint hogy a' Vajdának van kezességében,
 Mennek azért véle Havas al-földében,
 Erősül reménye *Keménynek* szívében,
 Bizván hogy már nem húll vízfőz a veszélyé.
 De a' nyavalyáknak bokros az örvénye, (ben.
 Ha egy fel-fzabadit, veszt más tekervénye,
 Semlyékes úttyának ritka olly ösvénye,
 Kin nincsen á' lábnak ujjab eseménye.
 Nem kéklik a' veszély serény a' jövőfre,
 Kőszvényes a' lába s' rest az elmenésre,
 Vészi jövő úttyát szapora lépésre,
 El-menvén lel okot fok-féle késésre.
Kemény inához-is gyorsan ragaszkodék,
 De tavozásában van késő haladék,
 Már tengere mélylén által verekedék,
 Lesia' partnál-is veszélyes akadék.
 Mert lako helyében jutván a' Vajdának,
 Bátorságos helyen vélik hogy volnának,
 Azomban a' kirúl nem-is gondolának,
 Ujjab praktikához ellenek fogának.
 Ok nélkül-is okot talál az hamiság,
 Azt végezi azért rolok a' Tatárság,
 Hogy vízfőz vitellék megént a' Magyarság,
 Sanyargassa őket az előbbi rabság.
 De viselven *Kemény* erzékenfüleket,
 Száz szemű *Argusnál* vigyázob szemeket,
 Fégyelme meg-tudgya igyekezeteket,
 Nagy cselekedete előzi ezeket.

Mond: Uj veszély forog táriaim körülünk,
 Szabad világunknak hijában örülünk,
 Fel-jött hajnalocskánk el-halad előlünk.
 Borúl ránk helyette elébbi eyfelünk.
 Hog' ha nem vigyázunk szemeffen magunkra,
 Azt végezték újab nyomoruságunkra,
 Hog' viszfáz vigyenek megént rabfágunkra,
 A' le vetett igát adgyák a' nyakunkra.
 Azok kezét velem edgyütt ismeritek,
 Ujjab kénokra fog ha el nem veritek,
 Egy el tőkélletfég kell itt, ha meritek,
 Talám szabadságtok az által nyeritek.
 Kétes tetovazás, s' bujkáló félélem,
 Nem segít ezekben sem síró kérelem,
 A' vak merősege ott a' győzedelem,
 Az holott környül vett már a' veszedelem.
 Nincs erőssébb erő mint kit ad a' szűkség, (ség)
 Ki csúszott markunkból mindē más remén--
 Ha magunk nē léfzünk magunknak segitfég,
 Reánk omol megént amaz nehéz infég.
 Hogy sem velünk kezdgyék ujab vásárokat,
 Viszfáz kergessének megént mint barmokat
 Vessenek fejünkre nehezebb sarczokar, (kat.)
 S' oda veszfzünk, meg nem adhatván azo--
 Job egy eltekellést bátor szível vennünk,
 A' veszedelemmel szemtől szembe lennünk,
 Avag' azt meg győzvén rajta által menünk,
 Szép emlékezetet vagy más képpenteñünk.
 Ha a

Ha ugyā vesznünk kell, veszfzünk jó hír s' nével,
 Emlékezetünknek örökös éltevel,
 De csak fogjuk szivünk meg-edgyezésevel,
 Meg láttyátok, dolguuk lesz kellő végével.
 Ha szaporábbak is nálunknal számokból,
 Tétovázó szivet ne vegyünk azokból,
 Eltekelletsegünk ereje nagyobbúl,
 Ők pedig remülnek a' nem várt dologból.
 Az hirtelen csapás ha véletlen borit,
 A' nagy szivekben is elveszést szaporit,
 Nagyoberőt is győzs'-félelemre szorit.
 Apró pulya, öreg Oriást tántorit.
 Nem tudnak ők erről gondolkodni s' vélni,
 Annyival-is inkább rá vigyázni s' félni,
 Le-rakták a' fegyvert, ugy keztek henyélni,
 Mi veszedelmünkre egy-mással beszélni.
 Egy egy jó dorongot azért keszicsetek,
 Azzal fegyverkezvén engem kövessetek,
 Adandó jelemre jól fégyelmezzetek,
 Ha fog kívántatni férfiak legyetek.
 Készen vólt már akkor fustéllya *Keménynek*,
 A' mikor ajaki illy szókra kelének,
 Zendült tarsái-is nem sokat késének,
 Hanem vele edgyütt fel-fegyverkeszének.
 Azért ki-ki fogja készített tölgy szálát,
 Indúl velek *Kemény* mozgattya az állát,
 Az bajuszszát törli, vonittya szakállát,
 Keszíti karjait s'-erősíti vállát.

Hercules lehetett illy buzogánnyával,

A' mikor *Cacusnak* buzdúlt lopásával,

Sietett ellene forró haragjával,

A' minémű *Kemény*, fel vett dorongjával.

A' több Rabok gyalog, maga lovon mégyen,

Inti most is ki ki tellyes szivel légyen,

Ha szűkség úgy hozza emberleget tégyen,

Hogy azzal magának szabadulást végyen.

A' ló is serényen lát iramlásához,

Ad a' gyalogság is gyors lépést inához,

Kik a' Tatároknak jutván szállásához,

Bé lépnek azoknak parancsolójához.

Mérgeztvén szívét boszszuságos oka,

Haragos *Keménynek* tekereg a' nyaka,

Lángban áll orcája, izzad az homloka,

Illyen szókra fakad azomban ajaka.

Tehat uyab veszélyt forraltok ellenünk?

Ugyan vízfűz kellé a' rablásra mennünk?

Avagy nem leheté itt már arról tennünk:

Boszfűz adaftókért, boszszúsággal lennünk?

Fel emelte vala nehéz terhű fáját,

Kin az ijett Tatárapasztá poszát,

Elejté (:dohányos vala:) a' pipáját,

Fel ugrik, s' mentseghhez készíti a' száját.

Minden jó vegzésre ajánlya készségét,

Igéri dolganak kívánatos végét,

Csendeliscse *Kemény* csak hirtelenséget,

Adgyő helyt szavának s' értse meg mentsegettét.

Bennese

Benne is az első indulatnak heve,
 Búzgóforrójával lágy meleggé leve,
 Enyhődik mérge is, kit hirtelen veve,
 Győzött haragjában mértekelést teve.
 Gondolván szandékát, hogy ha meg miveli,
 Mitnt hogy kezeslegét a' Vajda viseli,
 Azt, miatta sok kár, s'-más galiba leli,
 Torkára gyúlt mérgét azért aláb nyeli.
 Leeresztik azért ők is dorongokat,
 Ugy a' Tatórok is fel vőtt szandékokot,
 Jó alkúra vészik egymással dolgokat,
 A' nagy szívű *Kemény* adván erre okot.
 ANNA és FELVINCZI gondviselésével,
 A' Fiainak is sérénykedésével,
 Fáradságos, gondos törekedésével,
 El kézfűlt volt sarcza már nagyobb részével.
 Mellyel a' Vajdánál óhajtvá váratott,
 Hová fogságából mikoron hozatott,
 Mihelyt rezzenések le csillapittatott,
 Negyven ezer Taller mingyárt meg adatott,
 Az hátra lévő részt a' mig letehette,
 Ujjonnan a' Vajda len kezes érette,
 Mellynek baratsága sokban segitette,
 Hogy szabadúlt egynek, c'nek kőszönhetette.
 Ki hozott magával a' melly izám rabokat,
 Azoknak is maga fizette sarczokat,
 Kornisért ött ezer kettős aranyakat,
 Adott, másokért is nem kevés százokat.

Kik köszül fok a' jót gonoszfizal fizette,
 Hala-adás helyett boszszúval illetet
 Ugyan-is az világ már erkölcsül vette,
 Ha kitúl jót véfzen, gonoszt ad érette.
 Az hire magánal jut eléb *Annához,*
 Mivel fok bús gondot vett vólt az magá-
 hoz,
 Mint a' mikor a' nap ér virradásához,
 Elötte az homály kezd el-özléséhez,
 Ugy azok özlani szaporán kezdének,
 Mihelyt jövésérül bizonyost értének,
 A' régen várt orák majd majd fel-tegzének
 Hajnalló egei már-is fejezlének.
 Fel-jött *Phosphorusa* s'-a' szépen fénlik már,
 Erkeztén hajnala napja sem meszfe jár,
 Az mellyet örömmel s' tapsoló szível vár,
 Ideje-is telét hogy válcsa egyfzer nyár.
 Alig tér vigsga szívének öblében,
 Mint az úyúlt mező tavasz melegében,
 Olly éledést véfzen vidúlt személyében,
 Melly az hideg búknak hervatt vólt deré-
 ben.
 El-fzakadván lánczok kezdett örömeknek,
 Kit a' gyűrű váltás ígért vólt szíveknek,
 Örülnek hogy azok már öfzve köttetnek,
 Helyekben fok bú s'-gond gyúlt vólt, az
 mellyeknek.

De men-

Demennek már azok, mégyen az árvaság,
 Mégyen a' siralom, gond gyámoltalanság,
 Kétség, maga-únas bánat szomorúság,
 Ohajtás, panaszlás, kedvetlenség, mordság.
 Szállonak helyében vig élet, kedvesség,
 Öröm, nyajjas beszéd, óltalom segítség,
 Vidámság, mosolygás, jó kedv, jó reménység
 Nyugodaló, vigság, sok más gyönyörűség.
 Húllattya orczája ófzi fárgaságát,
 Tavaszí rosáknak veszi fel-virágát,
 Hadgya ajaka-is vialsz halványságát,
 Ragasztja helyében Cláris pirosságát.
 Nem áll yák már Könyvek meg-törült szemeit,
 Indulsi gemantnak látnád ott köveit,
 Kedves ragyogzással jádogni fénycit,
 Mosolygások lakják a' sirás helyeit.
 Panaszszábúl nyelvét vig szókra emeli,
 Eléb csüggő nyakát magossan viseli,
 Járása sem lassú, hanem sérény s' deli,
 Vajutt személyet is hizott posa teli.
 Nem sir, nem kesereg most *Alcionével*,
 A' kedves *Ceixnek* tengerben vesztével,
 Hanem vigan remél, hú *Penelopével*,
 Hogy majd kezefoghat várt *Ulissesével*.
 A' melly által költ már a' nehéz réveken,
 Azoknak tengerén lévő veszélyeken,
 Hogy már el-fakadgyon nem fél több helyen.
 Amaz álmabéli lékes Semlyékeken. (ken.

Föl-szabadúl ő-is szíve fogságából,
 Arvaság tömlőcze nyomorúságából,
 Erefzt az Istenhez sok áldást szájából,
 Hogy ki vezette már ezek bal sorsából.
 Minden más habjai szüntek elméjének,
 Az egy várás hogy ad még gondot szívének,
 Keves orácska-is tetczik sok údónek,
 Egy két nap holnapnak, s'holnap elztend.
 De közelit *Kemény* már *Hadad Várához*, (ne
 Majd jút a' Várás-is ohajtott czellyához,
 A' mellyről újab hír érkezőn *Annához*,
 Vészen annál bőveb vigságot magához.
 Nem élt tanácsával régén tükörének,
 De mostan oktatást az ad személyének,
 A' rendeli csinnyát öltöző kezének,
 Kevánván tetczeni jövő kedvesének.
 Kit noha el-rongyolt más-képpen a' rabságnak,
 S' annak kenyerefiaz kén s' nyomorúságnak,
 De a' szűvebéli hú álhatatóság,
 Mint annak előtte mostan-is olly nagyságnak,
 Mostoha sorsából a' bal szerencsénrk,
 Nem tudván egyebet hozni édesfőnek,
 Igaz szeretetit hozta meg-szívének,
 Kit semmi veszélyek el nem vihetének,
 Talál *Annában*-is hasonló hűséget,
 Melly a' szerencsével nem tart szövétséget,
 S' annak forgásával járó tündérséget,
 De állando-képpen tőr minden inséget.

Nem vált-el *Keménytől* ez a' rabságban-is,
Nem csak a' jó időn, de az homályban-is.
Egyenlőséggel volt jobb sorsban s' bal-
ban-is,
Nem ősmért változást erősz probákban-is,
Meg-láttya azomban *Keményt* ablakárúl,
Szapora lépéssel le-jön gradicsárúl,
Kévánt személyének eleiben járúl,
Kezét fogván illy szók kelnek ajakárúl.
Meg-jutál valaha hoszszú várásomra,
Meg-jutál *Keményem* vigasztalásomra,
Most virrad kedves fény bé-borúlt na-
pomra,
Most támad úy élet meg-hólt világomra.
Láthatom már régen kívánt személyedet,
Halhatom óhajtott kedves beszédedet,
Az mióta értem érkező hiredet,
Mint lelkem angyalát, úgy várlak tégedet.
Számláltam az údót, s' minden pontyát annak,
Óhajtott óráim immár jelen vannak,
A' mellyek tégedet ennékem meg-adnak,
Azzal mindē gondok s' bánatok el-hadnak.
Vala beteg szívem nem kőnyű sebekben,
Rettegett elmém-is ezer félelmekben,
Tudván forgott élted mélyly veszedelmek-
ben,
Aldott az Ur, a' ki meg-tartott ezekben.

De öröm már a' bú, a' kén-is egésség,
 Vigasság a' bánat, nap-fény a' sötétség,
 Ki azokban táplált bé-tölt a' reményesség,
 Azok említése lesz már gyönyörűség.
 Mennyünk-bé: meg-indul véle azon közben
 A' szállásra vivén beszélnék bővebben,
 Mint két árva madár jutván egy fészekbe:
 Őrülnek egy-másnak egyenlő örömben.
 Beszélgeti KEMÉNY rabsága inségét,
 ANNA azon valo nagy keserűségét,
 Edgyik a' másiknak köszöni hűségét,
 Vigadnak dolgoknak érvén kívánt végét.
 Lesz már tellyessége félben múlt kedveknek.
 Noha súllya után sok féle terheknek,
 De mennél nehezebb volt uttya ezeknek,
 Annál örvendetesb leszzen ez sziveknek.
 Amaz kívánt Zalog jut KEMÉNY kezéhez,
 Mellynek színével nyúlt dolga kezdésé-
 hez,
 Be-iktatván magát már mint örökéhez,
 Saját jussa leszzen ennek mindenéhez.
 Gátolta volt uttyát sok veszély ezeknek :
 A' böcsös jók végben könnyen nem mar-
 hetnek,
 Sértő tövissek közt a' rosák fzedetnek,
 Az mellyek az után kedven viseltetnek.

elejtik ezek-is nyomoruságokat,
Mint a' parthoz jutó az hányo habokat,
Hogy segedelméből meg győzték azokat,
Télsznek az Istennek hala-adásfokot.

éjzül az HYMENNEK azomban óltára,
Mellynek áldozattya halatt vólt sokára,
De nem muliktováb, rendeltetik máta,
A' kit KEMÉNY - János ohajtással vára.

zzel hofzfú pompát azért nem csinálnak,
Jelen vagyon a' Pap ök-is elől álnak,
Fel-vett hitek után vig lakásra válnak,
A' melly nap érkezett, azon nap elhálnak.

HARMADIK KÖNYV.

ELSŐ RÉSZ.

MAr a' Sz. Irásként öltözvén egy testben:
El-válthatatlanok valának éltekbenn,
A' kit óhajtottak reménlő szivekbenn:
Vigságos napokat élven mindenebben.

Ugyan-is a' mihez jutni nehezebben,
Élhetni jóval gyönyörűségesben,
A' mit munka nélkül kaphatni bővebben,
Fallya az ajak-is fokkal izetlenben.

Az hives szellőket izzasztó melégség,
Italt a' szomjúság, a' nözet hidegség,
Nyugálmát a' munka, az napot fetétség,
Tészi kedvesékke, az ételt az éhség,

A' várás az ize úgy a' szeretnek,
A' mellynek virágitóvis közt szedetnek,
A' kímélet kezek ott részt nem vehetnek,
Mert az lstenek-is munkára fizetnek.

Lén az is végben fok fáradozással,
 Egy másért vajudó fok szű szakadással,
 S' az remélet partúl fok elmaradással,
 A' mig ők is őszve kelének egy mással.
 De már egyé lévén, edgyütt örvendeznek,
 A' múlt fáratságrúl kedven emlékeznek,
 Ha örömök közzé mi gondok érkeznek,
 Azok füllýában is egy terhet éreznek.
 Nem volt a' JULIA híveb POMPÉJUSHOZ,
 Nem ARTEMISIA, az MAUSOLEUSHOZ,
 Sem a' SULPICIA, kedves LENTULUSHOZ,
 Sem pedig ALCESTE ifjú ADMÉTUSHOZ.
 ORNELIA GRACHUST jobban nem szerette,
 Hívebben ALGIA Férjét nem követte,
 Mint szívébő ANNA, KEMÉNYT helyhezette,
 S' azt ez-is hasonló szível kedvellette.
 Mint az hajas SÁMSOM álnok DALILÁTÚL,
 Vagy az arany gyapjas JÁZON MEDEÁTÚL,
 Es a' DEIPHŒBUS végre HELENÁTÚL,
 Maga HERCULES-is az DEJANIRÁTÚL.
 Emi fortélyts' boszszút KEMÉNY nem szenvedett,
 ANNA-is miatta meg nem keseredett,
 Igazszeretetek egyaránt gerjedett,
 Kedves hírek s'-nevek, a' mellyel terjedett
 Ig napjai folynak vala világoknak,
 Mellybűl vártak fok jótovábbis magoknak,
 Azomban (ez sorsa a' múltó dolgoknak)
 Lén keserves vége véletlen azoknak.

Tündérségébülé csak a' szerencsének,
 Jobbról balra hamar térő kerekének,
 Vagy az örök Isten bölcs rendelkezésének,
 Vegzésébülefett, hogy ezek így lennek.
 Az hold húzón hatszor alig újulhatott,
 S'-el oázott személye meg-fzarvasúlhatott
 Hogy fénlő napokra rút fergeteg hatott,
 Melly mindē örömet megént fel-forgatott.
 Nyugalmas sziveknek kedv legelő kényét,
 Sok jóvendő Jokkal biztató reményét,
 Mint zápor a' kertek gyenge veteményét,
 Prædálá ujab bú s'-fététeté fényét.
 El-enyészik napja a' vig pároságnak,
 Támad éczakája bús magányoságnak,
 Eri gyászfa ANNÁT ujab árvaságnak,
 Mert KEMÉNY, VÁLÉR mond hamare z világg
 nak,
 De tovább szólly erről Musám kezgy most márt
 hoz,
 A' párnás HYMENTÚL, meny sisákos MÁRSHOZ
 Had-el a' palotát fogj a' kinjáráshoz,
 S'-nyúlly KEMÉNNYEL edgyütt az hadako-
 záshoz.
 Mond-el hazájával mint kévánt jól tenni,
 Annak óltalmára melly sziveffen menni,
 Fegyver fogásának miért kelle lenni,
 S'-abban mint történek végre halált venni
 A' mi

A' míg KEMÉNY János a' rabi inségben,
Vasban csörgött, s' vívelt fok nyavalyát CRIM-
Addig házája-is forgott fok veszélyben, (BEN,
Három Fejedelmet tisztelvén Erdélyben.
Engedelmé nélkül mint hogy a' Töröknek,
Rákoczi ellenek ment a' Lengyeleknek,
Meg-parancsoltatik az Erdélyieknek,
Hogy tovább ne tarcsák ezt Fejedelmeknek.
Választatik azért Rédei helyette:

De azta' Rákoczi foká nem szenvette,
A'nak uttyát, módgyát mind addig kergette,
Le-vout méltóságát, hogy megént fel-vette.
A' midőn játékján Márs oltáblájának,
A' Törökkel gyakor probái vólnának,
Vakja kezd fordúl ni végre koczkájának,
S'-kára következni kezdett játékának.
Óllehet a' nagy szű ezt könnyen nem hatta,
Fel-szedett koczkáit valamig hányhatta,
De a' Török erőt végre nem álhatta,
Vesztett játékával magát-is fogyatta.
Fogván szíve a' szép dicsőlleg lángjával,
Heftorként kűszkődni nem szűnt bajnokával,
Sokkal is szemben ment kevés szám hadával,
Melly végre éltenek fordúla kárával.
Meg-felté a' földet ki-ontot vérével,
A' Gyalui mezőn sebesült testével,
Az hol fok pogányt olt tulajdon kezével,
Maga-is el-fogyván akkor vett sebével.

Barcsainak (kit még *Rákoczi* életében,
 Választott a' Török s'-tett vala helyében
 A' Fejedelemség jut éppen kezében,
 A' bir az Országgál, s' parancsol Erdélyben
 Az hires, Váradnak már szép erősege,
 Edes Nemzetünknek régi öröksége
 Török kéznél vala, s'-vidéke meg-ége,
 Sok szép szabadságnak lén rabságos vége,
 Fejerlett a' mező már fok tetemekkel,
 Mint a' gazdag tarló rakott kerefsztekkel,
 Hizván fok vad, s' madár, el-esett testekkel,
 Kóverült a' föld-is ki folyott vérekkel,
 A' vizek Kristali káptélyossá lettek,
 Kik tüköri fénnel az előtt fénlettek,
 Mert fok vérrelárattfolyáfokot vettek,
 S' azok zavarival rútul egyvelettek.
 Rút pusztája vala fok lakó helyeknek,
 Csak úszóge s' hamva lévén már ezeknek,
 Fel-vévén fuvalni kiket a' szeleknek,
 Majd el-fogták fényét a' tiszta egeknek.
 Látnád ott-is képét *Troja* veszésének,
 Görögöktől le-vert *Phrygesek* testének,
 Hallanád fok jaját azok keservének,
 A' kik az ellenség praedái lévének.
 Látnád fok épület rút el-púztultságát,
 Nemes és paraszt rend fel-perfelt Joszággát,
 Minden féle Nemnek keserves rabságát,
 Mezőket hizlaló holt testek sokságát.

Magy sullyát a' mellett az adó terhének,
A' mellyet Erdélyre képtelen vetének,
Mint hogy fők helyei praedára kelének,
Keserves iga ez, meg-maratt részének.
nem keresztyén Anya tején neveltetett,
Hanem *Caucásusi* Tigristúl született,
Mellyéből szü helyett Kemény ércz tétetett,
A' ki sírás nélkül ezekre nézhetett.
ly siralmas igyét édes Nemzetének,
Látván *Kemény*, esék nehezen szivének,
Nem szánná fogyását (mondgya) életének,
Csak azzal használna annak fők sebének.
csak tudná az igtát nyakából kivetni,
Kévánt állapotra az által vezetni,
Kész volna érette mindent el-követni,
Tűzön, vason, vizen, hasznára lletni.
Magyob szerencsáját annál nem-is vélne,
Sőt boldogbnak magát akkoron itélne,
Ha szép szabadságban Hazáját szemlélne,
Mellyért minden javát s'vérét sem kimélné.
ldozatnak tártná sőt azt ki-önteni,
Edes honnya földet azzal meg-hinteni,
Csak halalos sebet tudná segéteni,
S' az dühött ellenség markátúl menteni.
zon nehéz ügyét a' romlott Hazának,
Kik nehezen érzék, mások-is valának,
S' azt mint segíthetnek izorgalmáskodának,
Keresvén ezközét orvoslásának.

Mert a' ki Kormányát most tartya kezében,
 Tudgyák álhatatlan ingó elméjében,
 Nem tud jól evezni a' habos szélvészben,
 Meriti hajóját mind több több veszélyben.
 A' kellő réh felé nem tudgya tartani,
 A' több evező-is balra kezd rántani,
 A' melly a' hajónak meg-is fog ártani,
 A' benne valokot el-kezdi rontani,
 Arra alkalmasb eszköz nem remélnek,
 Hanem mind csak *Kemény* Janostúl beszélnék
 Az álhat ellene (mondgyák) a' veszélynek
 Kinek özönétúl Országostúl félnek.
 Könyörögnek azért szánnya meg Hazáját,
Barcsai kezéből vegye ki kormányát,
 Mint hogy a' bal felé evezzi hajóját.
 Fordicsa job útra annak vitorláját.
 Azért ezektúl-is *Kemény* vífeltetvén,
 S' az haza szerelme veséjét égetvén,
Barcsai is nem kis boszszúval illetvén,
 Forr ez-is szívében, el nem felejtethvén.
 A' mikor a' szívet boszszuság sebhethi,
 Annak sebet könnyen el nem felejtethi,
 Meg-boszszulásának modgyát ha lelheti,
 Tetézett mértékkel ha lehet fizeti.
 Kezdi ehez képest fontolni magában
 Mit tégyen elméje ezeknek dolgában:
 Mint hogy sok akadált lát annak útában,
 Sajnálná ha az ág szakadna markában.
 Tudgya

Tudgya menyí veszély közzé keveredik,
Erdélynek dolgában hogy ha egyveledik,
A' kiknek árjain mig ált verekedik,
El-borító habja félő nevelkedik.

Tudgya meg-kell mérni elméje fontyával
Eléb, mint mozdúllyon kezdendő dolgával,
Mit fedezhet s'-ér bé-fel vett paisával,
S'a' szerént migvághat ki vont szablyájával.

Tudgya csak a' szokott győzôdelmes lenni,
A' ki vállaira olly dolgot kezd venni,
Mellynek dicfirttel lehet végben menni,
A' mi lehetetlen félre kell azt tenni.

Mert a' ki ollyhoz nyúl idétlen elmével,
A' kinek nem birhat végre erejével,
El-izokott nyomatni a' dolog terhével,
Lész kezdett munkája bôcstelen végével.

A' melly kardot ki von s' fog egy szér kezében,
Ha azt meg nem felfi ellenség vérében,
Gyalázattal mégyen vízfzá hûvelyében,
S' rosdát vészén azzal elébbi fényében.

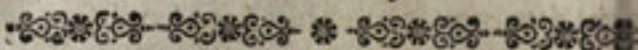
A' pedig nem elég hogy csak fegyvert ráncson,
Csak fenyegetôdzék más képpé ne bántson,
Hanem ha el-kezdi továb-is úgy hánctson,
Hogy a' bôcsûlleten kudarczot ne válctson.

Élvelybûl a' kardnak könnyû ki-jövése,
De mint a' kezdônek tartaná tetzése.
Nem lehet mindenkor úgy vízfzá menése,
Mert van szandékának sok ellenvetése.

Sok kell a' nagy dolgok jól el-kezdéséhez,
 Eleitül gyakran kell nézni végéhez,
 Mert azt vízfá vonni nehéz idegéhez,
 Melly nyilatt lött egyfzer aránzott helyéhez
 A' ki mihez akar rendesen kezdeni,
 Okát, modgyát, rendit, meg kell tekinteni
 Ezközét, idejét, helyet-is érteni,
 S' a' kimenetelét leg-inkább féltetni.
 Az elmés régiség *Jupiter* fejének
 Tartotta *Bellónát* azért szűlöttének,
 Hogy nem dagállýábúl akár ki szivének,
 De az okosfótul, az hadak lennének.
 Itt penig nem csak vas, de arany is szűkség,
 Mert az hadak lelke a' pénzbeli költség,
 A' nélkül a' Népben meg-húll a' reménség
 Hol nincs penig remény, nints ottá vitézség
 Mind ezek közt azt is bölcsen meg-gondolgy
 Hogy a' Török erő utát meg-gátolgya,
 Félő, mint *Rákoczi*, hogy fel-is gázolgya,
 Ha annak kedvéhez magát nem csátolgya
 Ebben nem-is igit más módot magának,
 Hogy tudgyó szolgálni a' romlott hazának
 Melly nyög terhe alatt a' Török ígának,
 Hanem ha keresi kedvét a' *Portának*.
 Hogy ha penig annak nem nyeri kegyelmét,
Romai Császártól kéri segedelmét,
 Ugy-is el-követi Hazája védelmét,
 S' az menyire lehet gyógyittyá sérelmét.

Altal láttya ugyan ha ez úgy kezd lenni,
Hatalmas Nemzettel kelletik feltenni,
A' Márs játékára kétségesen menni,
Bizontalan jót-é, vagy bal véget venni.
Mind az által mint hogy a' nemesi vérnek,
Nagyságos szandéki mellyében nem térnek,
Hanem szabadságosb ki repüllést kérnek,
Mig a' dicsőségnek tárgya-hoz nem érnek.
Annak heve nem tud semmiben kiméllést,
Ellenségül tartya az álmos henyélést,
Magának vezérül vévén a' reméllést,
Meg-vét minden veszélyt, s'-elúzi a' félést.
A' szerencse-is azt szokta segiteni,
Kit akar-mi veszély nem tud rémiteni,
S'el czélzott dolgátúl vízfzáz téríteni,
Hanem bátran szokott ahoz tekinteni.
Ha úttya nehéz-is azt sok veszély telvén,
De honnya szerelme szivét ingerelvén,
Készül oltalmára jó reményt nevelvén,
Hogy tavaszt-is érhet a' telet ált kelvén.
Hogy hozzá készüllyön azért el tekélli,
Azt dicsőségesnek mivel hogy itélli,
Honnya szolgálattyan magát nem kimélli,
Noha fárasztós, de bőcsét remélli.
Nem kevés Záfzloít azért ki-óztattya,
Az hol hadat talál gyűjti s' fogattattya,
Nagy dologra készül, de hogy el-birhattya,
Hazája szerelme, s' nagy szive biztattya.

MASODIK RÉSZ.

Mikor azért készen vagyon már dolgával,
 Véle egyet értő baráti izámával,
 Egyeztetvén magát azok tanácsával,
 Meg-indúl, s' Erdélyben nyomodik hadával
 Meg-indított utát serényen követi,
 Mellyre a' szerencse job kézzel vezeti,
 Az ellenkező rész győzi s' elűzeti,
 Kezdett dolgainak tág utát szegeti.

A' BARCSAI Párton győzödelmeskedik,
 Sok Ur, s' Fő rend holdúl, s' engedelmeskedilli
 Hasznos szandekával keves ellenkedik,
 Véle lévő Hada bővül s' felefedik.

Nánási népe jött leg-eléb prädára,
 Rendeltetett vólt ez Erdély határára,
 Hogy onnét vigyázzon *Keménynek* útára,
 De ott az őrállás fordúla kárára.

Mert fel-verik őket s' tétova özlattyák,
 Néinellyek vérekkal a' földet itattyák,
 Magát *Nánásit* is mind addig forgattyák,
 Hogy végre testéből lelkét ki-szakaasztják.

Az Olahokot is el űzik azomban,
 Kik egészegetek érezvén lábokban, [ban_n m
 Abban bíznak inkább, hogy sem mint karok--
 Szaladnak : de eszik így-is kár azokban.

Nehéz--

Nehézben győzhetik-meg a' Drágonokat,
 De azok sem állják sokáig fánckokat,
 KEMÉNY hűségére adgyák ő magokat,
 Ő-is hó szám szerént meg adgya földgyokat.
 Ezek alatt KEMÉNY irat Leveleket,
 Int s'tudófit arrúl mind főb s' köz rendeket,
 Félre tegyenek más vélekedéseket,
 Hanem jóvésérül ércsék meg ezeket.
 Hogy nints egyéb czéllya el-kezdett dolgának,
 Hanem hogy szolgállyon azzal az Hazának,
 Csenedesce zaját indúlt zavarának,
 Melly oka lehetne végső romlásának.
 A' fok félre húzo vízfzalkodásokot,
 Külön külön részre s'-pártra vonásokot,
 A'gonosz, hasonlást, melly ront országokat,
 Tételle le, s'-hozza jó rendben azokat.
 A' mellyet meg-értvén örvendnek fok szivek,
 A' kik az Hazához, és KEMÉNYHEZ hivek,
 De azok sziveknek van furdaló nyivek,
 Kiknek BARCSAIVAL van őszve szótt mivek.
 Ezek alatt Fia SIMON elől járván,
 Attya hagyásában a' jó módtul várván,
 A' BETLEHEM Jánosť véletlen meg-zárván,
 Hadgya Fejedelmét nála nélkül árván.
 BEST-FALVA nevű Kastélyban szorittya,
 Vigyázó Strázákkal körösként állittya,
 Madarász Mátyással addig nem tágittya,
 Attya hűségére a' mig nem hódittya.

HOZZA HALLÉR GÁBORT, BETLEHEM FARKAS-IS,
 Nagy ember mind kettő értékes s'-okos-ii
 Akadnak kezekben ezekkel mások-is,
 Kiknek el-fogásán bús vala AKOS-IS.
 Ezek után Simon Fogarast sürgeti,
 De akkor szandékat végben nem viheti,
 Attya azon-közben Tanácsit gyujteti,
 Dolgának okait kiknek beszélgeti.
 A'köz jó senkinek nem tétzik gonofznak. (naHa
 Javallyák szandékát mondgyák-is hasznos
 Azomban a' SZÉKELY szemek sem aluszának
 Vigyáznak, s'őrülnek a' KEMÉNY Jánosnall
 Kérdést tésznek tüle, mit cselekedgyenek,
 Régen készen várják, már kire mennyenek
 Azt úzeni, addig hon vesztegellyenek,
 A' mig a' Gyűlésben arról nem végzenek.
 Ezek alatt ACHOS szalatt vólt GÖRGÉNYBEN,
 Kit KEMÉNY vetetvén, igen jó őrzézen,
 Maga hadaival szálla bé REGÉNBEN,
 Onnét nézi dolgát miként mehet végben.
 Végre hitet adván egy a' másikának,
 Mellyet BANFFI SIGMOND által traetálnak,
 Hogy meg-fejtsé titkát ki ki szandékának
 GÖRGÉNY alatt szemben egy-mással valának
 Az hol mind két részről hofszfú beszízed lévőnek
 Végte're azokban mértekelést vévén,
 Ki ki előlrakván a' mi volt a' tüzén,
 Meg-egyeznak: ACHOS, illy fogadást tévének
 Hog'g

Hogy oltalmat nem kér ez után senkitül,
 Sem Török, sem Tatár, sem más akar kitül,
 Fel-oldgya az Hazát néki tött hititül,
 Várand a' Gyűlésnek kimenetelitül.
 Azért az Országnek hirdetik Gyűlését,
 Hogy ott meg-halhallák mindennek tetzé-
 Mint orvosolhallák az Haza sérését, sét,
 S' kire bizzák annak pálczás vezérletét.
 Mellyrül a' tetzések mikor rendre mennek,
 Azon nyugoszik meg elméje mindennek.
 Az Haza Istápjá adassék KEMÉNYNEK,
 Ő lehet őltalma nem BÁRCSAI ennek.
 Ugyan-is valamit kíván a' méltóság,
 Meg-vagyon KEMÉNYBEN minden fele joság,
 Nemzet, érték, érdem, tekéntet, Uraság,
 Nemes erkölcs, nagy szű, nagy elme, s' okúl-
 Nagy néme meg-tetozik régi Eleirül, (tság.
 Amaz KEMÉNY SIMON cselekedetirül,
 Örökké elendő emlékezetirül.
 Ir az HISTORIA bőséggel a' kirül.
 Fel-áldozta magát az Ország javáért,
 Mint régen CURTIUS Róma válcságáért,
 Vitéz módon holt meg Hazája s'-Uráért,
 Az HUNYADI János meg-maradásáért.
 Ha kérded érdemét s'-arra elégségét,
 Tekéncs-el KEMÉNYNEK mindennéműségét,
 Mostani voltátul kisdéd gyermekiségét,
 Talalodé vallyon meg-vethetőségét.

Alig

Alig kelhete ki csecsemős korából,
 Mint fiok kereczen fézke kosarából,
 Mingyárt erkölcsének nagyságos vóltából
 Ki kezdett röpülni köz dolgok porából.
 Az hon heverésnek nem üle porában,
 Hanem még tizen öt esztendőskorában,
 Vészen vala soldot Márs oskolájában,
 BETLEHEM GÁBORNÁK kelvén udvarában.
 Az hol az akkori Iffjak seregében,
 Vitézség pályája czéllya üzésében,
 Bócsúllet kereső dúcsófság kertében,
 Hol nem jutott PÁLMA a' restsnek kezében.
 Nalánál markosfab a' kardoskodásban,
 Lovaglásban bátrab, könnyeb az ugrásban
 Erősebben vető a' kopja hánysban,
 Kúszkódásban keményb s' gyorsab a' futásban.
 Termetre deliáb, elmére fontosab, [bann
 Urához hűségesb, másokhoz nyájassab,
 Tettetesb palotán, mezőn katonásab,
 Nem sok vált sem vigáb, sem barátságosab.
 Az után az öreg *Rákoczi* György mellett,
 Szorgalmatoskodott valamiben kellett,
 Mind *ságum*, mind *toga*, a' nyakában illett,
 Erette *Pallással Venus* gyakran perlett.
 Az Iffjab *Rákoczi*t szolgálta végtére,
 Fő Generállya volt s'-vigyázott tisztere,
 Adott sok győzelmet Urának kezére,
Laurus Korzorúkot szerzett a' fejére.

Ennekol-

ennek mind háromnak fáratt sok gondgyában,
Mind habos, mind csendes údőknek foltábā,
Tudgya mind azokat s' foglaltá magában,
A' kikkel elől ment az ki kidolgyában.
Igy hogy tengerében mostani dolgyának,
Ennél alkalmasbat senkit nem tudának,
Sem méltóságos bat a' ki az Hazának,
Viselné kormányát habzó hajójának.
erre függesztették szemeket mindenek,
Ez léfzen reméllik oll y földi Istenek,
Mellytől meg-óztatik veszedelmes szenek,
A' mellynek tüze közt csak alig tengenek,
Az Haza zavara le-csendesítését,
S' viszszálkodásának meg-egyeztetését,
Gyermekek, kedvesek, s' javok meg-menté-
Tüle várják s' kívánt napok fel-jövését. (sét,
Mind ezeket mikor elméfen fontolják,
A' köz jora nézve minnyájan javallyák,
Fejedelemségre hogy ezt magasztallják,
Mint hogy meg-érdemli tisztellyék s' ural-
gen biznak benne sok *Virtusit* tudván, (lyák.
Enged *Barcsai-is* most ellent nem mondván,
De végre sok titkos practikákhoz fogván,
Meg-fizet érette, az árát meg-adván.
Kezdi ezek után az erősségeket,
Egyenként foglalni, a' kik hűségeket,
Eddig *Barcsaihoz* tartották s' hiteket,
Most immár *Keményhez* esketvén ezeket.

De *Deva* s'-*Fogaras* könnyen most sem hódúl,
 Segítséget titkon a' Töröktől koldúl,
 Végtére *Devában* az eszek meg-bóldúl,
 Nemet a' Magyarral egy-más ellen töldúl.
 A' meg-hasonlottság azért fel-adattya,
*Fogara*st *Barcsai* András sem tarthattya,
 Mert éri *Achos*nak olly parancsolattya,
 A'melly mellett *KEmény* pártjára hajtottya
*Achos*on, olly okot találnak azomban,
 A'mellyért vétetik őtet áreltomban,
 Budai *Sigmond*-is pendittetik vasban,
 Mert áll praëtikáit érték fok dolgokban.
 A' mikor ezeket *Kemény* így folytattya,
 A' *Portán*-is dolgát az alatt jártattya,
 Arrúl vett reménye, ne félljen biztattya,
 A' Töröknek tűzét bizik meg-ólthattya.
 Nem-is vólt a' meszíze remélet végétül,
 A' *Portán*ak kívánt valasz tételestül,
 A' romlott *Hazának* hogy egy mételestül
 El-rontaték dolga, s'-hulla reményétül.
*Budaj Péter*nek lén latorságábúl,
 Hogy így vesze dolga várt állapottyábúl,
 Ki minap él-fzőkvén *Erdély Ország*ábúl,
 A' *Portán* tekergett, s'-élt hazugságábúl.
 Az hol elhiteti fok esküvésével,
*Római Császár*al hogy ő Felségével,
 A' Törökök ellen tett szövetségével,
 Praëtikálna *KEmény* titkos végzésével.

Mellyel rútúl rontya a' kezdett dolgokat,
 Hazája vesztére gyújt újab lángokat,
 Mert ebből a' Török vész magának okot,
 Hog' hozzon *Keményre* s' Erdélyre hadakat.
 Fogyatozik *Kemény* azért reményében,
 A' gerjett Portának engesztelésében,
 Ez aránt bizása szakad a' kezében,
 De elkezdett dolgát így sem hadgya félben.
 Hanem azon *Porta* engesztelésére,
 Terhes adainak megfizetésére,
 A' melly pénzt készittek, azt adgyák végtére,
 Azon Török ellen hadak gyűjtésére.
 Kuldik *Bánffy Diénes* a' Német *Császár*hoz,
 Folyamván általa kegyelmes vóltához,
 Kérlek hogy Erdélynek tekintne dolgához,
 Vállalná fel-igyét s' nyúlna óltalmához.
 Honnét meg-térését várják ohájtással,
 De folyván a' dolgok ott várakozással,
 Ő sem bocsáttatik gyars válasz adással,
 Hanem ballag dolga kőszvényes járással.
Nil cunctando: ez vólt *Pompejus* tartása,
 Azért vólt sokakon nagy úralkodása,
 A' Méltóságoknak más mostan szokása,
Omnia cunctando: rák háton járása.
 Kit szokott sarkalni gyakran ártalmas kár,
 A' mig válaszára *Bánffy* is Bécsben Vár,
 A' Török ellenség, melly gorfiab lábon jár,
 Régen készen vagyon, s' majd Erdélyben kap
 már,

Barcsai Achosnak meg-hűlt vólt már teste,
 Kit sebeiből folyt piros vére felse,
 Erdeme szerént lett, nem remélt el-este,
 Ugy vette-el hasznát a' miként kereste.

Atta vólt elméjét ujab praëtikára,
 Nem nézvén nagy hittel tett fogadására,
 Mellyel ada okot meg-fogatására,
 S' az után véletlen élte fogyására.

Budai Sigmond-is éltét már végzette,
 El-méjét ez-is sok dolgokra vetette,
 Az Haza zavarát kikkel bővitette,
 Mellyért úgy fizetett a' mint érdemlette.

Barcsai András-is a' szelek folytában,
 Az *Amán* fájának hives ablakában,
 Szellőztette magát gránát nadrágában,
 Erős hit levele fűgvén a' nyakában.

Ez szókótt vala el-hitit falban rúgván,
KEményt rabságában álnokul el-hagyván,
 S'- azt miatta nehéz inségekrefogván,
 Most fizet érette kötelen inogván.

Nincs olly bölcs ravasság tört hányó titkában,
 A' ki olly vigyázó leheffen dolgában,
 Hogy végre másoknak kezített árkában,
 Maga ne kerülyöns'-veszfzen hálojában.

Farka el-vágását kigyó nem felejtí,
 A' meg-sértődött szű, ha modgyát ejtheti,
 Duplázott mértékkel boszszuját fizeti,
 Barcsai Andrást-is most ez szellőzteti.

HARMADIK RÉSZ.

A Zomban a' mikor ezek így folynának,
 A' Török Hadak is márútban valának,
 Kik minek előtte Erdélyben jutnának,
 Ilyen módgyát, s' rendűt hald azok úttyanak.
Pasha hada *Nandor* fejr Várhoz
 A' végekből pedig gyűlének *Budához*,
 Az ott való Vezér *Ismael* Pásához
 A' ki nem rák háton lát vala dolgához,
 utának elsőben mint egy öt száz lóval,
 Az *Esztergamiak* válogatott jóval,
 Akar melly helyen is próbára valóval,
 Kik kardal is merik, nem csak vágjak szóval.
 Ösméri ezeket *Nyitra*, *Garam*, s' az *Vág*,
 Kiknek mellyekére lovok gyakorta hág,
 Fegyverek azoknak fa ágakot nem rág,
 Hanem embert harap, sokakat le is vág.
 Maga az *Olay Bék* ezeket vezette,
 Vállát egy haragos *Tigris* keritette,
 Fejét igen szép pár nűszal öleltette,
 A' mellynek egy sas szárny kerenget mellet-
 Fejr kék a' Lova úszóvan festették, [te.
 Igen kedves nála, nem régen szerzették,
 Sokat jártak érte, míg szerit tehették,
 Három száz arannyal az árát fizették.

Ha hallottad hírét amaz rabló Béknek,
Ki rontó mény kőve vala sok vidéknek
Bars, Nyitra Vármegye s Verebelyi széknek,
A' vólt néha Ura, ez paripa kéknek.
Apon, s' Ludán táját ezen raboltatta,
Vezekennél magát úgy ezen forgatta,
A' negy *Eztárbazit* mikor le vágatta,
Mas probaiban-is ezt hátra nem hatta!
Ez akkor Békségét viselt *Esztergomban,*
A' *Kanlsai* tisztt változván azomban,
Hogy azt el-nyerheti vala olly bizomban
Ugy ment a' Vezérnek ez a' ló adomban.
A' Vezér az után a' fő Tihájának,
Atta ajándékon, s'-az egy baráttyának,
Az Olay Bék attul szerzette magának,
Probált jóságáért tartya fő lovának.
Visel ennek féke kék Selyem majczokot,
A' mellyekre fűztek aranyas hódokot,
Jo távul ejtették egymástúl azokat,
Tévéen rendek közzé apro csillagokat.
Az inát érdekli szárnya czafragának,
S'-majd nyeregig jön fel hofzfa virágának
Archicsóka modra mellyet formálának,
Kék Gránát az allya tőzött aranyának.
Szekes Fejer vári Sereg gyön ez után,
Parancsol ezeknek az *Ibraim Szultán,*
Igen deli ember rajta Atlacz-Kaphtan,
Kit aja ndékon vett nem régen a' Portán.

s'tanúlt vitéz forgott mind két sizerencsében,
Masodik ÆNEAS rendestermetében,
Párducz bőr az hátán, tollas bot kezében,
Három szál darú toll strasál süvegében.
Egy seb helyel völgyes a' jobbik poszája,
Hol a' füllének-is vagyon kis csorbája,
A' Nagy Gyóriekkel volt gyakran csatája.
Ott harapta volt el egy Rácznak szablyája,
Ez felette híres jó lovaglásárúl,
Sebest futván másra ugrik egy lovárúl,
Mint a' könnyű evet egy ágra másfárúl,
Más-képpen-is híres sok viselt dolgárúl.
Szerény inú lovát mostan-is úgrattya,
Dagasztó inait modosán rángattya,
Ugrását el-hagyván kerékben forgattya,
Tolla vitorláját a' ízel hajtogattya.
Engedez hat Zászló ennek seregében,
Az Ispaiáke van Mulykó kezében,
A' ki Vácson lakván ifjabb idejében,
Sok gyermeket lopot Zolym Vármegyéből.
Gyónnek a' Pécsiek az Kára Membettel,
Születése sizerént Dalmata nemzettel, (tel,
A' mint most is vagyon olly forma termet-
Noha már korcsosúlt Török termézzettel.
Utott Pogány kézben még gyermek korában,
A' Csaszárnak nőttfel, s'tanúlt udvarában,
Noha más fegyver-is illik a' markában,
De leg-mesterségesb, a' nyilak dolgában.

Győzi *Euritiont* meg-huzott ijával,
 Aránzott-lövése nem esik hijával,
 Nem röpül a' madár olly gyorsan szárnyán,
 Hogy utánna lövén ne serege nyilával (va
 Sőt meg-vont ideje erőss útésében,
 A' melly el lőtt nyila van sebes mentében,
 Azt-is, ahoz tanúlt szép mesterségében
 Elejti más nyillal utánna lötében.
 Most is rajta tegze, s' az rakva nyilakkal,
 Kalpagát tollazta raró sűgárakkal,
 Repűll a' Lova-is Keselyű szárnyokkal,
 Fűzetvén czafraga két felől azokkal.
 Jöhetett ez talám három száz Szablyával,
 Kalmárokkal többel, hogy sem Katonával
 Mind-az-által ki-ki vőlt jó paripával,
 Nem-is Aba, hanem bőcsősebb ruhával.
 Ez után a' *Sziget Párj* had érkezik,
 Agajokot *Deſi Ambetnek* nevezik,
 A' szomszéd Vég-házak kiez, nem kérdezik
 Mert azok pasittyán sokat ellenkezik.
 Igen fen hajaz ez maga hitségében,
 Mint a' *Mezentius Turnus* seregében,
 Sokat bizik karja, s'-kargya erejében,
 Jó lovas, s'-delijs ahoz természetben.
 Gyakorta el-lővi czidázó kopjáiát,
 Utánna erefztvén tanúlt lova száját,
 Hozzá kapó keze nem vallya hibáját,
 Meg-kapja mindenkor, mint jádczó laptáját

Podolai Farkas ugrál a' nyakában,
 A' szél Súlyom szárnyat ingat forgójában,
 Jácsván könyűlován kopja hányásában,
 Repülni láttatik rugafzkodásában.
 Alatta ugráló lova mind jó, s' mind szép,
 Modóssan meg-ugrik, jól fűt, fordúl, jár, lép,
 Nincs fogyatkozása, minden tagjában ép,
 Vagyon abra zattyán igaz szerencsen kép.
 Karmasinos fekét katonásan szabták,
 Skofium arannyal habosán varrották,
 Zöld fodor czapával nyergét borították,
 Annak kerületit ezüsttel foltyatták.
 A' több Végbeliek gyűlnek *Kanisára*,
 Az ott való *Passa* parancsolattyára,
 Hogy azokkal edgyütt indullyon *Budára*,
 Kiknek száma telik két-ezer szablyára.
 Mind ezek a' *Marsnak* próbált Deliáji,
 Kiket *Zrinijeknek* oktatták próbái,
 Bélyegezve vadnak sokaknak poszái,
 Csökolták azokat Horvátok szablyai.
 Őök *Zain*, s' *Spahia* egyéb fő rendekkel,
 Agaság viselő tanult vitézekkel,
 Köntösös, paripás, s' jó fegyveresekkel
 Gyűlt ide, *Recep* is jelen van ezekkel.
 A' *Thessalonica* vólt ennek az Hazája,
 Az honnét ki kelvén sok helt vólt próbája,
Kandia táján-is sok vért nyalt szablyája,
 Itt-is már sokakat öklelt kopjája.

Győzi *Euritiont* meg-huzott ijával,
 Aránzott-lövése nem esik hijával,
 Nem röpül a' madár olly gyorsan szárnyá-
 Hogy utánna lövén ne serege nyilával (val,
 Sőt meg-vont ideje erőss útésében,
 A' melly el lőtt nyila van sebes mentében,
 Azt-is, ahoz tanúlt szép mesterségében
 Elejti más nyillal utánna lötében.
 Most is rajta tegze, s' az rakva nyilakkal,
 Kalpagát tollazta ráró sűgárakkal,
 Repűll a' Lova-is Keselyű szárnyokkal,
 Fűzetvén czafraga két felől azokkal.
 Jöhetett ez talám három száz Szablyával,
 Kalmárokkal többel, hogy sem Katonával,
 Mind-az-által ki-ki völt jó paripával,
 Nem-is Aba, hanem bőcsőlleb ruhával,
 Ez után a' *Sziget Párj* had érkezik,
 Agajokat *Deli Ambetnek* nevezik,
 A' szomszéd Vég-házak ki ez, nem kérdezik,
 Mert azok pasittyán sokat ellenkezik.
 Igen fen hajaz ez maga hitségében,
 Mint a' *Mezentius Turnus* seregében,
 Sokat bizik karja, s' kargya erejében,
 Jó lovas, s'-delijs ahoz termetében.
 Gyakorta el-lövi czidázó kopjáiát,
 Utánna eresztvén tanúlt lova száját,
 Hozzákapó keze nem vallya hibáját,
 Meg-kapja mindenkor, mint jádczó laptáját.

Podolai Farkas ugrál a' nyakában,
 A' szél Sólyom szárnyat ingat forgójában,
 Jácsván könyűlován kopja hányásában,
 Repülni láttatik rugaszkodásában.
 Alatta ugráló lova mind jó, s' mind szép,
 Modosán meg-ugrik, jól fűt, fordúl, jár, lép,
 Nincs fogyatkozása, minden tagjában ép,
 Vagyon abrazattyán igaz szerencsen kép.
 Karmafinos feket katonásan szabták,
 Skofium arannyal habosán varrották,
 Zöld fodor czapával nyergét borították,
 Annak kerületit ezüsttel folytatták.
 A' több Végbeliek gyűlnek *Kanisára*,
 Az ott való *Passa* parancsolattyára,
 Hogy azokkal edgyütt indullyon *Budára*,
 Kiknek száma telik két-ezer szablyára.
 Mind ezek a' *Marsnak* próbált Deliáji,
 Kiket *Zrinjeknek* oktatták próbái,
 Bélyegezve vadnak sokaknak posái,
 Csökolták azokat Horvátok szablyái.
 Őök *Zain*, s' *Spahia* egyéb fő rendekkel,
 Agaság viselő tanult vitézekkel,
 Kontósos, paripás, s' jó fegyveresekkel
 Gyűlt ide, *Recep* is jelen van ezekkel.
Theffelonica vólt ennek az Hazája,
 Az honnét ki kelvén sok helt vólt próbája,
Kandia táján-is sok vért nyalt szablyája,
 Itt-is már sokakat öklelt kopjája.

Nagy erővel bíró csontos termetében,
Harmincz öt eszendős lehet idejében,
Őcse az Passának, olly-is személyében
Mint az, de vallásab nálánál testében.
Ez második *Cacus* erős mivoltában,
Fél-másás búzogánt perget a' markában,
Nincs olly erős ökör, melyet futásában,
Meg nem tart, ha kaphat a'nak a' farkában.
Maga is szög legény, lova-is szerecsen,
Súvegének nuszta őrizi egy kerecsen,
Nebéz terhű bottyát hánnya negedessen,
Ropja módos tanczát lova-is kényessen.
Légradiak hire hozta *Kanisára*,
Mert a' ki azoknak kél szomfuzedságára,
Tálal ha akarja pályázó társára
Csak ne restelkedgyen véle a' próbára.
Meg-indúlván azért a' *Passa* ezekkel,
Méggyen *Buda* felé rendes seregekkel,
Előttök bocsátott szép vezetékekkel,
S' utánnok nyomodó terhelt őszvérekkel.
Pej lova a' kin ül visel egy kis hórdot,
Job csuklójához-is fejer tarkát töldot,
Maga viselése tart igen szép módot,
Vett Passáságára ezen első földot.
Olly az gyorsasága mint könnyű szellőnek,
Valóban mestere a' rendes lejtőnek,
Ezt *Asiaban* is bocsúllótték főnek,
Az honnét nagy hirú s'-draga lovak jönnek.
Az hol

Az hol nemelly kanczák(mondgyák)nem mé-
nektúl

Vemhesednek, hanem tavaszi szelektúl,
Fajzott ez-is talám azoknak nemektúl,
Fú ló, s' dicfirtetik méltán mindenektúl.

I Ezen gazdag Szerfzám, magán Selyem dol-
mány,

Skofiummal varrot bársony nyerge, kar-
mány,

Fékének formája, nem régi találmány,
Igen bőses munka, Portai csinálmány.

A' Csonka *Delimán* más-fel száz lovassal,
Majd mind valogatott farkasos, s' tollással,
Mellyeknek kezek-is villogot karvassal,
Van előljárobán, mint annyi farkassal.

I Fel mert földnire jár elől a' Dandártúl,
A' *Passa* Serege csillagos hadátúl,
Kinek szűletése vala Ráczy Anyátúl,
S'-annak fokat tanúlt volt bájolásátúl.

I Van fók mestersege s' egyéb váráslása,
De az hamarjának leg-inkáb hányása
Tetczik neki, s'-van is ahoz nagy tudása,
Az által kezdetik minden próbálása.

I De prophetiáját akkor el-vesztette,
A' *Beszprimi* Sereg mikor meg-kergette,
S'-azok kardgya miat kezét el-vesztette,
Mellynek már ujjait vasbúl építette.

Mind-az-által most-is nem mulat semmit
A' ki menetelre mikor adatik jel,
Mint az előtt kardgyát szinten úgy kötö
Noha annak éli már olly nagyot nem f
Veres Skarlát kecsét függesztett vállára,
Mellyet készítettett Párducz bőr formá
Körmököt ezüsből cfináltak lábára,
Fogakot-is raktak ollyakot állára.
Fénlik rajta egy hóld s'-lok csillag mellette,
Mind ezüsből való, arannyal színlette
Erre egy nagy Sasnak két szárnyát tőze
Mellyel magát másod *Dedalusnak* tette.
Két vigyázó daru strásállya süvegét,
A' kikkel tollazta feje gömbölyegét,
Jó rendel viteli s'-vezeti seregét,
Kalahuzságának meg-adgya elégét.
Nyomodik utánna népe a' PASSÁNAK,
Már a' több helyekből mind jelen valánál
A' mikor ezek is Budára jutának,
Hol meg telepedvén két nap nyugován
Mikor harmad napra az idő virada,
Felülőt hirdető trombita rivada,
A' VEZÉR a' meddig költözött, több hada
Némelly seregekkel addig ben marada.
Végre meg-indulván ő-is seregével,
Zaimok, Spaiják s' Agáknák színével,
Czifra öltözetű udvara népével,
Illyen rendet tartott pompás menésével

Mendegél előtte a' több seregeknek
Egy ősz Török, régi szenti MAHUMETNEK,
Ennek BUDAN soldot régúltá fizetnek,
Nevezik nyelveken ALLÁDÁR MEMHETNEK.
Ezt szentelt vitéznék a' Törökség tartya,
Bársony sűvegének zöld a' patyolattya,
Mint hogy imár kardgyát nehezen forgat-
Az harcra valókat tanácsal oktattya. (tya.
MAHUMETNEK hétszer járta koporlóját.
Gyakorta forgattya, s' mondgya olvasóját,
Ugy tartya ezt BUDA mint egy APOLLÓJÁT,
Sfok dolgokban próbált jóvendő mondóját.
Arnyéket egy kék trucz toll tart homlokának,
A' mellyet feliben tett patyolattyának,
Bokaig van hofzfzáatlacz fofzlányának,
Kláris golyobifok a' kit gombolának.
Portai Kaftan függ azonkívül nyakán,
Sok színű selymekkel mellyet szóttek tarkán,
Egy csillag fejrlik pejlova homlokán,
Ki pompás lépéssel megy allatta halkán.
Tizenkét Spaia fényes öltözetben
Mégyen ezzel, egy-egy csida a' kezekben,
Ülnek külön-külön szerfzámú nyergekben,
Jobbal job lovakon, aranyas fegyverben.
Ezek el-haladván csak hamar inokban,
Huszon négy vezeték gazdag szerfzámokbá,
Erkezik rendessen mind aranyafokban,
Kényesek az lovak s'-kevélyek azokban.

A' zabolát marják, hánnyák a' fejeket,
Mervén áll a' farkok, fel tartják füleket,
Haragos villámmal forgattyák szemeket,
Orrok-is úgy láczik hogy fujnak tüzeket.
Nehez őket vinni, nyughatatlanoknak,
Nyeritnek, ugrálnak, rúgnak, s' ágaskodnak,
Hol erre, hol arra térnek, s' rugaszkodnak,
A' vezetekelesnek nem kis gondot adnak.
Három lovász mester kifíri ezeket,
Vifel lovok gyengye portai fekeket,
Nem drágákat ugyan, de szemnek szépeket,
Minr ezültét, többre bőcsüllik miveket.
Siposokkal mennek már a' trombitások,
Dobosok ez után, és a' csinziások,
Kik ha meg-fzollálnak fület tölt hangzások,
A' szomszéd Echóval, vagyon mulatasok.
Hofzszú tözött Zúbon ruhájok ezeknek,
Bársony patyolatos csapkája fejeknek,
Ægyptumi bőre lázlik személlyeknek,
Fejirlik a' fogok a' mikor nevetnek.
Ezeket egy igen ősz Csaúz követi,
Mellynek földig fejir atlacz öltözeti,
Nagy úvöltésének ritkán van szüneti,
Hogy a' Vezér mégyen kiáltya s' hirdeti,
Ez után a' Vezér maga dagáljósan,
Persiai módon ballag kaphtánosan,
A' mellyet arannyal miveltek habosán,
Es Perfiábanis szerzetek árosán.

Szép médályos kólcso, a' lova fejében,
Maganak is olyan fénlik süvegében,
Bottjának a' kit hány pergetve kezében,
Sok kövek ragyognak aranyas mivében.
Drága munkát látni lova szerfzámában,
Kék Zománcz egyvelült fárga aranyában,
Változóformavan minden boglárában,
Öt ötrubintfénlik azok rosájában.
Skofumos nyergét bársony szépitette,
A' mellynek környékét arany keritette,
Annak is szép mivét kék zománcz színlette,
Van boglárának is rúbint közepette,
Az czafraga mutattengeri habokat,
Ezüst ábrázóllya arannyal azokat,
Gazdag kerületi tart a' melly rojtokat,
Fűsztek arra gyöngyel közlött klárisókat.
Lejtőzik alatta igen haragos mén, (fzén,
Nyerit, tprűszóg, fze me villog mint tűzes
Kényes, kacser, fene, fiatal még, nem vén,
Gond a' vele bánas Lova fzanak, s' nagy kén.
Tartnak helyben lábán e'nek panyvás lánczot,
Lejtőző lábai ha kezdenek tánczot,
Rángatott inai fzednek rendes ránczot,
Módos ugrásában nem találni gáncsot.
Hol elől s' hol hátra fúleit vífeli,
Meg-horgasztván egyik lábát fel-emeli,
Mig a' többin ropja, azt vezetékel,
Nagy kevélységében majd helyét sem leli.

Tíz kengyel fúto van két felől mellette,
 Hajnal szín atlaczban ökök öltöztette,
 Utazáshoz magát ki-ki készítette,
 Ruhájának hoszfát öve mellé szette.

Ezüst ó szorittya karcsú derekakot,
 Görbe portai kard örzi oldalokot,
 Hold forma szekerczetöltötte markokot,
 Ugy mennek serenyén, s' követik Urokat.

A' DELIÁK érik ezeknek rendeket,
 Kiknek ha meg-látnád s' néznéd személye-
 ket,
 Nem találnál köztök fok külömbséget,
 Majd egygyeknek vélnéd lenni mindeze-
 ket.

Vadnak mind egy forma Selyem foszlányok-
 ban,

S' azokra fellül vett fényes pánczélokban,
 Bársonyos czapkákra font patyolatokban,
 Egy egy könyű csidát viselvén markokban.

Fűsztek oldalakra aranyas tegzeket,
 Ijjat, s' nyilakot-is hasonlós szépeket,
 A' lovok sem visel egygyűgyűfékeket,
 Hanem Skofiumos majczbúl mivelteket.

A' panczellyoknak-is csillagok modgyára
 Készítettett, s' mivelte igen szép formára,
 Vagyon fok arannyal tündöklő bóglára,
 Kik a' napot hijják fényekkel csatára.

Meg-

Meg-akadván azért sűgári ezekben,
Viadalt tartónak harczoló fényekben,
A' kik villáminak ellenkezősekben,
Csiklándó ragyagván őtlik a' szemekben.
Leg-kedvesb szolgái ezek a' Passának,
Melegítői-is né talám ágyának,
Nincsen kimélésétőlők a' czifrának,
Külön-külön-féle szebnél szeb ruhának.
Ezeket követő igen szép seregben,
A' fő Urak győnek gazdag öltözetben,
Itt a' Skárlát s' Granát nincs nag' bőcsülletbē,
Vagyon mindenike gazdagon Selyemben.
Hol mind a' futosó szelek szárnyainak,
Van elég ezköze s' helye játékinak,
Mind a' déllel jádczó nap ragyokváninak,
Alkalmatossága, s' oka csatáinak.
Az állakon habzó terjett szakallokban
Lehetnek a' szelek szép mulatásokban,
Arannyal s' ezűftel fenlő ruhájokban
Jáczhatik a' nap fény, s' csatázhat-azokban.
Nem látni ezek közt egyéb süvegeket,
Patyolat golyóbis keríti fejeket,
Kik gombolitáfi tartnak szép rendeket,
Külömb-külömb-képpen készitvén ezeket.
Ülnek minnyájan szép szerzfámos lovakon,
Nagy árú czafragok terűlnek farokon,
Bogláros szűgyellők, s' kővesék nyakokon,
Más ezköz-is drága, s' bőcsős-is azokon.

Követi.

Követi seregét s'-zendekeket ezeknek
Válogatott színe a' Végbelieknek,
Mind azon Szpaia, s'-nemes vitézeknek,
Sok helyeké forgott, s'-próbált embereknek.
A' kik magyaroson szabták ruhájokat,
Nem veri azoknak hofszja bokájokat,
Fejek sem emelget patyolat gombokot,
Núfztok ölelgetik s'-nestek homlokokat.
Mind erős férfiak s'-nemesei termetek,
Vitezséget mutat kemény tekintetek,
Foly mindenek előtt méltó dicshiretek,
Katona szerrel van minden készületek.
Erős paripákon ülnek, nem gyengéken
Ki pejen, ki barnán, nemelylek szürkéken,
A' Pécsi olay Bék van szép almáskéken,
A' melly hátán is jó, nem csak vezetékén.
Régi Katona ez, Egren nevelkedett,
Az Onodiakkal gyakran verekedett,
Nyertes próbáitúl addig hírefedett,
Mostani tisztere végre emelkedett.
Egy pár ráró rebdes kettős forgójában,
Igen szép Tigris bőr habzik a' nyakában,
Két daru tollat szúrt lova homlokában,
Gyönyörködik annak módos ugrálásában.
Gránát s' Skarlát köntös van majd minnyájokő,
Széles fringia kard fekszik oldalokon,
Kétfzeres lódingot emelnek vállokon,
A' mellyek függenek Karmafin majczokon.
Dere;

Derekakon Pánczél, kezeken Karvasók,
Súvegeken rárók, kerecsének, Sasók,
Hátokon Párduczok, Tigrisek, Farkasok,
Lovákon párpuskák, hegyes tör, s'pallosók.
Ezek elhaladván, ballagó útakkal,
Egy BESLIA Zafzló jön száz lovagokkal,
Vélnéd hog' egy erdőt vezetnek magokkal,
Kézben ingadozó sok kopja szálakkal.
Lobogójok sárga, zöld színek ofzlattyák,
Kiknek tafotait ízelek hajtogattyák
Néha gyengén, néha erősen rángattyák,
Csatázó szárnyokkal egymást próbálgattyák.
Beglér Béknek híjják ezek Agájokat,
Egiptumi nemzet, járt sok Országokat,
Mind szárazon, vizen viselt nagy dolgokat,
Svett azokban gyakran szép diadalmokat.
Majd fél szerezsen kép barna ábrázattya,
Velencei Skárlát minden ruházattya,
Setét pej a' lova, azt vigán ugrattya,
S' rajta szép szerfzámát a' nap ragyogtattya.
Egy *Phanix* madár ül nüstös kalpagában,
Gubás orofzlány bőrt függesztett nyakában,
Mellyet egy kazultól nyert vólt *Perfiában*,
A' *Babilonbéli Passa* táborában.
Három Sereg hajtók terjett szakállokkal,
Szárnyazván fejeket kék daru tollakkal,
Mennek ezek után, egy egy buzgányokkal,
A' kik maradoznak érdeklík azokkal.
A' míg

A' mig ezek ilyen rendel kimenének,
 S' a' nagy *Duna* hidgyán által költőzének,
 Addig a' több hadak *Pestnél* sereglének,
 A' kik-is azomban több számra telének.

Mert *Párkányi, Váczi*, s'-az *Harvaniak*-is,
 Jutának közikben. más *Vegháziak*-is,
 A' *Pestiek* el nem marattak magok-is,
 Őt szák jó szablyával készültek azok-is.

Rakodott a' mező lök szép seregekkel,
 Az erefztett Zászlók jádcsnak a' szelekkel,
 Meg-egygyezvén végre a' *Vezér* ezekkel,
 El-indittya őket, s'-viszi szép rendekkel.

Vigán mégyen s'-uttyát tartya *Szolnok* felé,
 Hol az *Egri* hadat immár készen lelé,
 Azokkal Taborát számofab nép telé,
 S' ugyan ott a' Tízfát vélek által kelé.

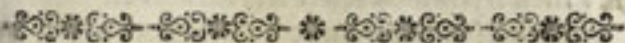
Nagy hadi farkat von ez immár magával,
KEmény-János ellen siet táborával,
 Már *Ali Passa* is útban van hadával,
 Patyolatos népe temérdek számával.

Kezdik közelitni Erdélynek határát,
 A' *Chám*-is készíti *Bucsa*ki Tatarát,
 Hogy ő-is ott kezöggye harácslo vásárát,
 Sok el-adott rabnak vegye fel az árát.

Izmael (igy hijják a' Budai Pafsát,) Viszi bé leg elől Erdélyben pallosát,
 A' mellyre fordittya hada tűzét s'-vasát,
 Sok keresztyén leli s'-érzi ott gyilkosát.

Azom-

Azomban *Allys* sok ezer népevel,
 A' *Bucsaki* had-is nyilas seregével,
 Ki-ki Ország rontó vasával s-tűzével,
 Bé érkezik, Erdély nagy veszedelmével.
 A' kik valahová férnek mindeneket
 Prædálnak, pufztitnak sok lakó helyeket,
 Vagy vérben keverik azoknak nepeket,
 Vagy pedig rab szijra fűzik szégényeket.

NEG YEDIK RÉSZ.

Des Hazájának illy veszedelmében,
 Majd meg-hasad *Kemény* keserves szívében,
 Kész volna mivelni mindent szűkségében
 Csak annak eszköze lehetne kezében.
 De mivel nincs módgya kis számú népének,
 Hogy a' Török erő reágyóvésének
 Meg-várja tengerét, s'-árját őzönének,
 Kerüli veszélyét ezek örvényének.
 Ki liet *Erdélyből* hadaival menni,
 Addig a' Töröktől távúl akar lenni,
 Mig *Bécsből* bizonyos válaft lehet venni,
 Meg-láttya az után mit kellesték tenni.
 Azomban már visszafordított úttában,
Bonezda falunál a' *Szamos* folytában,
 Magyar Ország felé nyomakodásában,
 Mer-érkezik *Bánffy* s'-bízattya dolgában.

Igéri a' Császár mondgya segítségét,
 Kinépti Kemény újjab remétségét,
 Bizik könnyhitheti az Haza inségét,
 S' sok nyavalyáinak érheti jó végét.
 Ballag mind-az-által még-is vissza felé,
 Az Erdélyi határt mikor által kelé,
 Mint hogy bátorságosb helyét ottan lelé,
 Meg-szállott Hadával *Maramarust* telé.
 A' kinek nyomdokát a' Tatár követvén
 Sarkallya mindenütt utánna sietvén,
 Férre vett úttyával de annak csalt vetvén,
 El-tévesztik végre, más útakra esvén.
 Nagy Bányához fakad a' Tatár Hadával,
 Onnét bélyeb hatván gyars lovaglásával,
 Szakmár vidékére jut pusztításával,
 Sok faluk s' várasok el rabolásával.
 Füstölög mindenütt *Vulcánus* óltára,
 Sok el-esett testkél *Mars* áldozattyára,
 Az egész vidéknek van keserves kára,
 Pusztúl sok helyeknek, s' rablatik határa.
 Maga *Ali Passa* sem kékik dolgában,
 Hanem az elől ment Tatárok inában
 Gyön egész hadával Erdélyen hofszáiban,
 Azt tűzzel, és vassal pusztitván útában.
 Kemény után siet, útát nem tágittya,
 A' magyar határra Zászlóit fordittya,
 Ott-is az Országot égeti s' pusztittya,
 Végre *Nyaláb* táján Taborát szállittya.

Onnét ki-bocsátott nyilas hadaival,
 Miként a' *Phaëron* tűzes lovaival,
 Persél fok helyeket gyújtot faluival,
 Fűzvén rab szíjait azok lakosival.
 Miként a' gőzölgő tűzes *Ætna* szája,
 Lángot okád *Munkács* és *Huszt* vára tája,
 Eg fok Nemes rendnek, fok Pórnak házája,
 Prædálván a' Tatár úszóge s' szablyája.
 Posdúl itt-is vére *Keménynek* testében,
 Háborodott szive alig tér mellyében,
 Nem tartana semmi kárt szép életében,
 Ha azzal használna honnya szűkségében.
 Kész azt el-fogyatni *Curtius* módgyára,
 Avagy mint *Scævola* menni olly próbára,
 Azzal válcságának csak lehetne ára,
 Fel-áldozná magát *Mártnak* oltárára.
 De hogy vakmerőnek lenni ne láttassék,
 Mód nélkül kevés szám hada se rontassék,
 Hanem tovább való szűkségre tartassék,
 Várja, hogy dolgának job modgya adassék.
 Elégnek véli azt illy szorúlt dolgában.
 Ha éppen meg-tartya s' nem lesz kár hadá-
 A' mig a' Nemet had lassú járásában (ban,
 Meg-egyezheth vele, s' juthat táborában.
 Tengeren az hajós ha a' nagy szeleknek
 Nem engedne reá támatt erejeknek,
 Sőt úzné hajóját ellenek ezeknek,
 Maga nyitna utat a' veszedelmeknek,

Rontaná hajóját illy efszelensége,
 Nem abbúl vagyon, s' áll a' ízű méréssege,
 Idetlen tanácsal hogy vakmerősége
 Bátorkodgyon, s' légyē dolgának rosz vége.
 De údōvel s' adott alkalmatoósággal
 Kell mindenhez fogni, s' fontolt okosággal,
 Kiserő nem bírhat nagy hatalmafsággal,
 Kessfutni a' veszélyt illő gyorsasággal.
 A' vigyázo elme s' elmés vigyázóság
 Győzheti ezeket, s' az alkalmatoóság.
 Tōb győzōdelmet hoz a' váró okoság,
 Mint az habahurgya vakmerő bátorság.
 Ugy a' Török Tábor reá gyúlt árjának,
 Mint hajós a' szeles tengerek habjának,
 Nem állittya *Kemény* tanácsos próbának
 Ellent állni, kevés ízámával hādának.
 Hogy a' vakmerőség ne hozza veszélyben,
 Nem várja meg *Alit*, sem itt, sem Erdélyben,
 Kiköt, mint az okos hazós a' Szélvélzben,
 A' mig evézése leheffen job szélben.
 Okosán viselvén kis számu hadait,
 Kerüli *Alinak* rá dühōtt vadait,
 Mig az údō jobban fordítván dolgait,
 Tompithattya azok kōszōrűlt fogait.
 Látván azért *Ali* heában sürgeti,
Kemény okoságát mert meg nem győzheti,
 A' vizsá térére dobja ittteti,
 Az honnét jött, hadát meg oda vezeti.

Ezek alatt Kemény Zemplennél mulatott,
Hol a' Bodrog s' Tisza jó Sánczot adhatott,
Oda az ellenség könnyen nem jutthatott,
Minden károk nélkül népe maradhatott.
Jo hire jut végre hofzfú várására,
Melly len bús szivének vigasztalására,
Mondgyák, jön a' Német s' itt lesz né sokára,
Igen szép Had, jutánd majd Tokaj tájára.
Mint a' szép Kosának hervatt gyengesége,
Kit a' forró délnek sütött melegsége.
Ha az hús harmatnak éri nedvessége
Meg-újúl s' helyre áll előbbi szépsége.
Ugy a' romlott Haza ily gyakortűzében,
El-száratt s' el fogyott vala reményében,
De a' Segítségnek híre értesében
Vidúla, s' új reményt emele szivében.
Bizik nem kis hittel s' vár boldog napokat,
Remél ellenségén szép diadalmakat,
Csak el-hozza Isten a' Német hadakat,
Török játékára tész nyertes tromfokat.
Azomban a' Tatár kin rabolásában,
Mint leg kedvesb kincsét világi javában,
Hogy ott bátrab helye lenne lakásában
Külte vólt Annáját Kemény Huszt varában.
Hol Kincse, oda van vágýáfa izivenek,
A' nélkül nyugalma ritka elméjének,
Azért míg a' Német hadak érkezének [nek.
Hogy hozzá rándúllyon, úgy tetczik kedve

Mint a' melly madarak a' fagyos telekben,
 Szakadnak egymástúl idegen helyekben,
 Viszont a' kikelet adván egy fészekben
 Vigadnak újjonnan támtt örömekben.

Ugy ezek-is voltak kedves mulatással,
 A' melly kis időcskét töltöttek egymással,
 De megint egy mástúl, noha szép áldással,
 Levé el-válások könyves ohajtással.

Azomban a' Német *Majtén*hoz érkezhén,
 Oda jut *Kemény*-is, vélek meg-egyezhén,
 Az előbbi gondos búkrúl feletkezhén
 Vigad az érkezett népen örvendezhén.

Gross Montecuculi ezek Generállya,
 Ki a' seregeket *Keménynek* mustrállya,
 Mellynek szívét tellyes reménség táplállya,
 S'-Bizik, a' Törökön már boszszuját állya.

Mint ha majd kellene menni útközetre.
 Mustrálván hadait vészi olly rendekre,
 Osztva csoportonkent egy-néhány részekre,
 Kit harczoló, kiket segítő helyekre.

A'll egy egy Officzer minden kernétával,
 A' lovasok előtt ki-vont Spádéjával,
 Az utánna való sereg szép modgyával,
 Tartva rendit kézben vett karabinával.

Fel vett Kirizérek fénlik derekakon.
 Ragyag fíjakok is fedett homlokokon,
 Készen van feltekert puskájok lovokon,
 Hegyes Koczpergyek-is fűg az oldalokon.

Alabárd kezekben a' Gyalog tiszteknek,
Ezek-is szép rendit tartják seregeknek,
Kanótos puskája füstölög kezeknek,
Módos készületi vagyon mind ezeknek.

Intézett Seregét ki-ki jól vezeti.

Tudgya minden maga szerit, s' azt követi,
Ezt akár melly szem-is örömeit nézheti,
Az hadi dolgoknak kinél van keleti.

Maytentül fel kelvén végre meg-indúlnak,
A' magyar határról *Erdélyben* nyomúlnak,
Biztató remények szívekben ujjúlnak,
Hogy a' *Márs* koczkái hafznoán fordúlnak.

Immár-is madarát a' győződelemnek
Mellyesztik, noha még sok hja van ennek,
Mint kész nyereségre olly hiszmelet meñek,
Nagy erről reménye szívében mindennek.

Laurus koszorúkot kélzítnek fejekben,
A' nyereség felől lévén jó hiszemben,
Tapsol a' reménség örömmel szívekben,
Lész a' diadalom ezennel kezekben.

Maga-is terhében a' Török igának
Czondorlott személye a' rongyos hazának,
Teljes hittel kedves reményt ad magának,
Hogy fel virad napja borúlt világának,
Hogy a' Német Spadé a' Török szablyáját
El-véfi nyakáról, s'-üzi nyavalyáját,
A' melly közeleti halálos óráját,
Ha meg nem tágittyák szorító igáját.

Kemény öröme-is alig fér szívében,

Kedves hazájának illy nagy fűkségében,

Adatván jó modgya már segedelmében,

A' Német hadakkal meg-egygyezésében,

Azért vélek edgyütt lát kezdett útához,

Várván diadalmat rántando kardgyához,

Mellyel markosan nyúl honya őltalmához,

Erkeznek azomban közel *Kolofvár*hoz.

Es mennél közeleb jút ellenségéhez,

Annál nagyob lángot vész egő szívéhez,

Alig tud mértéklest adni nagy hevéhez,

Mig a' viadalnak juthat idejéhez.

Hogy ott *Achilles* ként próbáját kezdhesse,

Kevély ellenségét mint ménykő űthesse,

S' annak fuvalkodott dagállját győzhesse,

Rajta régen kívánt boszszúját tölthesse.

Mivel hogy a' tisztí a' Fejedelmeknek,

Hogy méltóságokat uralló Népeknek,

Óstromlási ellen minden veszélyeknek,

Óltalmi legyenek, s' paísi ezeknek.

Ugy viselnek méltan Fejedelemséget

Ha fegyverben vannak s' tesznek vitézséget,

Felül túl az minden más fele szépséget,

Ad a' felvett fegyver a' melly ékességet.

Akár melly czifrázott s' fényes udvari nép,

Mint az hadi rendelt sereg nincsen olly szép,

Ez minden más fele pompával helyeb lép,

Mezei szépsége ki írhatatlan kép.

Ebben

Ebben tartya vala *Kemény*-is szépségét,
 Mellyel ragyogtálná Fejedelemségét,
 Hogy harczi ruhája kívánt ékességét
 Fel-vévén, népeért mutassa készségét.
 De nézd a' Világnak itten-is hivságát,
 Ajánlott kedvének gyors változotságát,
 Melly rút homály fogá reménye világát,
 El rontván szívének bizott vigaságát.
 Vette volt a' remény eléb job szarnyára,
 S' Majd a' magos égnek emelte tájárá,
 De ólvada tolla, s'-Icarus modgyára
 Le-esék, nem érvén várt véve pártýára.
 Hasonló lén dolga *Syphis* kővéhez,
 Mellyel a' mikor jút az hegy tetejéhez.
 Bizik, érkezett már könnyebbüléséhez
 Le gördül azomban, fog ujab terhéhez.
 Avagy: mint az hajós a' kék tengereken,
 Kinek úttya forgott sok veszedelmeken,
 Végre által kelvén hajója ezeken (ken.
 Órúl, hogy meg-nyúgízik a' várt rév helye-
 Azomban a' parthoz már csak közel lévén,
 Ellenkező szelet, vitorlája vévén
 El kapja hajóját, attúl megszíze tévén,
 Reméillet partyának, nem nyughatik révén.
 Illy *Keménynek* dolga mostani igyében,
 A' melly nyereséget vélt lenni kezében,
 Fogyatkozván annak bizott eszközeiben,
 Üressen marada pusztá reményében.

Mert mikor az Hadak belljeb léptetnének

Ali Passa felől bizonyost értének,

Hogy száma négyszer-istöbb az ő népének,

Mint *Montecuculi s. Kemény* seregének.

Nem kívánnak bellyeb olyan véggel menni,

Törökkel harczoknak hogy meg-kelleyen

lenni,

Hanem inkább készek utat hátra venni,

A' mellyben egyebet nem-is fognak tenni.

De hogy bõcsülletesb színt adgyonak ennek,

Félelmek szennyére illy festéket kennek,

Hogy halálos dõge támatt majd mindének,

Azt cfinállják okúl, hog' tovább nem meének.

Volt ugyan ez szín-is, de valóság-is volt,

Mint az előtt nyelvek már olly frissen nem

szólt,

Mert sok dõgösödött köztök, sok meg-is

hólt,

A' kiknek csorbáját nem érte bé kis folt.

De bár lett volna-is olly frissen és épen

A' Német had, a' mint bé-gyött vala szépen

Ugy sem volt volna jó, csak vakmerõ kép-

pen

Rajta menni, a' nagy számú pogány népen.

Bizontalan vége az harci jádcsáknak,

A' vakmerõ proba oka sok romlásnak,

Rõvid. törpe, mit árt hoszfú Oriásnak,

El-nyomja azt mingyárt, mihelt veszi társ-

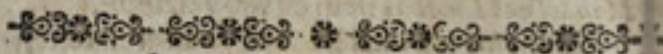
nak,

Ha s

Ha szemben szállana vele a' mezőben,
 S'-meg találná verni a' pogány elsőben,
 A' pedig fokkal is van nagyobb erőben,
 Ki álna ellene annak jóvendőben.
 Széltében nyargalna a' Keresztýénséget,
 Bizvást el-követne minden dühőiséget,
 De a' holott sajdit ő-is ellenséget
 Vigyázva jár, s'-nem szed szabad nyereséget.
Mohácsnál Laost is nem egyéb vesztette,
 Hanem hogy kis hadát foknak ereztette,
 Azt a' nagy sokaság meg-is emésztette,
 A' vakmerőségnek árát így fizette.
 Azért mind ezektől a' *Gross* viseltetvén,
 Mind népe a' dőgtől sűrűn emésztetvén (vén,
 Nem mégy bellyeb, hadát ott szerencsétlet-
 De meg tér, *Keményt*-is, erről így értetvén.
 Látván azért *Kemény* nincs arról reménség,
 Hogy tovább mozdúlyon vele a' Németség,
 Kit ennyire rongyolt s'-vesztett a' betegség.
 Éri bizott dolgát szomorító kétség.
 Alig bírja magát háborúlt szívében,
 Hogy így fogyatozott bizott reményeből,
 Nehezen érzése Könyvet hoz szemében,
 Hazáját el-hadni szánja illy ügyében.
 Hamar kerekai jó reménségének,
 Illy nagy s'-meg sem gondolt fordítást tevő-
 Kezéből a' bizott módok ki-esének, (nek,
 Kik segédi lettek volna szűkségének.
 Üressen

Üressen marada szíve nagy sebével,
 Alkalmatossága múltán ezközével:
 Így hozta a' szükség a' bal szerenésével,
 Mit tégyen, nem bírhat azok erejével.
 Más nap azért reggel kézfűlőt fúvának,
 Magyar Ország felé vízfűza indulának,
 Mellyben a' Törökök semmit sem tudának,
 Jól el-mentek, erről mikor hírt hallának.

ÖTÖDIK RÉSZ.

V Ala *Ali Passa* nem kis ijetséggel,
 Hogy jött *Kemény János* Német segítséggel,
 De értvén meg-tertét víszont lietséggel,
 Van dolgai felől újab reménséggel.
 A' bús félelemnek el-úzi hidegét,
 A' bizakodásnak olti fel melegét,
 El-futott a' Német biztattya seregét,
 Igért praedájának adgya-is elégét.
 Veszett állapottya pedig az Hazának,
 A' melly eléb sok jót igirt vólt magának,
 Miolta az Hadak vízfűzá fordulásnak,
 Sinlik terhe alatt folyoslab igának.
 Adaja-is bővül, másként-is rontatik,
 Az mi ép volt benne az-is pusztittatik,
 Tűz, vas, a' nyakokon, sok hely raboltatik,
 Kit porázra fűznek, ki fel konczoztatik.
 Mikor

Mikor hírül hozzák illy veszedelmeket,
Kedves feleinek szánnya eseteiket,
Es maga sebeként érezvén ezeket,
Húllat vala *Kemény* rajtok bőv könyveket.
Nem-is akarja ezt álmosan szemlélni,
S'-magát Hazájáért tovább-is kimélni,
Ha modgyát talállya, kész lesz azzal élni,
Minden erejével kedvesit segélni.
Kész fel tenni érték minden tehetségét,
Aranyát, ezüstét s'-más féle költségét,
Őli, s'-maga szerzett jóvát s'-örökségét,
Eltét-is. csak lássa annak lehetőségét.
De ősmérvén népét nem elegendőnek,
Tartanak mások-is kaba vakmerőnek.
Ha kis számú hadát bocsátván mezőnek,
Ellene szállana a' Törőkerőnek.
Azt vizont tartaná nagy alacsonyágnak,
Hirében s'-nevében mocskos csorbaságnak,
Ha fel-vévén igyét egyszer az Országnek,
Örvényében hadná a' nyomoruságnak.
Mert a'ki bőcsüll a' szép bőcsülletet,
Vifel Nemesi vért, s'-Haza szeretetet,
A' jó hirre, s'-névre vészzen lélegzetet,
Nem tudgya kimélni azért az élteet.
Azzal kedvesinek csak tudgyon szolgálni,
Maga fogyásával másoknak hatználni,
Noha illy Jofzágot nehéz mosttalálni,
Sokezrek közzül-is ritka egynek válni.

Az ószi tó rabság minden javaitúl,
 Kegves *Annájával*, édes magzatitúl,
Pyladest követő meg-hitt barátitúl
 Fosztotta volt *Keményt*, s'-szabad napjaitúl.

De szép Hazájához álhatatóságát,
 Hű szeretetinek igaz valóságát,
 Mint tűz az aranynak meg próbáltjóságát,
 Az sem vihette el, nem birván nagyságát.

Sőt az ellenkező szerencse vad tele
 Viselvén, honnyátúl mennél tovább kele,
 Szive annál búzgób indulattal tele,
 Mint fordittatnék el annak káros szele.

Az hazaszerelme buzogván szívében
 Annál több forrása volt annak hevében,
 Mennél tovább esvén bal szerencséjében,
 Segítő ezközi nem voltak kezében,

A' mint most-is arrúl nem szűn aggadalma,
 Miképpen lehesse annak az óltalma,
 Kit ennyire rongyol a' Török hatalma
 Míg modgyát nem leli, nincs-is nyugodal-

Azért a' *Generált* mind addig sürgette, (ma.
 Hogy némelly seregít melléje engette,
 A' kikkel hadait meg-erősítette,
 Uttyát Erdély felé *Kemény* megint vette.

De alig nyúlhata el kezdett útához.
 Szomorú akadály győn ismét dolgához,
 Mert juta *Lachess* Ferenczhez Fiához,
 Készíti ollóját élte fapalához.

Annak el-vagását tovább sem halasztja,
 Hanē gyors kezével mingyárt el-szakasztja,
 Bús Attya keservét új gondra fakasztja,
 Dolgai kerekét kikkel meg-akasztja.
 Az Atyának érzi ugyan kegyes vólta,
 S'-azzal szive buát nem kevéssel töldta,
 Hogy kedves Fiának lén véletlen hőltá,
 Kit a' fojtó mirigy csak hamar el ólta.
 De a' Nemes vérnek ki vágyó érkölcse,
 Nem hadgya búsúlván hogy idejét tölcse,
 S'-alkalmatoiságít dicfíretlen kölcse,
 Hadi óltózetit inti hogy fel ölcse.
 Az haza szerelme olly ugyan-is benne,
 Hogy, nem hogy más munkát azért férre
 De maga-is érte *Pellikanná* lenne, [tenne,
 Csak ennek vérével, az éledést venne.
 Mit-is árt napjai a' múltó életnek,
 Mint a' folyó vizek, a' kik úgy sietnek,
 Rendelt határokhoz a' mig nem vitetnek
 Más örökösebben, ha el-csereltetnek.
 Mit-árt, ha valami nagy cselekedettel,
 S'-azzal nyert örökös szép emlékezettel,
Curtius modgyára végezett élettel
 Dúcsóiti magát, s'-szép hírek s'-nevekkel.
 Mert nem-is mondatik más élet életnek,
 Hanem kit jó hír, név, s' bocsúllet követnek,
 Kik ezek örökét el-nyerni sietnek, (nek.
 Azok minden veszélyt s'felelmet meg-vet-
 Tudván

Tudván ezek által meg-halván-is élnek,
 A' feledékenség fergétül nem félnek,
 A' jövő údók-is felőlők beszélnék,
 Emlékezeteket nem addyák csak szélnek.

Nagyra szokott vágy ni az igaz nemes vér,
 Szűk szívének a' melly, szabadosab helyt kér,
 Kezdett pallyájátul könnyen vízfőz nem tér,
 Vagy el-hyomja terhe, vagy abban véget ér.
 Azért Hazájának tovább-is dolgában

Serénykedik Kemény, s' fárad óltalmában,
 Azt tartván öröknek múltó világában
 Ha jó hirt s' nevet nyer élete folytában.

Ugy fel - kötött kardgyát le nem oldgya könnyen,

Hogy azzal nyílt uttyán tovább-is ne men-
 nyen

Kerüli a' roz hír, hogy mocskot ne ken-
 nyen

Szép bocsúlletéhez, a' ki jár most főnnyen.

Azért a' mellette lévő Seregekkel
 Meg-indulván bellyeb nyomódik ezekkel,
 De harczot nem álhat az ellenségekkel,
 Nem lévén egyenlők azok erejekkel.

Nem-is vólt tanácsos ellenek szállani,
 S' olyan nagy erővel viadalt állani,
 Mert ha a' *Mars* balra találna hajlani,
 Tanácstalan észfzel kellene romlani.

Hanem

Hanem a' melly helyek feltöbbségben valának,
 Ne talám a' Török kezében jutnának,
 Azoknak dolgához szemelven látának,
 Töb vitélő rendet beléjek rakának.
 Tudván hogy ha azok lesznek birtokában,
 Továb is fáradhat Hazája javában
 Leszen azokból mód a' csaták dolgában
 Farkasként falhatnak a' Török praedában.
 Azomban az údó olly módot is adhat,
 Hogy ellenségére Táborostúl csaphat,
 Elég addig népe ha éppen maradhat,
 Az Erősségekben vigyázokot tarthat.
 Az kiket ujjitván emberrel s' éléssel,
 Biztattya azokat sok édes intéssel,
 Ha szűkség kívánnya leszen segíttéssel,
 Vifellyenek gondot csak jó őrizéssel.
 Már a' *Boreásnak* zúgtanak szelei,
 Húllottak a' fáknak fagyott Levelei,
 A' szép virágoknak voltak csak helei,
 A' termő ágaknak úgy pusztá nyelei.
 Mosolygó zöltsége hervatt a' mezőknek,
 Levelesárnyéka múlt a' zöld erdőknek,
 A' gyümölcs kerteket nem látni termőknek,
 El-alutt világa a' nyájjas údőknek.
 Múlt a' víg hajnalok vidám felkelése,
 Azt áldó s' üdvözlő madarak zengése,
 Szűnt a' *Zephyrusok* lágy lengedése,
 S' gyenge szellőjöknek kedves legyezése.

Nem nyögi Gerlicze el-tévedett társát,
 Az orvos Galamb-is hatta bulyiklását,
 A' Pacsirtának sem hallani hangzását,
 S'-a' fel-kelő napot kőszöntő áldását.
 Fúrj pitpalattya-is meg-szünt a' megyéken,
 Társa hívására nem olyan érzéken,
 Rigó-is himérül igen feledéken,
 Nem fütttyöl utánna a' deres cseréken.
 Az apro Tprúczkók-is már nem hangicsálnak,
 A' kis méhecskék-is dongva nem járkálnak,
 Terhekk a' dolgos hangyák nem sétálnak,
 Nyári gyűjtemények fészkeben bújkálnak.
 Dongnak bogarai a' vad *Boreásnak*
 Repdesnek daráfi hideg szent Andrásnak,
 Ezek fülánkjokkal másként meg nem ásnak,
 De hogy ne árcsonak, kell lenned ruhásnak.
 Nem tart a' fűvellő már pányváslovakot,
 A' tél estállóra szorította azokat,
 A' poros szénához kívánnak abrakot,
 Hogy jól viselhesse mezőben Urokat.
 Fagylaló fuvalmi az erős szeleknek,
 Majd meg-kötik hátát a' folyó vizeknek,
 Kit végben nem vinne műve sok kézeknek,
 Űveg meg-hidazást készítnek ezeknek.
 Azért míg az údó nem fog szorossabban,
 Hogy az hadainak alkalmazosabban
 Légyen telelése, s'-dolga folyjon jobban,
 Magyar Ország felé tér *Kemény* azomban.
 Az ho-

Az holott quártélyban ofztván az Hadakat,
Szakmára bocsáttya a' Német Truppokat,
 Küldi *Debreczenben* a' Magyar Zászlókat,
 S' ott adgya azoknak rendelt quártélyyokat.
 Alaga, a' mellette marattak számával
 Erdélyi Nemesség színlett virágával,
 Sok jeles Ifjakból álló Udvarával,
 Kiket el nem ofztván hagyott vólt magával.
 A' *Máramarosi* hegyeknek allyában
 Egy *Bikszada* nevű falura száltában
 Helyhez teti magát addig quártélyyában,
 Mig job modot láthat dolga folyásában.
 Azomban mint fokban forgott s' tanúlt vitéz,
Kemény a' dolgokra szemes tanáccsal néz,
 Tudván veszedelmes az hadi kelevéz,
 Ha nád az öklelő, az ellent vető réz.
 Tudván vakmerőség kevés számú néppel,
 Mint *Aeneás* hada ambár olyan széppel,
 Viadalt állani nagy táborral s'-éppel,
 Mert győz a' fokaság, ha van-is csak cféppel.
 Edes Hazájárul nem tágitván gondgyát,
 A' tanácsfoselme várja könnyeb módgyát
 Hogy homályosicsa *Ali Pásza* holdgyát,
 S'-ki vegye kezéből az Erdélynek földgyát.
 Tudgya hogy el ofzol több része hadanak,
 Csak bizonyos népét valamelly Pásának
 Hadgya óltalmára az ollyak pártjának.
 Kik a' Török mellett ellene valának.

Hogy az után birhat azokkal remélvén,
 A' nagy *Fábiusnak* példájával élvén,
 Ki kevés *Hadának* virágát kimélven
 Ment *Hannibál* előtt az h arczot kerülvén.
 A' míg látta hadát lenni egy erőben,
 Addig harczra vélek nem szállott mezőben,
 Hanem el-oláztatván s' fárasztván elsőben,
 Diadalmaskodott rajta jóvendőben.
 Ettől függött élte s'-halála *Romának*,
 Mert egyéb oszlopi eléb el hullának,
 Mindenek szemei csak ezen valának,
 Szép diadalmával meg is vidúlnak.
 Nem áldotta volna egész *Róma* szája,
 Ha fíetet volna vakmerő próbája,
 De hogy tanács után czúfzott ki szablyája,
 Azért vólt fejének dűcső *Laureája*.
 Nézd kevély dagályát a' vizek árjának,
 Nem térvén oblében teli tölt arkának,
 Minden töltéseit szaggattya gáttjának,
 Szabad utat csinál s'-ki csápált magának.
 A' míg egy testben van praédál mindeneget,
 Meg-győz akkor minden ellenvetésekét,
 De ha meg-oláztatván vész külön helyeket,
 Gazóló lábbal-is győzhetni réveket.
 Hasonlót lát *Kemény* mostani dolgával,
 A' l'örökök ellen fel-kötött kardgyával,
 Tu lágya hog' nem birhat a' nagy árjával,
 A' míg edgyütt vagyon *Alfok* hadával.
Hanem

Hanem ha ezt a' tél több részben ofzlattya,
 Bizik hogy részen ként ököd el-birhattya
 Azért job idejét mig Isten adattya,
 A' viadal dolgát kerüli s'-vontattya,
 Azomban izgatván a' deres Ósz szele,
 Hogy alkalmatosab lenne másutt tele,
Allis hadával Erdélybül kikele,
 Csak bizonyos számban hadni rendele.
 Maga *Temes Várra* még y ott telellyen,
 Hogy gondot Erdélyre *Ibraim* viselleyen
 Annak parancsollja, s' mindent ugy mivel-
 Hogy fojtó sinorra gégeje ne kellyen. (Iyen
 Mellynek elmenését hogy *Remény* értette,
 Groff *Montecuculis* mind addig sürgette,
 Hogy szép seregekkel megint segitette,
 A' kikkel dolgait újonnan kezdette.
 Az új údó talám fel jövő fényével,
 Mint a' múlt efsztendő változó kedvével,
 Jobban fog egyezni a' várt szerencsével,
 S'-bé tölti reményét szép győzödelmével,
Montecuculival mikor bé menének
 Bizván erejéhez sok szép seregének,
 Nagy vala reménye fel emelt szivének,
 Hogy lattya örömet dolga jó végének.
 Alacsonab hittet most fines a' dolgokban,
 Sőt mint a' csemeték kik nőnek magokban,
 Ha mellyet a' kertész le metél azokban.
 Annak ága boga fakad bokrosában.

Ugy indúlt ága első reményének

A' fordúlt dolgoktól hogy le nyefetének,
Mátszszor meg-ujjúlván bokrosabbak lénnek,
Bizván éréséhez ezek gyümölcsének.

De a' nagy dolgoknak van fok akadállya,
Külön külön féle ellenzés próbállya,
Ha egyet győzhetni, más gatlás talállya,
Ki a' kezdett utat megént által állya.

Mert a' míg fel-szedi széllyedett hadait,
Es elé készíti szűkséges dolgait
Előbb mint kezdené azokkal útait,
Fel-bontya az idő lepadlott fagyait.

Meg-szűnik *Aquila* száraztató szelével,
Ki eddig erőssen szoritot derével,
A' nagy vizeket-is hidlotta jegével,
A' tudos természet bölcs mesterfegyével.

Az olvaszto *Noius* röpül ki szárnyával,
Szelel minden felől fel fútt posájával,
Rút felyhőköt emel nedves homályával,
El-úzi a' deret olvadt fagyával.

Borúlnak az egek sűrű fellyegeekkel,
A' kik spongiái telnek fok vizekkel,
Keverül az údó rút fergetegeekkel
Egyveledvén az hó esői cseppekkel.

Tágúlnak az erős derek szoritványi,
A' kemény jegeknek lágyúlnak marványi,
Olvadnak az havak fagyos fúvalmányi,
Romlonak a' telnek minden cúnálmányi.

Mago-

Magokat a' szelek jobban meg-noditván,
A' vizesfölyhőket erősen szotitván,
A' fejer havat-is elsőre forditván,
Indúl sűrű zápor, mindent el boritván.
Az olvadt havak dúllyák az hegyeket,
Vijják sok le hozott kővel a' völgyeket,
Az hulló zápor-is bővitvén ezeket,
Nevelik nagy árral hamar a' vizeket.
A' meg-dagat *Szamos* nem térhet öblében,
Ki csap határábúl szabados mentében,
Ufzó áradást önt majd minden érében,
Vagyon a' *Tisza*-is ritka őzönében.
A' dőlöngő habok egymásra omolnak,
Azok kűszkódéfi sok helyt ostromolnak,
Minden hidák, gátok, töltések romolnak,
Nyargaló árjokkal szabadon rabolnak.
A' fel fakatt fagyok fárral egyvelűnek.
Minden lapályokban magos vizek gyűlnek,
Mocskos locsban s' poczban az utak merül-
Kik miatt a' járók sok felékerűnek. (nek.
Alkalmatlanittyák ezek az utazást,
A' várást javallyák, és az hon lakozást:
De nem tőr a' nagy fűz dalgában változást,
Hogy az halogatás ne adgyon okozást.
Meg-győz az akarat minden nehéz utat,
Fáratsággal járják a' *Pegásus* kútat,
Dűcsőségre larmát *Márs*-is azzal fútat,
A' puhának *palmát* ez egyik sem nyútat.

Amaz Nagy *Scipio* ki lakék *Romában*,
 Ha lány s'kenyes útat várt volna dolgában,
 Diadalmaskodó hadakozásában,
 Nem nyert volna annyi a' nagy *Affricában*.

A' nyár kegyefségét *Hannibál* sem varta,
 A' jeges telet-is mind edgyaránt járta,
 Az ellenségeknek kikkel sokat árta
 Nagy veszedelmekben nem remélve zárta,

A' Tenger-is enged a' bátor próbának,
 Mint *Cholcosban* menő *Jázon* hajójának,
KEmény sem ad azzal haladási dolgának,
 Hogy zúgnak habjai a' vizek árjának.

Hanem rendelt uttyát el-kezdi követni,
 Az údtól szokott szerencse születni,
 Ha ki azzal nem tud iziben sietni,
 Várt nyereségétől el szokot vettetni.

Az Haza szerelme kiben igazán forr,
 Nem tanúlt mentőseget hogy nincs rajta a'
 for,

Hogy készen nem volna nincsen soha olly
 kor,

Ennek egyenlő út, sár, viz, első, szél, s' por.
 Felkészülven azért illendő modgyával,
 Meg-indúl *B. Iszadról* szép számú hadával,
Banya felé ballag el-kezdett útával
Dobroviczaig még *Anna*-is Urával.

Ott vál-

Ott vál-el egy mástúl ez az hűséges pár,
 Kiknek edgyütt lévén a' tél-is vala nyár,
 Szivek rázó derek most következik már,
 Mikor el-választó orájok közel jár.
 Mint ha föl-feszítvén röjtökét mellyének
 Ki kellene onnét szakadni szivének,
 Nem ismeri *Anna* ezt kisseb sebének,
 Hogy búczúzó szavát hallya kedvesének.
 Mint ha most válna el lelke a' testétül,
Kemény-is olly kinzást vészen a' szivétül,
 Hogy el kell távozni leg böcsősb kincsétül,
 Edes *Annajának* kedves személyétül.
 A' Lengyel Országi dolgok példájával,
 S'-onnét következett Ura rabságával
 Remúl gyakran *Anna*, s'-vagyon bús gond-
 gyával,
 Hogy most-is ne jádczon hasonló koczká-
 val,
 De noha szivének kén ez s'-keferűség,
 Tetczik mind-az által itt-is a' dúcsőség,
 A' kihez nem juthat az hon heverőség,
 Fáratság adgya azt, s'-harczólo mezőség.
 El-gyótt már ideje búcsúvét eleknek,
 S'-őszve fogott kezek el-erestéseknek,
 Nem lehetett súlyosb márvánnya szivek-
 nek,
 Egy - mást el - hágyása, mint mostan ezek-
 nek.

Két orcáját irták régenten *Jantusnak*,
 Két szive kellene most *Kemény Jánosnak*
 Noha nem találod így-is hűjanoznak,
 Idővel meg-felel mind *Márs* s'-mind *Venus*
 Mindazáltal szive ha kettő lehetne, (uak)
 Két-felé azokkal többet mivelhetne,
 Edgyet *Annájának* keblében tehetne,
 Másikkal el-kezdett úttýára mehetne.
 Két-féle szeretet őszve nehezen fér,
 A' *Márs* dolgaira ingerli a' melly vér
Annától tavozást a' szüntelenül kér,
 Tudgya ott heverve *Pálma* agot nem nyér.
 A' melly éget pedig *Annának* tűzével,
 Rest az induláshoz s'-komor-is kedvével,
 Nem örömeft fárad a' *Márs* seregével,
 Inkáb hon hevülne, *Vénus* melegével.
 Tartnak ezek sok bajt s'-kűszködést egymással
 Ez az hon létellel, az a' ki vágyással,
 Nehezen alkuszik itt *Venus Pallóssal*,
 Mint szép *Lavinian Turnus Æneással*.
 Erős mind a' kettő bizik-is magához,
 Ha edgyik marasztyas' vonnya az *Annához*,
 Készteni a' másik nyúllyon pályájához,
 Hogy nyertessen érjen a' fel tett *Pálmához*.
 Oszlattyá pöröket végre a' böcsület,
 Ki a' Kemenczénél mindenkor nem fűlhet,
 Azért ez sziveknek noha nagy fészület,
 Mind-az által van már el való készület.
Egymással

Egymást tartó kezek azért bocsáttatik:
 Nehéz mindkettőnek hogy árván hagyatik,
Annára Keménnytől szép áldás adatik,
 Tüle-is hasonló buczúzás mondatik.

A' mikor kedvesét *KEmény* el-maradni,
 Anna-is édesét lattya el haladni,
 Tetczik hogy a' szivek fog ketté hasadni,
 Nem tűrheti *Anna* Könyve kezd fakadni.

KEmény is firását alig tűrtesztette
 Keseredett szive mert arra készttette,
 A' ferfiui vérde mértékeltette,
 Meg-indúlt könyveit vízfza térítettette.

A' melly keserűség gyúlt vala szemére,
 Hogy a' ki áradást erefszen könyvére,
 Mint hogy a' nemes vér vala ellenére,
 Az honnet gyótt vízfzá tere az szivére.

De ott nem leheté veszteg maradással,
 Hanem ki fakadá nehéz ohajtással,
 Titkos keservérül elég jel adással
 Azomban mindkettő lén el-távozással.

Latnád itt bús vóltát *Laodemiának*,
 A' *Protesilaus* szerelmes társának,
 Mikor távozásán kesergett Urának,
 Ki meg-szállására méne a' Trójának.

Féltette kedvesét *Hektor* haragjátúl,
 Görög vitézekén hatalmas karjátúl,
 Nehezen bocsátta azért el-magátúl. (stúl.
 Hogy el ment, meg nem szűnt szeme a' firá-
 Hason-

Hasonlatos dolga mostan az *aindnak*,
 Tőle el válasán szerelmes Urának,
 Fél szive vakjátúl a' *Mars* koczkájának,
 Kin sok bús gondokot talál ő magának.
 A' míg vigyázhatta kéleerte szemével,
 El-tűnven előle, lén több keservével,
 Követte az után ohajtó szivével,
 El nem maratt tőle soha elmejével.
 Tekéngét *Kemény*-is viszfá mig láthattya.
 Ha szemétül el múlt a' szive ohajtya,
 Vagyon mind kettőnek egyenlő bánattya,
 Hogy az idő vélek egymást el-hagyattya.
 Ez vala ugyan-is végső elválások,
 Nem is leve többzőr egyűve jutások,
 Nem csuda ha volt-is nehéz szűfájások,
 Követvén az után azt keserves gyászok.
 Noha kedvesének tőle el-estével
 Gondos vála *Kemény*, de annak terhével
 Nem nyomatott szive vett reménségével,
 Jó hitben van, s' bátran mégyen seregével.
 Meg-előzi az hir röpülő szárnyával,
 Hirdeti Erdélyben csevegő szájával, (val,
 Hog' meg indúlt *Kemény*, s' jön számos hadá-
 Magyar, Német s' Horvát valogatottával.
 Mellyet a' Törökség nem vészzen tréfára
 Hanem gondot visel jöven dő dolgára,
 Ülteti emberét *Ibrahim* Postára,
 Ezt *Ali Pasáának* adattya tuttára.

azonban *Seges-vár* ölti az nyakában,
 Van minden Népével oda szorulásban,
 A' mellynek *Kemény* is rút sáros útyában,
 Nohakésön jöhet, de jút szomszédgyában.

Fejér Eöyházra száll maga udvarával,
 A' szomszéd falukot rakja tób hadával,
 Keriti a' Vároft szapora strásával,
 Minden kapuinak el-állott útával,
 Meg-szállása után készül ostromához,
 Addig akar időt venni próbájához,
 Mig az alkalmáság arczal áll dolgához,
 Ne kapjon az után kopasz tarkójához.

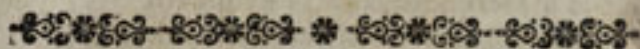
Már-is a' szerencse láttatik kedvezni,
 Mert mihelyt hadai kezdenek érkezni,
 A' kiknek nem lehet *Segesben* férkezni
 Szalad az ellenség nem mér ellenkezni.

Már *Szent Páli János, Betlehem Gergellyel*
 Bottyok alatt lévő tób vitéz emberrel,
 Kilencz száz Kurtánnyal, hogy hanē ezerrel
 Meg-viván, rontották azokat fegyverrel.

A' szerencse kedvét többen-is igérte,
 Lészzen bal szárnyárúl immár jobbra térte:
 Allandó mivoltát ennek de ki érte? (sérte.
 Ha egyszer kedvezett, hogy maszszor nem
 Nagy elme nem szokta az alancfonkodást,
 Ha búja van úgy sem mutat szomorodást,
Rosa a' tövis közt nem vészzen hervadást,
 Sem a' *Pálma* fa ág terh alatt fülladást.

Sőt ez

Sőt ez mind a' kettő újúl azok között,
 Noha *Keményfénye* sokszor el-rójtózott,
 De azok ködében úgy meg nem útközött,
 Hogy újab reményben szive nem óltózott.
 Ha valaha, most van szép bizodalmával, (val,
 Hogy várt czéllához jut kezdett pállyajá-
 Szemléli azomban vigyázó gondgyával,
 A' Várat melly felől ússe ostromával.
 Ez leg akadályosb kőve már útának,
 Mellyet ha ki vethet, igéri magának,
 Hogy egyenesb úta lesz ofztán lábának
 Mellyel védelmére indúlt az Hazának.

HATODIK RÉSZ.

I*Braim Passának* ez alatt Postája
 Jút *Ali Passához*, meg-beszéli szája,
 Erdélyi dolgának hogy fordúl vízfzaja,
 Ha vigyázob szemmel nem tekint hozzája.
 Ben van *Kemény János* számos hadaival,
 Némettel, Horváttal, vitéz Magyarival,
Segesd Várhoz szállott rontó ágyúival,
 Ott szorúlt *Ibraim* Török társaival.
Kávét iszik vala, mikor ez hirt vette,
 Hamar fel-hörpenté s' cseszejét le-tette,
Ibraimnak dolgát mihelyt meg-értette,
 Segítő hadait mingyárt készítette,

Itten

Itten önt nem kötnek a' dolgok lábához,
Hog'a'múltebédnek érjen csak csontyához,
Hanem olyan szárnyat ragasztat inához,
A' ki ebéd előtt vigye asztalához.
Siető dolgokban árt a' késedelem.
Következik onnét gyakran veszedelem,
Nem osztogat *Laurust* a' szép győzedelem
Az hová későnjút a' várt segedelem.
Nemelly részét azért leg könnyeb hadának,
Adgya bottyá alá a' *Kuczk* Passának,
Mondgya, hogy ha igaz hive Császfárának,
Viséllye jól gondgyát Erdélyi dolgának.
Ne ülljön útával mászó rák hátára,
Tekenős békának se lépjen modgyára,
Hanem ráró szárnyat ragaszson vállára
Ugy mennyen, s' repüllyön siető dolgára.
A' készség nem szokott várni sok ingerlést,
A' fáradságban-is nem tud az kiméllést:
Tudgya a' nevelhet haszonról reméllést,
Nem az, ki csak háznál szokta az henyélést.
Kardot köt csak hamar s' meg indul hadával,
Szágodik a' liva *Pegásus* szárnyával,
Ejel nappal mégyen sietvén dolgával
Hogy későn járása ne legyen kárával.
Bé-is érkezik ez csak hamar Erdélyben,
Melly *Kemény Jánosnak* mikor jut fülében,
Támaszt ugyan újab gondokot szívében,
De nem lankad azzal erős reményében.

Tanácsra bocsátta mit cselekedgyenek :

Azon egygyeznek meg, hogy fel - készül-
lyenek,

Ne várják helyben meg, hanem ki-men-
nyenek,

Meg-álván úttyokat, meg-verekedgyenek.

Nem félnek sőt egy mást sok jóval biztattyák

Ha a' Török erőt mezőben ronthatyák,

Az után a' várat megint meg szállhatyák,

S' a' beŋe lévőket könnyebben bírhatyák.

Mikor el-végezték erről tanácsokat

Szallásokra küldik a' Kapitányokat,

Hogy ott fel-ültetvén más nap az hadakat,

A' mézőre hozzák jó reggel azokat.

Halván a' készültöt örömmel nyergelnek,

Felülven a' mezőn, rendel seregelnék,

Ujab ujab reményt benne ingerelnék,

Török oszporával erszények majd telnek.

Örömeben lovát sok vitéz ugrattya,

S' mint ha harczon volna már-is úgy for-
gattya,

Tolla vitorláját a' szél hajtogattya,

Nyereség reménye a' szivét izgattya'

Hog' meg-vagdalkozzék kéz arra minden kar,

Van rajtok sok farkas, melly majd Török-
ket mar,

Alig várja szivek hogy érkezzék a' Tar,

Vitezséget tenni mindenike akar'

Meg-

Meg-indulván végre útnak eredének,
 A' mint *Nagy Szólos* van, a' fele menének,
 Vélvén a' Törökök hogy arra jönének:
 De azok csált vetvén más volgyre térének,
 Mellyen *Kuczuk Passja* hozott Seregével
 A' Várhoz érkeztén bé-méne bekével,
 Tanúlt Róka, dolga volt sok kelepczével,
 Tudgya mint kell bánni ellenség lesével.
 A' ben lévő Török s'-azzal más közös nép
 Romlott reményében léfz ezzel megéntép,
 Vidúl orczájokon az halványodot kép,
 Olly könnyen reájók *Kemény* már bé nem lép.
 Szíve ölelkezik *Ibraim Kuczukkal*,
 Üdvözli szemelyét, s'-tisztelet csókokkal,
 Dörgenek az Bálttyák áldgyúk s'taraczkok:
Kuczuk jövetelét hirdetvén azokkal. (kal,
 A' mellynek dörgési hatván a' fülében,
 Háborodik *Kemény* s'-bút vészén szivében:
 Tudgya hibája lett várt szerencséjében,
 Jutván *Kuczuk Passja* már vágvott helyében,
 Tudgya arra valok ezek a' lövések,
 A' kik néki merő mény köves dörgések,
 Hogy a' Törököknek lett bé-érkezések,
 Hijában való már azokat lesések.
 Dolga job folyamit innét reméllette, (tette;
 Bánya nyutot módgyát hogy ennek vész-
 Mint hogy népét *Kuczuk* a' várban vihetze,
 Azon győzödelmét már nem remélhette.

A' hofzfú tanácsnak késlető vóltábúl,
 S' az végzett dolognak későb folyásábúl
 Történék, nem egyéb okozhatásábúl,
 Az alkalmatosság hogy múlék markábúl.
 A' késő dolgokból következik sok kár,
 Valamelly végezés kőszvényes lábbon jár,
 Az elrendelése tanácsos légyen bár
 Hasznátlan, mert arra a' szerencse nem vár.
 Ambár tanácsollyon efze *Cicerónak*,
 De ha nem nyúl hozzá keze *Scipionak*
 Annak kimenetét nem tarthatni jónak,
 Csont a' frústókőme a' későn járónak.
 Főtt tanáccsal az melly dolog már meg ére
 Bátorság, s' gyorsaság annak a' vezére,
 Az, szokta vezetni győzelmess végére,
 A' nélkül fordulhat az-is veszélyére.
 Nem sok *palmája* van az halogatásnak,
 Kit a' félelmések mondnak vigyázásnak,
 Sok pedig *Laurusa* a' gyorsfalkodásnak,
 Melly kalaúzságán jár a' jó tanácznak.
 Mikor a' lővések a' Várban levének,
 Ideje érkezett hamar napeltének,
 Ki fogák lovait tűzes szekereinek
 Itatván továbbúl *Oceán* vizének.
 Az idő gyéplőjét az vak éj viseli,
 Fekete homályt az égre emeli,
 Temérdek sötétség annak allyát teli,
 Ki-ki menő utát tapogatva leli.

zért az hadaknak nem vala mit tenni,
Szőlőre útakat vízfűzű kezdik venni,
Nem mehetvén tovább ott akarnak lenni
Meg-tekintik, hólnap hová kellyen menni,
Ejnek sátora megént le-vonatván,
Ki-fogott lovait a' nap bé-fogatván.
Tegnap eltűnt fényét ismét fel-hozatván
Azért a' dologhoz látnak nem mulatván.
Mind Nemets'-Magyar Tiszt egygyűvé gyűlé-
nek,
Tanácskoznak, tovább mit cselekednének,
Végre mikor ezen fokat törődnének,
Magok veszélyekre illyet végezének.
Logy azon a' napon ottan nyugodgyonak,
S'-az dologról tovább bővebben szállyo-
nak,
Farat a' Pogányság, attúl ne tarcsonak,
Míg meg nem nyugosznak, addig kicsáp-
jonak.
zért nem kis része ki ofzól hadának,
Hogy ki-ki abrakot szerezzen lovának,
Azok-is *KEménnyel* kik ben maradának
A' jó vigyázásban álmosok valának.
kár mit el-hinni csak könnyű okokkal,
Szokott gyakran lenni keserves károkkal,
Meg-csálatnak sokan a' bizodalmokkal,
Az hol nem reméllik, ott veszvén dolgok-
kal.

Az a' bizakodás, melly a' vigyázásnak
 Bé-köti a' szemét, oka fok romlásnak,
 Mestere a' veszély az ólálkodásnak,
 Bé-gyön, ha jó Sándor ellene nem ásnak.
 De nem lehet soha olly tanult okosság,
 A' mellynek tanácsa mindenkor boldogság.
 A' szemes elmét is köti néha vakság
 Nem láttya, hol lappang a' vesztő raváság.
 Mind eddig *Kemény* is szemes labokon járt,
 Távozott előtte, reá veszélyt nem várt,
 De vigyazatlā most, melly ezentúl meg-árt,
 Esránt a' nyakában ki-vethetetlen kárt.
 Mikor azért *Kaczk* *Pasját* vesztegleni
 Gondolnák, s'-idejét nyujtózva tölteni,
 Mint hogy nem tiz óra szokta fel-költeni,
 Mezőben villog már, s' kezd közelíteni.
 A' véletlen csapás tudgya fokát téfzen,
 Ha az ellenfelet nem talállya készen,
 Kevés kéz fokon-is győződelmet vészen,
 Bizik, ma néki-is jó harácsa lészen.
 A' veszedelmes nap délre jutott vala,
 Ehezik a' gyomor, melly eddig koplala:
 Azért kinek kinek vettetik asztala,
 A' szakács sem mulat, hanem fel-tálala.
 Esznek már némellyek, s'-jól meg-is hevültek,
 Kőztők a' pohárok mert sűrűn kerültek,
Kemény étkei-is immár el-készültek,
 Fel-is atták, de még asztalhoz nem ültek.

Talám

Talám szintén mikor vizet kér kezére,
Rösz vendég érkezik, mondgyák, ebédére,
Feles Törökség gyön, *Kaczk* a' Vezére,
Im itt lesz, *Heturon* mert már innét ére,
Nem hevert sokáig, reggel ült lovára,
Hogy ebéd vesztése ne lenne kárára,
Arra sokszor hívó követet nem vára,
Hanem hivatlan is indúlt, s' ide jára,
Ennek gonosz híren a' vérek fel posdúl,
A' nem remélt dolog van rajtok nag' gondúl,
Soknak a' sziveis helyébül ki mozdúl,
Hogy fékezze lovát gyorsan ki ki fordúl.
Harognak a' lármak, felülöt hirdetnek,
Ott hadgyák a' ételt, szállásra sietnek,
Akadoz a' falat torkán némellyeknek
Az hirtelenségben nehezen nyelhetnek,
Maga is a' *Kemény* van nem kőz gondokban,
Mint hajós véletlen támadott habokban,
Mind-az-által szive nem csügged azokban,
Kezd lenni dolgárul jó bizodalomban.
Azomban a' mint az kis idő engette,
A' kik a' faluban valának mellette,
Azokat csak hamar jó rendekben vette,
S' az mezőre vivén ezekkel intette.
Nem kell meg ijedni, hogy jön az ellenség,
Ha ofzlott-is hadúnk, van itt annyi népség
Melly a' reánk jövő terh ellen elégség,
Légyen szivetekben azért jó reménség.

Más az: sokaságban nincs az hadi erő,
 Bátor szű, és jó kar, az ellenség verő,
 A' kit Isten segít a' leg inkább nyerő
 Mellytől aláztatik a' kevély, s' vakmerő.
 A' mi kardúknak-is *Mávors* közfőrukt élt,
 Fordúl a' Sors *Kuczuk* kit magájénak vélt,
 Mi pallyánknak adgya a' diadalmas czélt,
 Fordit a' nyakában az helyet rút veszélyt.
 Időnek előtte nem kell meg-rettennünk,
 Jó hittel jó remént kell dolgunkban veñünk
 Meg kell ennek leñi, nincs egyebet teñünk
 Szükség férfiaknak ezokáért lennünk.
 Avagy van-é inkább oka félelmünknek?
 Gyalázat volna az vitez Nemzetünknek,
 Ha illy kevés száma mi ellenségünknek
 Ki-vonná az élet hires fegyverünknek.
 Csak tegnap érkezett fáratt s'-gyűlevész nép,
 Az hofzízú út miatt lovok-is alig lép:
 De a' mi Seregünk, ha keves-is, jó s'-ép,
 Csak szívesen fogjuk léfz nyerefegünk szépet.
 Ez a' velünk való idegen Nemzetség,
 Kiket immár régen oktat a' viteztség,
 Nem de oltalmunkra olly báltya s' segitség
 A' mellyhez nem térhet könnyen az ellenség.
 Az magunk felei, ez a' szép Magyarság,
 Kardgya után élő s'-probált katonaság
 Régi erejében talám olyan lágyság?
 Hogy mindgyárt el-nyomja azt-is a' Po-
 gányság?

A' Nemességben - is forr az Ősi jó vér,
S' meg melegült attúl testekben minden ér,
Őszve csapni ki - ki egy ellenséggel mér
Segítvén Istene, bizik - is hogy majd nyer.
Házája s' kedvesi meg-maradásaért,
Mint a' *Trójaiak* magok oltalmáért,
A' *Római* Istjak Országok javáért
Kész harczolni, s' a' szép bocsúllet áráért.
Szokta a' szerencse segíteni azokat,
A' kik bátor szível fogják a' dolgokat,
De kik félelemnek adgyák ő magokat
Hátra vervén, vésznek rút gyalázatokat.
Elen lések én - is mindenütt veletek,
El-követek mindent a' mit mivelhetek:
Ti - is kőrülettem férfiak legyetek,
Vagy élet, vagy halál, maradok köztetek.
Az övéi mellett hidgyétek hogy fel kél
Az hivek Istene, ki senkitől nem fél, [él,
*Kucza*knak fégyveren nincs olly kőszörűt
Hogy azt serege, a' ki ennél oltalmat lel.
De magunknak - is kejl ezzel sérénkednünk,
Mint *Hektor* s' *Achilles* egymással kűszködönk
Seb, s' vér közt engedik itt a' *Pálmás* szednünk,
Azok után lehet azzal dicsekednünk.
Vitézek kardunkat azért úgy forgassuk,
Hogy a' Török erőt láb alá nyomhassuk,
Nyereség *Laurusát* tőlök el-vonhassuk,
Azzal homlokunkat mi kőszorúzhassuk.

Avagy, ha más volna *Fátuma* igyünknek,
 Ugy-is ölmérfesűk erejét kezünknek.
 Drága áron vegyék bársonyát vérünknek,
 Maradgyon jó hire emlékezetünknek.
 Gyújt nem keves tüzet ezekkel szivekben,
 Szép biztatásira forr vérek ereiben,
 Forgolodik köztök s'-jár a' Seregekben,
 Szedven azonközben őket jób rendekben.
 Csak szomszédságában van *Szűfőnek Hettár*,
 A' felől gyön *Kuczuk*, vele sok Török Ur,
 Kiknek hegyestőre mégma fokat meg szúr
 Golyobissa, nyila s'-csidája által fúr.
 A' két falu között alá szálló völgynek
 Erdő van felette, hazája csér s'-tölgynek,
 Kit most a' derestél nem hágy leñi zöldnek,
 Hóval egyveledett fára van a' földnek.
 Két felől az oldal Dombra emeledett,
 A' mellynek a' közü szorossán terjedett,
 Arok a' közepin, s'-abban viz eredett,
 A' cserének allyán szőlő telepedett.
 Nyomodik a' Török Tábor nap keletről,
 Hozza kevés hadát *Kemény* nap esetről,
Radák Imrét téfzi az egyik szegletről
 Hat száz gyalogokkal, fokat tart ezekről.
 A' Csere szélben ezek helyheztek,
 Feltekert puskájok kezekben fénlettek,
 A' mint a' szőlőnek gyepűi tétettek,
 Az Német, és Horvát oda rendeltettek.

Igen

gen szép had, kár hogy hujja van számának,
Mert ezek közzül is fókán el-oláának,
Mellyek ha ép számal most jelen vólnának
Tób csorbája lenne a' Török szablyának.
Allot a' Magyarság ezek közt középen,
Itt vagyon *Kemény*-is, mindent biztat szépē:
De ezeknek sincsén tellyes száma épen,
Majd el maratt fele, ki egy, ki más képen.
Hogv meg ne kerülné őket az ellenség,
Falu túlsó végen, van az melly kis rétség,
Oda is mind Magyar megyē, mind Németfég
Hat szaz emberbul áll ez a' két Nemzetség.
Jádczik már az *Echo* a' Török dobokkal,
Adván feleletet vízfőz vert hangokkal,
Zászlokat a' kényes szelek-is szárnyokkal
Csapdofsák, s' mulattyák magokat azokkal.
A' jövő fereg-is magát már mutattya,
Látczik fók tar főnek gombos patyolattya,
Más féle csapka-is, s' azok tollazattya
Kiknek vitorláit az *Eurus* forgattya.
Híjak, panczél, karvas szép ragyogvanival
Jádczik a' verő fény sütő sugárral
Egy másban kapdosó fények villámival
A' izemeknek ugyan cliklandozáfival.
Élhedd annyi fene vadaknak jövését,
Fel tátott szájokkal élted el-nyelését, (sē
Menyi Párducz, Tigris, Farkas bór csüggé-
Látod nyakok körül, s' majd reád szökését.

Es ingattyá a' szél fejeken tollokat
 Valahánynak, annyi éhezett Sasokat, (katt.)
 Solymot, rárút, erős kerecsent s'-Struczo-
 Itélhedd érkezni, oh melly gonofzakat!
 Itt majd mindenik kard egy-egy halált vezet,
 A' melly *Kemény János* hadára éhezet,
 Maga *Fatuma*-is közikben érkezet,
 Akar nem sokára fogni vele kezét.
 Forgolodik köztök Memhet *Kuczuk Passa*,
 Tündöklik a' karján fel-kötött karvaja,
 Markában-is villog ki-rántot pallosa
 Bizik hogy *KEMÉNYNEK* leszzen ma gyilkosa.
 Látván: a' Magyarok hogy már közel vannak,
 Olajt vett szikrái sebesben lobbannak,
 Tajtékzik a' szája, mint a' búsult kannak,
 Ófzve vert fogai szájában csattannak.
KEMÉNY-is már magát keménnyen készíti,
 Bátorittya szivét, karját erőssíti,
 Remélvén Istene vele van, s'-segíti,
 A' rá gyövő erőt rontya, szégyeníti.
 El-fáratt a' lova melly eddig viselte,
 Le-száll, el-viszik azt, mást hoznak helyette,
 A' mellynek serényét alig illethette,
 Mint a' könnyű evetlén hamar felette.
A CHILLEST latnád itt lenni seregében,
 Már ki vont szablyája villogván kezében,
 Ha kinek félelem vala még szivében,
 Bátorodik az-is, s'-meg-újúl vérében.

Vidám tekéntete mutat mérészséget,
 Ki-rántot fegyvere harczoló készséget,
 Biztató betzéde hitet s'-reménséget,
 Minden állapottya el-tekélletséget.

TELEKI MIHÁLYNAK elmélkedésére

Gyón olly titkos érzés azomban szivére,
 Hogy most meñe KEMÉNY vég veszedelmére,
 Ha más ként nem visel gondot életére.

Kéri hogy kedvesít szánnya-meg s'-Hazáját
 Ne várja a' MÁRSNAK kétséges koczkáját,
 Bizza hiveire az harcznak próbáját,
 Allyon férre maga, s'-teg ye bé-szablyáját.

Nyilhat jövendőben jób úttya dolgának,
 Csak most mértekelést adgyó szándékának,
 Ne ereszsze magát vakmerő próbának
 Meg-jelentvén titkát TELEKI szavának.

Felel: El-költ már az későn liettetnél:

Az jó hír, s'-böcsület nagyob mindeneknél,
 Jó az böcsös halál a' mocskos életnél,
 El-menvén, magad-isrólam mit velhetnél?

Azonközben mint a' Caucásus hegyében,
 A' melly orofzlánynak el-loptak kőlykében
 Si s'-rí az erdőkön fel-forrot mérgében,
 Mindent kerget, űz s'-ront kőlyke kerestébé.

Olly szű iszanyító nagy sívalkodással
 Érkezik a' Pogány s'-ALLA kiáltással,
 Őszve kap a' két had hirtelen egymással,
 Végső itéletet képző ropogással,

A' sűrű

A' sűrű lövések dongó bogarai
 Szaporán repdesnek mint méhek rajai,
 Kik miatthallatnak fokaknak jajai,
 Mert igen mérgefek azoknak fogai.
 Ósve egyvelült füst a' kard villogással,
 S'-azok közt a' gyakor ólom mag járással,
 Mint menyköves üdö tűzes villámással,
 A' benne forgóknak van nagy gondadással.
 A' kik záporátul vér patakok nőnek,
 El szakatt a' nyaka már nem kevés főnek,
 A' tanúlt Németek hijjában nem lőnek,
 Mellyek a' Törökben fokat földre tőnek.
 Még köz szárnyon röpül köztök a' nyereség,
 Sőt számosban hullot a' Török ellenség,
 Mind két részt táplállyá vala még remenség,
 Hogy ötet pálmázza a' harczi dúcsósség.
 Izzad vala vérrel már KEMÉNY szablyája,
 Kőrülötte Fia, s'-fok vitéz szolgája,
 Azomban fok Török tódulván reája,
 A' forgolodásban el hull paripája.
 SIMON ez ideig JÚLUSNAK modgyára,
 Forgóldot körül s'-vigyázott Attyára,
 De fok Pogány érvén neki is sorára
 El-vetik, s'-alig hogy nem ére torára.
 Magyar Kapitány-is, az Ebeni István
 Forgóldik egynéhany Törököt le csapván;
 De ő ellene-is feles Pogány jutván,
 El szakad Uratúl, tovább nem állhatván.

ELEKI MIHÁLYNAK sem henyel szablyája,
 Sebesedik tőle sok Török poszája,
 Pogány vérfoly rajta, nincs egyéb rosdája,
 De a' csapdosásban esett sok csorbája.
 El-szakasztyák eszt-is édes Ura mellől,
 Jút eszében elébb mit érzett e' felől,
 És azon bufultván lir a' szive belől,
 Mert láttya a' veszély most veszi már elől.
 Vála ez KEMÉNYNEK igaz ACHATÉSZ
 A' miképpen hive a' szérént kedvese,
 Azomban a' Török sok Magyar le nyese,
 A' vitéz KEMÉNY-is már gyaloggá ese.
 SYULAI ISTVÁNNAK ott forog még kardgya,
 Igaz szolga vólt ez s'-az hiveknek nadgya,
 Le-úgrik lovárúl, hogy alája adgya,
 De az rágyúlt Török felúlni nem hadgya.
 Árának nem használ, árt ezzel magának,
 Mert ellene mingyárt sokan rohanának,
 Kik sok sebet adván harczoló karjának
 El-esék, s' a' fejet el-metczék nyakának.
 Ikiot KUCZÚK PASSA s'-majd okád tűzeket,
 Óvék a' nyereség, biztat mindeneket:
 Eddig a' Németek tartották helyeket,
 Futnak már azok is, s' el hadgyák rendeket.
 Immár a' Magyarság régen meg-tolatott,
 Mint hogy sülyosberő azokra hozatott,
 Mind a' két Nemzetség futott mint futhatott,
 Kikben a' Török kard sokat el húllatott.

AZON-

Azon közben KEMÉNY lova el-estében

Ugrik hamar talpra, van kardgya kezében,

Látván hogy nincs remény tovább életében,

Bócsúlletes halált tőkél el szívében.

Virágzik vala már a' teste sebekkel,

Minta' búsult vad kan olly lévén ezekkel,

Kit mikor űzetnek a' szeléndekekkel

Meg-áll, s' vízfűzű csap fok ellen vetésekkel.

▲' mellyik közelit hozzá falásával

Arra tér, s'-ellent vét mérges agyarával,

Ha más kezdi érni, meg-fordúl farával

Azt-is tavúl veti vízfűzű csapásával.

Vitéz KEMÉNY kardgyát a' szerént forgattya,

Nincs biztató, magát ő maga nógattya,

Ha ki feleje gyön, azt vízfűzű ugrattya,

Szablyájával vérét fokaknak nyalattya.

Sok hegyes tör s'-pallos a' nyakát sürgeti,

Haragos kardgyával de azt mind elveti,

Most ezt űzi vízfűzű, most amazt kergeti,

Kinek kezét, kinek posáját sebhethi.

Mint hogy fegyverétől már sokan fertettek,

A' búsult Törökök reá felešettek,

Más fele fegyverrel kit el nem ejthettek,

Körüle forgódni csidákkal kezdettek.

Hibál a' ketteje, harmadik talállya

A' vállában akad, több-is hajigállya,

Kettő az ágyékát, egy a' mellyét szállya,

El-kezd hanyatlani, már tovább nem állya.

Drága

Drága Skárláttával ki folyt vérének,
Bé-buritott földén harczoló helyének
Nem birhatván tovább sok sebet testének
Lén végre el-este, s'-vége életének.
Ugy pecsételte meg édes Hazájához
Szives szeretetét, az melynek dolgához
A' ki az után fog, úgy nyúllyó kardgyához
Hogy ne szabja az-is azt maga nyakához.
Az hiraz Országot hamar bé-nyargallya
El-hanyatlik Anna, mikor ezt meg-hallya
Szörnyű keférvében a' földet-is fallya,
Az Tündér Szerencse az embert így csallya.
Az többiről hagyom az írást másoknak
A' kik jobban tudgyák mint létét azoknak,
Kétséges az vége az hadi dolgoknak
Az idétlen próba meg-ártott sokaknak.
Isten az Seregek Ura s'-erőssége,
Kivel ő jár, annak van kéz nyereffége
Kitől eláll penig, hibál reménsege,
Es bizott dolgában léfz keférvés **V É G E.**

*Az nyomtatásban eset dereka sab fogyat-
kozásoknak helyre hozása.*

Fol: 5. Vers: 15. *örülnek, úrúlnak.* Fol: 11. Vers: 26. *bushodib*
kűzködik. fol: 18. *y. 20. menye, menéle.* fol: 22. *y. 26. menéle.*
ered. fol: 35. *y. 8. kemenye, kemenyte?* fol: 39. *y. 13. beféljen*
befélvén. fol: 41. *y. 23. folyaban, folytaban.* fol: 42. *y. 27. szem-
melye, Szemellye.* fol: 43. *y. 5. azal, az all.* fol: 51. *y. 9. Castor.*
Castor. Fol: 71. *y. 11. Szernye, Szennye.* Ibid: *y. 23. mondanád*
mondanád Fol: 76. *y. arad, a' vadd.* Fol: 87. *y. 15. ká-
kávaja.* Fol: 92. *y. 10. edgyüre, edgyüve.* Fol: 93. *y. 16. ha-
nem, ha nem.* Fol: 97. *y. 13. hin árabul, hin arabul.* Fol: 108.
y. 17. kinek, kinek kinek. Fol: 130. *y. 10. nkrét, tűzet.* Fol: 139.
y. 7. részt, részt. Fol: 151. *y. 5. ideje, idege.* Fol: 188. *y. 21. bucsu-
vet elefnek, bucsuverteleknek.* Fol: 194. *y. 22. lva, lova.*

Vadnakezeknél több fogyatkozások is: de azok szenved-
hetőbbek azon kívül: hogy a' melly Szoknak az *Accusationes*
*casus*nak *mat, dat, ket.* Syllabákon kellene az Szollásnak job-
rendé szerint termináltatni, azok nagyobb részről a' Versek-
ben *mat, dat, ket.* Syllabákon végződnek, úgy mint a' többi
között Fol: 17. Vers: 15. *magamat.* Fol: 24. *y. 20. magadat.*
Fol: 73. *y. 27. magokat, a' kiknek job rendel, magamat, ma-
gadat, magokat* kellene lenni, s' úgy az töb hasonló *definen-
tia* szónak is, a' mellyek gyakran occurralnak azon Ver-
sekben (ezek pedig eshettek leg inkáb annak vigyázatlan-
ságából, az ki a' Typus alá leírta a' Verseket.) Nohamint
hogy némeltyek úgy is Szoktak azon Szókkal élni: a' ma-
gyar Szónak kivált-képen való *regula* pedig az *usus* az
Szokás azon *definitia* meg-hálharna a' mellet az olyan
szókban.

